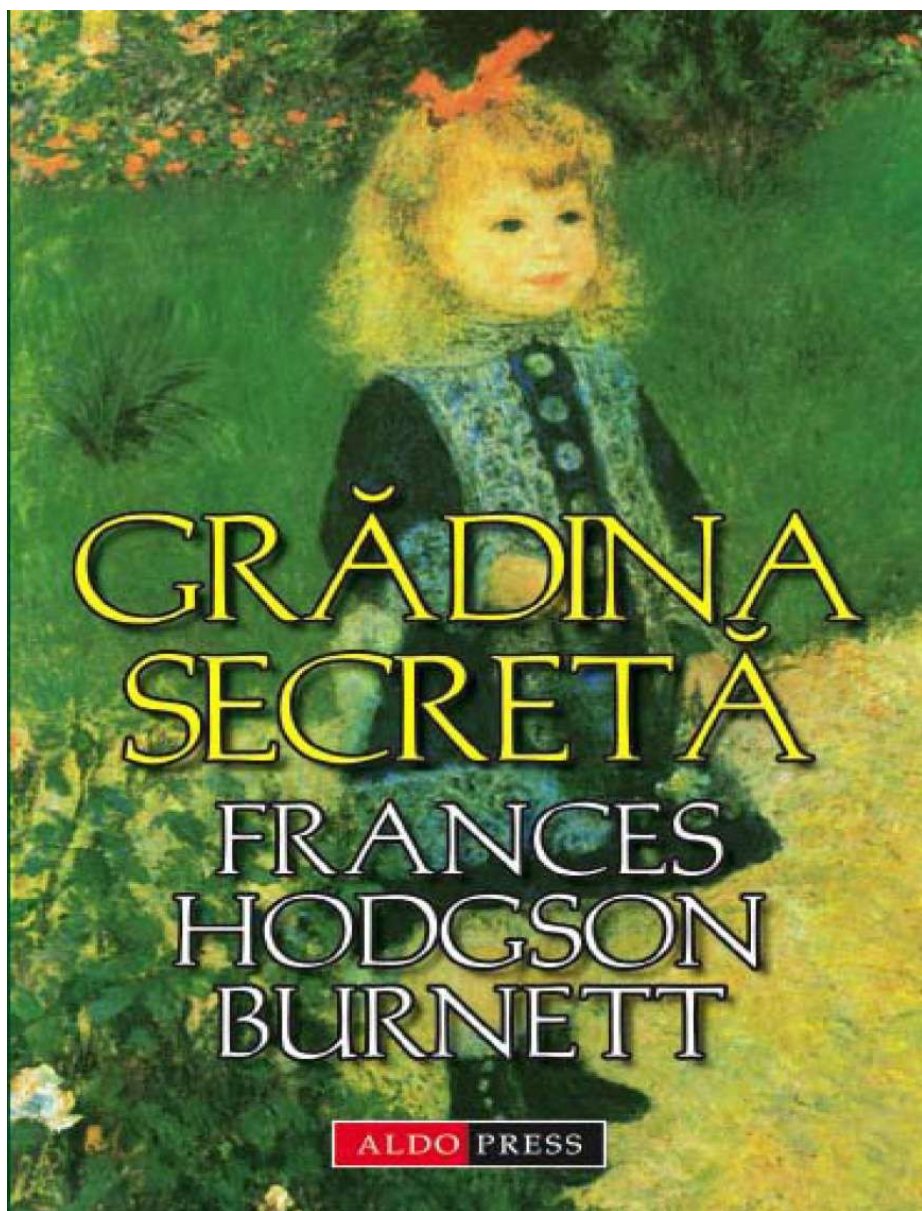

Frances Hodgson Burnett
Grădina secretă

Editura ALDO PRESS

2003

CAPITOLUL I Nu a mai rămas nimeni

Când Mary Lennox a fost trimisă la Misseltwaite Manor să locuiască cu unchiul ei, toată lumea a spus că era cel mai dezagreabil copil văzut vreodată. Era adevărat, însă. Avea o față mică și slabă și un corp la fel, păr deschis și subțire și o expresie acră a feței. Părul ei era galben, și fața ei era galbenă, pentru că fusese născută în India și fusese dintotdeauna bolnavă, într-un fel sau altul. Tatăl ei deținuse o funcție în Guvernul Englez și fusese el însuși ocupat și bolnav tot timpul, iar mama ei fusese o frumusețe aparte, căreia îi păsa doar de petreceri și distracții cu oameni veseli. Nu dorise nicidecum o fetiță și când Mary s-a născut a dat-o în grijă unei *Ayah*, care era făcută să înțeleagă că dacă dorea să îl mulțumească pe *Mem Sahib* trebuia să țină copilul departe de văzul lumii, cât mai mult posibil. Așa că, fiind un copil urât, agitat și bolnăvicios, era ținută ascunsă. Nu-și amintea niciodată să fi văzut altceva familiar în afară de fețele întunecate ale lui *Ayah* a ei și a celorlalți servitori nativi, și cum ei întotdeauna o ascultau și o lăsau să facă tot timpul cum voia ea, deoarece *Mem Sahib* era furioasă dacă era deranjată de plânsetul ei, când avea șase ani era la fel de tiranică și egoistă. Tânăra guvernantă engleză, care a venit pentru a o învăța să citească și să scrie, a displăcut-o atât de mult, încât a cedat locul în trei luni, și când alte guvernante au venit să încerce să ocupe locul, întotdeauna plecau într-un timp mai scurt decât prima. Așa că, dacă Mary n-ar fi ales să dorească cu adevărat să știe să citească cărți, n-ar fi învățat niciodată literele.

Într-o dimineață teribil de caldă, când avea în jur de nouă ani, s-a trezit, simțindu-se foarte nervoasă, și a devenit și mai nervoasă când a văzut că servitoarea care

stătea lângă patul ei nu era *Ayah* a ei.

— De ce ai venit? i-a zis femeii străine. Nu te voi lăsa să stai. Trimite-o pe *Ayah* a mea la mine.

Femeia părea speriată, dar a bâlbâit doar că *Ayah* a ei nu putea veni și când Mary a izbucnit într-un acces de furie și a bătut-o și a lovit-o, femeia părea și mai speriată și a repetat că nu era posibil ca *Ayah* să vină la *Missie Sahib*.

Plutea ceva misterios în aer în acea dimineață. Nimic nu se făcea în ordinea convenită și câțiva dintre servitorii băștinași păreau că lipsesc, în timp ce aceia pe care Mary îi vedea, se furișau sau se grăbeau cu fețe speriate și cenușii. Dar nimeni nu-i spunea nimic și *Ayah* a ei nu venea. A fost de fapt lăsată singură, în timp ce dimineața se scurgea și într-un târziu s-a dus în grădină și a început să se joace de una singură, sub un copac, lângă verandă. Se prefăcea că aranjează un strat cu flori și a înfipt flori mari stacojii de hibiscus în mormane mici de pământ, devenind în tot acest timp din ce în ce mai nervoasă și bombănindu-și lucrurile pe care le va spune și numele pe care le va da lui *Saidie* când se va întoarce.

— Scroafo! Scroafo! Fiică a Porcilor! spune ea, pentru că a-l face porc pe un nativ este cea mai mare insultă dintre toate.

Scrâșnea din dinți și își repeta asta tot timpul, când a auzit că mama ei a ieșit cu cineva pe verandă. Era cu un tânăr blond și au vorbit împreună pe voci joase și ciudate. Mary îl știa pe tânărul bărbat blond care arăta ca un băiat. Auzise că era un ofițer foarte tânăr, care tocmai sosise din Anglia. Copilul s-a holbat la el, dar s-a holbat mai mult la mama ei. Întotdeauna făcea asta atunci când avea șansa să o vadă, pentru că *Mem Sahib* - Mary obișnuia să îi spună așa, mai des decât orice altceva - era o persoană atât de drăguță, subțire și înaltă și purta niște haine atât de frumoase. Părul ei era asemenea mătăsii crețe și avea un

nas mic și delicat, care părea să disprețuiască lucrurile, și mai avea și niște ochi mari și surâzători. Toate hainele ei erau subțiri și pluteau, iar Mary spunea că erau „pline de dantelă”. Păreau mai pline cu dantelă decât oricând în dimineața aceasta, dar ochii ei nu râdeau deloc. Erau mari și speriați și implorau, ridicați către fața tânărului ofițer blond.

— Este atât de rău? Oh, este? a auzit-o Mary spunând.

— Teribil, răspunse tânărul domn cu o voce tremurândă. Teribil, doamnă Lennox. Trebuia să vă fi dus la dealuri acum două săptămâni.

Mem Sahib și-a frânt mâinile.

— Oh, știu că trebuia! a plâns ea. Am stat numai ca să mă duc la petrecerea aia caraghioasă. Ce fraieră am fost!

Exact în acel moment, un sunet de plânset atât de puternic a izbucnit din camera servitorilor, încât a apucat brațul tânărului domn, iar Mary a stat tremurând din cap până-n picioare. Plânsetul devenea din ce în ce mai sfâșietor.

— Ce este? Ce este? a icnit doamna Lennox.

— Cineva a murit, a răspuns băiatul ofițer. Nu ați spus că a izbucnit și printre servitorii dumneavoastră.

— Nu am știut! a plâns *Mem Sahib*. Vino cu mine! Vino cu mine! și s-a întors și a intrat în casă.

După aceasta, lucruri înspăimântătoare s-au întâmplat și misterul dimineții i-a fost explicat lui Mary. Holera izbucnise în forma sa cea mai rea și oamenii mureau ca muștele. *Ayah* fusese bolnavă în cursul nopții, și pentru că ea tocmai murise, servitorii plânseseră în colibe. Înainte de a se termina ziua, trei alți servitori erau morți și alții fugiseră în teroare. Era panică de fiecare parte și oamenii mureau în toate vilele.

În timpul confuziei și a tulburării de-a doua zi, Mary s-a ascuns în camera ei și a fost uitată de toată lumea. Nimeni nu s-a gândit la ea, nimeni nu a vrut-o, și lucruri ciudate sau întâmplat, din care ea nu știa nimic. Mary a plâns în schimb și a dormit cu orele. Ea știa doar că oamenii sunt bolnavi și auzea sunete încordate și misterioase. O dată s-a strecurat în sufragerie și a găsit-o goală, deși o mâncare pe jumătate terminată se afla pe masă și scaunele și farfuriile păreau ca și cum ar fi fost împinse în grabă, când persoanele care cinau s-au ridicat brusc de la masă pentru un motiv anume. Copilul a mâncat niște fructe și portocale și, fiindu-i sete, a băut un pahar cu vin care era aproape plin. Era dulce și nu știa cât e de puternic. Foarte curând s-a simțit amețită și s-a întors în camera ei, unde s-a închis acolo din nou, speriată de plânsetele pe care le auzea din colibe și de sunetul pasului grăbit. Vinul a făcut-o atât de somnoroasă, încât de-abia își putea ține ochii deschiși, așa că s-a întins pe patul ei și nu a mai știut nimic pentru destul timp.

Multe lucruri s-au întâmplat cât timp ea a dormit atât de greu, dar nu era deranjată de plânsete și de zgomotul lucrurilor ce erau cărate în și din vilă.

Când s-a trezit, s-a întins și s-a holbat la zid. Casa era foarte liniștită. Nu o mai știuse atât de liniștită înainte. Nu a auzit nici voci, nici pași și s-a întrebat dacă toată lumea se făcuse bine de la holeră și dacă tot necazul se terminase. S-a întrebat, de asemenea, cine va avea grijă de ea, acum că *Ayah* ei era moartă. Va fi o nouă *Ayah* și poate că va ști noi povești. Mary fusese chiar plictisită de cele vechi. Nu a plâns pentru că sora ei medicală murise. Nu era un copil afectuos și nu-i prea păsase de nimeni. Zgomotul, graba și plânsetul datorate holerei o speriaseră și fusese îngrozită, deoarece se părea că nimeni nu-și amintea că ea era în viață. Toată lumea era prea lovită de

panică, încât să se gândească la o fată de care nimănui nu-i plăcea. Când oamenii aveau holeră se părea că își aminteau doar de ei înșiși. Dar dacă toată lumea se făcuse bine, cu siguranță cineva își va aminti de ea și va veni să o caute.

Dar nimeni nu a venit și cum stătea ea întinsă așteptând, casa părea că devine din ce în ce mai liniștită. A auzit ceva foșnind pe rogojină și când s-a uitat în jos a văzut un șarpe mic alunecând și privind-o cu ochi de nestemate. Nu s-a speriat, pentru că era un lucru mic și inofensiv care nu ar răni-o și părea că vrea să părăsească camera în grabă. S-a strecurat pe sub ușă în timp ce ea îl privea.

— Cât de ciudat și silențios este, a zis. Sună de parcă nu ar mai fi nimeni în vilă în afară de mine și de șarpe.

Aproape în minutul următor a auzit pași în preajmă, apoi pe verandă. Erau pașii bărbaților și aceștia au intrat în vilă și au vorbit cu voci joase. Nimeni nu s-a dus să îi vadă sau să le vorbească și păreau că deschid uși și se uită în camere.

— Ce dezolare! a auzit ea o voce spunând. Acea femeie drăguță, drăguță! Presupun că și copilul. Am auzit că a fost un copil, deși nimeni nu a văzut-o.

Mary stătea în mijlocul pepinierii când au deschis ușa, câteva minute mai târziu. Părea un lucru mic, nervos și urât și era încruntată pentru că începuse să i se facă foame și se simțea neglijată. Primul bărbat care a intrat era un ofițer mare pe care îl văzuse odată vorbind cu tatăl ei. Părea obosit și tulburat, dar când a văzut-o, a fost atât de uimit, încât aproape că a sărit înapoi.

— Barney! a țipat el. E un copil aici! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Fie-ți milă, cine e?

— Eu sunt Mary Lennox, zise fetița, ghemuindu-se.

S-a gândit că bărbatul a fost foarte nepoliticos să-i

spună vilei tatălui ei „*Un loc ca acesta!*”

— Am adormit când toată lumea avea holeră și de-abia m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

— Este copilul pe care nimeni nu l-a văzut! a exclamat bărbatul, întorcându-se la amicii lui. A fost de fapt uitată!

— De ce am fost uitată? a zis Mary, bătând din picior.

De ce nu vine nimeni?

Tânărul bărbat, al cărui nume era Barney, s-a uitat la ea foarte trist. Mary chiar a crezut că l-a văzut clipind din ochi, ca și când și-ar șterge lacrimile.

— Săracul copil! a zis el. Nu a mai rămas nimeni să vină.

În acel mod straniu și brusc Mary a aflat că nu mai are nici tată, nici mamă, că muriseră și fuseseră duși departe noaptea, că puținii servitori nativi care nu muriseră părăsiseră de asemenea casă, atât de repede pe cât puteau ieși din ea, niciunul amintindu-și măcar că există o *Missie Sahib*. De aceea, locul era atât de liniștit. Era adevărat că nu mai era nimeni în vilă în afară de ea și de șarpele foșnitor.

CAPITOLUL II

„Domnișoara Mary, foarte încăpățânată”.

Lui Mary îi plăcuse să se uite la mama ei de la distanță și o considerase foarte drăguță, dar cum știa foarte puțin despre ea, de-abia s-ar fi așteptat să o iubească sau să îi ducă dorul foarte mult, atunci când era plecată. Nu-i era deloc dor de ea de fapt, și cum era un copil fascinat de sine însuși, își dedica întregul gând către ea însăși, după cum făcuse întotdeauna. Dacă ar fi fost mai mare, fără îndoială că ar fi fost foarte neliniștită pentru că era lăsată singură în lume, dar era foarte tânără și după cum întotdeauna i s-a purtat de grijă, a presupus că întotdeauna așa va fi. La ce se gândea, era că i-ar plăcea

să știe dacă urma să se ducă la niște oameni drăguți, dacă cineva va fi politicoasă cu ea și-o va lăsa să facă cum vrea ea, așa cum *Ayah* a ei și ceilalți servitori nativi făcuseră.

Știa că nu urma să stea în casa preotului englez unde fusese dusă la început. Nu a vrut să rămână. Preotul englez era sărac și avea cinci copii de vârste apropiate, și purtau haine ponosite, și se certau, și își înșfăcau într-una jucăriile unii altora. Mary ura vila lor dezordonată și se purta așa de dezagreabil cu ei, încât după prima zi sau a doua, nimeni nu se mai jucă cu ea. Începând cu a doua zi îi dăduseră o poreclă care a făcut-o furioasă.

Basil era cel care s-a gândit primul la ea. Era un băiețel cu ochi albaștri nerușinați și un nas ieșit mult în afară, iar Mary îl ura. Se juca de una singură sub un copac, exact cum se jucase în ziua în care a izbucnit holera. Făcea mormane din pământ și poteci pentru o grădină și Basil a venit și a stat în apropiere să o privească. Curând a început să fie chiar interesat, făcându-i chiar o sugestie:

— De ce nu pui un morman de pietre acolo și să crezi că este o grădină alpină? a zis el. Acolo în mijloc, a continuat și s-a aplecat peste ea să-i arate.

— Pleacă! a strigat Mary. Nu vreau băieți. Pleacă!

Pentru un moment, Basil păru furios, dar după aceea a început să o necăjească, întotdeauna își necăjea surorile. A dansat împrejurul ei și se strâmba și cânta și râdea.

Domnișoara Mary, foarte încăpățânată

Cum îți crește grădina?

Cu clopote din argint și coji de neghină

Și gălbenele toate într-un rând.

L-a cântat până când ceilalți copii l-au auzit și au râs și ei, iar cu cât Mary devenea mai nervoasă, cu atât cântau mai tare „stăpâna Mary, foarte încăpățânată”. După aceasta, atâta timp cât a stat cu ei o numeau „domnișoara Mary, foarte încăpățânată” când își vorbeau unul altuia

despre ea și deseori chiar când i se adresau ei.

— Vei fi trimisă acasă, i-a zis Basil, la sfârșitul săptămânii. Și ne bucurăm.

— Și eu mă bucur, a răspuns Mary. Unde este acasă?

— Nu știe unde este acasă! a zis Basil, cu disprețul unuia de șapte ani. Este Anglia, desigur. Bunica noastră locuiește acolo și sora noastră Mabel i-a fost trimisă anul trecut. Tu nu te duci la bunica ta. Nu ai niciuna. Tu te duci la unchiul tău. Numele său este dl Archibald Craven.

— Nu știu nimic despre el, i-o tăie Mary.

— Știu că nu știi, a răspuns Basil. Tu nu știi nimic. Fetele nu știu niciodată. I-am auzit pe tata și pe mama vorbind despre el. Locuiește într-o casă mare, minunată, părăsită și veche, la țară, și nimeni nu se apropie de el. Este așa de ursuz, încât nu lasă pe nimeni să se apropie, și chiar dacă i-ar lăsa n-ar veni. Este un cocoșat și arată îngrozitor.

— Nu te cred, a spus Mary.

I-a întors spatele și și-a înfipt degetele în urechi, pentru că nu mai voia să audă nimic.

Dar s-a gândit după aceea că ar fi o afacere bună. Când d-na Crawford i-a spus în seara aceea că va naviga spre Anglia în câteva zile și va ajunge la unchiul ei, dl Archibald Craven, care locuia în Misselthwaite Manor, a părut atât de rece și încăpățânat de neinteresată, încât nu au mai știut ce să creadă despre ea. Au încercat să fie amabili cu ea, dar ea își întorcea fața când d-na Crawford încerca să o sărute și se ținea băț când dl Crawford o bătea ușor peste umăr.

— Este un copil atât de simplu, spunea plină de milă d-na Crawford, după aceea. Și mama ei a fost o ființă atât de drăguță. Avea chiar și o conduită drăguță, dar Mary are cele mai neatractive purtări pe care le-am văzut vreodată la un copil. Copiii îi spun „domnișoara Mary, foarte

încăpățânată” și deși e obraznic din partea lor, nu mă pot abține să nu îi înțeleg.

— Poate dacă maică-sa și-ar fi purtat fața ei drăguță și manierele ei elegante mai des în camera copilului, Mary poate că ar fi învățat ceva. Este foarte trist, acum că biata de ea nu mai e, să-ți amintești că mulți oameni nici măcar nu au știut că ea a avut un copil.

— Cred că de-abia se uita vreodată la ea, suspină d-na Crawford. Când *Ayah* a ei a murit, nimeni nu s-a gândit la micuță. Gândește-te la servitori fugind și lăsând-o singură singurică în vila aia abandonată. Colonelul McGrew a zis că aproape a sărit din propria-i piele când a deschis ușa și a găsit-o stând de una singură în mijlocul camerei.

Mary a făcut o lungă călătorie spre Anglia, sub protecția soției unui ofițer, care își ducea copiii pentru a-i lăsa la un internat. Era destul de absorbită de propriul ei fiu și propria sa fiică și era chiar bucuroasă să predea copilul mai departe femeii pe care dl Archibald Craven o trimisese să se întâlnească cu dânsa, în Londra. Femeia a fost menajera lui la Misselthwaite Manor, iar numele ei era d-na Medlock. Era o femeie foarte voinică, cu obraji foarte roșii și ochi negri și ageri. Purta o rochie foarte purpurie, o manta neagră din mătase, cu ciucuri pe ea și o bonetă neagră cu flori purpurii din catifea, care se ridicau și tremurau când își mișca capul. Mary nu o plăcea deloc, dar cum ea rareori plăcea pe cineva nu era nimic deosebit în asta. În afară de aceasta era destul de evident că d-na Medlock nu gândea prea multe despre ea.

— Pe cuvântul meu! Este o micuță simplă, plină de calități, zise ea.

— Și auzisem că mama ei a fost o frumusețe. Nu a luat prea multe de la ea, nu-i așa, doamnă? Poate se va îndrepta pe măsură ce va crește, zise soția ofițerului,

amabilă. Dacă nu ar fi așa de galbenă și ar avea o expresie a feței mai drăguță, trăsăturile ei sunt chiar frumoase. Copiii se schimbă atât de mult.

— Va trebui să se schimbe destul de mult, răspunse d-na Medlock

— Și nimic nu se compară cu creșterea copiilor în Misselthwaite, dacă mă întrebați pe mine!

Credeau că Mary nu ascultă, pentru că stătea un pic retrasă față de ele la fereastra hotelului particular la care se duseseră. Se uita la trecerea autobuzelor și a taximetrelor și a oamenilor, dar a auzit destul de bine și era foarte curioasă în privința unchiului ei și a locului unde acesta stătea. Ce fel de loc era și cum era unchiul ei? Ce era un cocoșat? Nu văzuse niciodată unul. Poate că nu era niciunul în India.

Din moment ce locuise în casele altor oameni și nu avusese o *Ayah*, începuse să se simtă singură și să se gândească la lucruri bizare, care îi erau cu totul noi. Începuse să se întrebe de ce nu păruse să aparțină cuiva chiar și atunci când tatăl și mama ei fuseseră în viață. Alți copii păreau să aparțină taților și mamelor lor, dar ea nu păruse a fi cu adevărat fetița cuiva. Avusese servitori și mâncare și îmbrăcăminte, dar nimeni nu o băgase în seamă. Nu știa că acest lucru se datora faptului că era un copil dezagreabil, dar, bineînțeles, ea nu știa că este dezagreabilă. Adesea credea că alți oameni erau așa, dar nu știa că ea însăși era așa.

Se gândea că d-na Medlock era cea mai dezagreabilă persoană pe care o văzuse vreodată, cu fața ei obișnuită și intens colorată, și cu boneta ei obișnuită. Când în următoarea zi au pornit în călătoria spre Yorkshire, a mers prin gară până la tren cu capul sus și încercând să stea cât mai departe posibil de ea, pentru că nu voia să pară că-i aparține ei. Ar fi făcut-o furioasă, dacă oamenii ar fi crezut

că este fetița ei.

Dar d-na Medlock nu era câtuși de puțin deranjată de ea și de gândurile ei. Era genul de femeie care „nu se împotriva nici unei absurdități din partea tinerilor”. Cel puțin, asta ar fi spus dacă ar fi fost întrebată. Nu voise să se ducă la Londra tocmai când fiica surorii sale Maria urma să se căsătorească, dar avea o slujbă bine plătită ca menajeră la Misselthwaite Manor și singura modalitate în care putea să și-o păstreze era să facă imediat ceea ce dl Archibald Craven i-a spus. Nici nu a îndrăznit vreodată să pună vreo întrebare.

— Căpitanul Lennox și soția lui au murit de holeră, zisese dl Craven, în felul său scurt și rece. Căpitanul Lennox a fost fratele soției mele, iar eu sunt tutorele fiicei lor. Copilul urmează să fie adus aici. Trebuie să te duci la Londra și să o aduci tu însăși.

Așa că și-a împachetat mica ei valiză și a făcut călătoria.

Mary stătea în colțul ei din vagon și părea simplă și agitată. Nu avea nimic să citească sau la ce să se uite și își împăturise micuțele ei mâini subțiri înmănușate în negru, în poala ei. Rochia neagră o făcea să arate mai galbenă ca oricând și părul ei moale și deschis se revărsa de sub pălăria neagră și creponată.

— Tânăra cea mai răsfățată și mai supărăcioasă din câte am văzut vreodată, gândi d-na Medlock.

Nu văzuse niciodată un copil care stătea atât de liniștit, fără să facă nimic. Într-un final s-a plictisit s-o privească și a început să vorbească pe o voce tare și vioaie:

— Presupun că pot să îți spun câte ceva despre locul în care te duci, a zis. Știi ceva despre unchiul tău?

— Nu, a spus Mary.

— Nu i-ai auzit pe tatăl tău și pe mama ta vorbind despre el?

— Nu, zise Mary încruntându-se.

S-a încruntat pentru că și-a adus aminte că tatăl și mama ei nu vorbiseră cu ea nimic în mod deosebit. Cu siguranță că nu-i spusese anumite lucruri.

— Aaa, bolborosi d-na Medlock, holbându-se la fața ei mică, ciudată și indiferentă.

Nu a mai spus nimic pentru câteva momente, după care a început iar.

— Presupun că ar trebui să ți se spună ceva, să te pregătească. Te duci într-un loc bizar.

Mary nu a zis nimic și d-na Medlock părea cam necăjită de indiferența ei aparentă, dar, după ce a tras aer în piept, a continuat.

— Nu că este un loc mare și grandios, într-un fel trist de-a spune, și că dl Craven este mândru de asta, în felul său, iarăși un fapt destul de trist. Casa are șase sute de ani și se află pe marginea unei câmpii. Sunt aproape o sută de camere în ea, deși majoritatea sunt închise și blocate. Sunt tablouri și mobilă veche și frumoasă, și lucruri care sunt acolo de secole, și este un parc mare în jur și grădini și copaci, cu ramuri care atârnă până la pământ, unele dintre ele.

A făcut o pauză și a inspirat iar.

— Dar nu e nimic altceva, a încheiat ea brusc.

Mary începuse să asculte în ciuda propriei sale dorințe. Totul suna așa de diferit față de India și orice lucru nou o cam atrăgea. Dar nu voia să arate ca și cum ar fi fost interesată. Aceasta era una dintre felurile ei de a fi, nefericite și dezagreabile. Așa că stătea liniștită.

— Ei bine, zise d-na Medlock Ce părere ai?

— Niciuna, a răspuns ea. Nu știu nimic despre asemenea locuri.

Asta a făcut-o pe d-na Medlock să râdă într-un fel mormăit.

— Ei! zise ea, dar tu te porți ca o femeie bătrână! Chiar nu-ți pasă?

— Nu contează, zise Mary, dacă îmi pasă sau nu.

— Aici chiar ai dreptate, spuse d-na Medlock. Nu contează de ce urmează să stai la Misselthwaite Manor, nu știu decât dacă este cea mai ușoară cale. Nu o să-și bată capul cu tine, asta-i sigur și categoric. Nu-și bate capul cu nimeni.

S-a oprit ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva la timp.

— Are un spate încovoiat, a zis ea. Asta l-a deranjat. Era un tânăr acru, care nu avea grijă de banii săi și de locuința sa, până când s-a căsătorit.

Ochii lui Mary s-au întors către ea, în ciuda intenției ei de a nu părea că-i pasă. Nu se gândise la cocoșat ca fiind căsătorit și era un pic surprinsă. Dna Medlock observă acest lucru și, cum era o femeie vorbăreață, a continuat cu și mai mare interes. Aceasta era o cale de a petrece ceva din timp, în orice caz.

— Era o ființă dulce și drăguță și el ar fi cutreierat toată lumea pentru a-i lua firul de iarbă pe care îl dorea ea. Nimeni nu credea că se va căsători cu el, dar ea s-a căsătorit, iar lumea zicea că a făcut-o pentru banii lui. Dar nu-i așa, nu-i adevărat, zise ea, cu siguranță. Când a murit...

Mary făcu o mică săritură involuntară.

— Oh! că a murit! a exclamat, chiar fără înțeleș.

Tocmai își adusese aminte de o povestioară franceză pe care o citise odată, numită „Riquet à la Houppe”. Fusese vorba despre un biet cocoșat și o frumoasă prințesă și o făcuse brusc să îi pară rău de dl Archibald Craven.

— Da, a murit, răspunse d-na Medlock și acest lucru l-a făcut mai ciudat decât oricând. Nu-i pasă de nimeni. Nu vrea să vadă oameni. Majoritatea timpului pleacă și când e

la Misselthwaite se închide singur sus, în aripa de Vest, și nu acceptă niciun vizitator, în afară de Pitcher. Pitcher este un vechi amic, dar a avut grijă de el când era copil și îi cunoaște manierele.

Suna de parcă era desprinsă dintr-o carte și nu a făcut-o veselă pe Mary. O casă cu o sută de camere, aproape toate închise și cu ușile încuiate, o casă pe marginea unei câmpii, indiferent ce era aia o câmpie, suna sinistru. Un om cu spatele încovoiat care s-a izolat sus, de asemenea! Se holbă pe geam cu buzele strânse și-i păruse chiar logic ca ploaia să fi început să picure în linii gri înclinate și să stropească și să curgă șuvoaie pe ochiurile de geam. Dacă drăguța soție ar fi fost în viață ar fi făcut lucrurile mai vesele, fiind ceva de genul mamei sale și alergând înapoi și-ncolo și ducându-se la petreceri, după cum făcuse mama sa, în rochii „pline cu dantelă”.

Dar ea nu mai era acolo.

— Nu trebuie să te aștepti să îl vezi, pentru că, zece la unu că n-o să-l vezi, zise d-na Medlock. Și nu trebuie să te aștepti să existe oameni care să vorbească cu tine. Va trebui să te joci și să ai grijă de tine singură. Ți se va spune în ce camere ai voie să intri și în care nu. Sunt destule grădini. Dar, atunci când ești în casă, nu rătăci și nu-ți băga nasul unde nu trebuie. Domnului Craven nu-i va conveni.

— Nu voi dori să-mi bag nasul unde nu trebuie, zise acru micuța Mary și la fel de brusc cum începuse să-i fie milă de dl Archibald Craven, a încetat să-i mai fie milă și a început să se gândească că el era destul de neplăcut, ca să merite tot ce i se întâmplase.

Și-a întors fața către ochiurile cu șuvoaie ale geamurilor vagonului și își pironi privirea la furtuna gri, care părea că va continua la nesfârșit. A privit-o atât de mult și de ferm, încât cenușiul crescuse în intensitate în fața

ochilor ei și adormi.

CAPITOLUL III

Prin împrejurimi

Dormi mult timp și când se trezi, d-na Medlock adusese un coș cu mâncare de la una din stații. Au mâncat niște pui, și carne de vită rece, și pâine cu unt, și niște ceai fierbinte. Ploaia părea să curgă șuvoaie, mai greu ca oricând, și toată lumea din stație purta impermeabile ude și strălucitoare. Gardianul a aprins luminile din vagon, iar d-na Medlock se înveseli foarte mult după ceaiul și puiul și carnea de vită. A mâncat destul de mult și după aceea a adormit, iar Mary stătea și se holba la ea, privindu-i boneta elegantă, care aluneca pe o parte, până când ea însăși adormi încă o dată, în colțul vagonului, liniștită de sunetul ploii pe geamuri. Se făcuse întuneric când s-a trezit iar. Trenul se opri într-o stație și d-na Medlock tremura din nou.

— Ai avut un vis! zise ea. E timpul să-ți deschizi ochii! Suntem în stația Thwaite și avem un drum lung în fața noastră.

Mary s-a ridicat și a încercat să-și țină ochii deschiși, în timp ce d-na Medlock îi luă bagajele. Micuța nu s-a oferit să o ajute, deoarece în India servitorii nativi luau sau cărau întotdeauna lucrurile și i se părea chiar normal.

Stația era mică și nimeni în afară de ele nu părea să coboare din tren. Șeful de gară a vorbit cu d-na Medlock într-un mod dur și nepolitic, pronunțând cuvintele într-o manieră ciudată și vagă, manieră care, a aflat mai târziu Mary, era specifică din Yorkshire.

— Văd că te-ai întors, zise el. Și că ai adus-o pe cea mică cu tine.

— Da, ea este, răspunse d-na Medlock, vorbind ea însăși cu accent de Yorkshire și smucindu-și capul peste umărul ei, către Mary. Ce-ți mai face soția?

— E bine acum. Trăsura te așteaptă afară.

O trăsură stătea pe drum în fața micii platforme externe. Mary a observat că era o trăsură elegantă și că un valet elegant a ajutat-o să urce în trăsură. Haina lui lungă și partea impermeabilă a pălăriei străluceau și erau ude de ploaie, cum era totul, de altfel, inclusiv cea a corpulentului șef de gară.

După ce a închis ușa, s-a urcat pe capră împreună cu vizitiul și au pornit la drum. Fetița se văzu așezată într-un colț, pe perne, confortabil, dar nu era dispusă să adoarmă din nou. A stat și s-a uitat pe fereastră, curioasă să vadă ceva din drumul pe care era condusă către ciudatul loc, despre care d-na Medlock îi vorbise. Nu era deloc un copil timid și nu era chiar speriată, dar a simțit că nu știa ce s-ar putea întâmpla într-o casă cu o sută de camere, aproape toate închise, o casă pe marginea unei câmpii.

— Ce e o câmpie? îi zise ea brusc d-nei Medlock

— Uită-te pe fereastră cam în zece minute și o să vezi, răspunse femeia. Trebuie să mergem cinci mile prin Missel Moor înainte de a ajunge la Manor. Nu o să vezi prea multe pentru că e o noapte întunecată, dar o să poți vedea ceva.

Mary nu i-a mai adresat nicio întrebare, dar a așteptat în întinericul colțului ei, cu ochii pe fereastră. Felinarele trăsurii aruncau raze pe distanțe mici în față și fetița vedea fugar lucrurile pe lângă care treceau. După ce părăsiseră stația, trecuseră printr-un sat mic și văzuse căsuțe văruițe și luminile unei cârciumi. Apoi au trecut de o biserică, de casa preotului și de o mică vitrină sau ceva de genul ăsta, într-o căsuță cu jucării și dulciuri și lucruri ciudate scoase la vânzare. După aceea au ajuns pe șosea și a văzut garduri vii și copaci. Apoi, nimic nu a mai părut diferit pentru o bună bucată de vreme, sau cel puțin ei i s-a părut o perioadă mare de timp. Spre sfârșit, caii au început

să meargă mai încet, ca și cum ar fi urcat un deal. În curând părea că nu mai erau garduri vii sau copaci. Nu putea vedea nimic, de fapt, în afară de un întuneric dens de ambele părți. S-a aplecat în față și și-a proptit fața în geam, odată cu zdruncinătura mare a căruței.

— Eeei! Acum sigur suntem pe câmpie, spuse d-na Medlock

Felinarele trăsurii vărsau o lumină galbenă pe un drum ce părea aspru și semăna a fi brăzdat de tufișuri și plante de înălțime mică, care se terminau în vastitatea întunericului, răspândite aparent înainte și împrejurul lor. Un vânt se ridică și făcea un sunet grăbit, jos și sălbatic.

— Nu e... nu e marea, nu-i așa? spuse Mary, uitându-se împrejur la însoțitoarea ei.

— Nu, nu este, răspunse d-na Medlock Nu sunt nici lanuri, nici munți, sunt mile și mile de pământ sălbatic, unde nimic nu crește, în afară de iarbă neagră și iarbă uscată și nimic nu trăiește pe-aici, în afară de ponei sălbatici și oi.

— Simt de parcă ar fi marea, de parcă ar fi apă, zise Mary. Sună ca marea chiar acum!

— Acesta este vântul care suflă prin tufișuri, zise d-na Medlock Este un loc sălbatic, destul de posomorât pentru mine, deși sunt mulți care-l plac, mai ales când „vuietoarea” e înflorită.

Au mers fără întrerupere prin întuneric și deși ploaia se oprise, vântul bătea, fluiera și scotea sunete stranii. Drumul a urcat și a coborât, iar de câteva ori trăsura a traversat un pod mic, sub care apa alerga foarte repede, cu un zgomot destul de mare.

Mary simțea că drumul nu se mai sfârșea și că acea câmpie neagră și întinsă era o întindere largă a oceanului negru, prin care trecea pe o bucată de pământ uscat.

„Nu-mi place”, și-a spus. „Nu-mi place”, și și-a strâns

și mai mult buzele ei subțiri.

Caii urcau o mică pantă, când a văzut o lumină. Dna Medlock a văzut-o și ea imediat și a suspinat lung în semn de ușurare.

— Eh, îmi pare bine să văd luminița aceea clipind, a exclamat. E lumina din căsuța portarului. Vom servi un ceai bun după un pic, cu orice preț.

A fost „după un pic”, cum a zis, căci atunci când căruța a trecut prin dreptul porților încă mai erau două mile de condus și copacii, care aproape se întâlneau deasupra capului, făceau să pară că merg printr-o boltă lungă și neagră.

Au ieșit din boltă în spațiu deschis și s-au oprit înaintea unei case imens de lungă, dar scundă, care părea să hoinărească în jurul unei curți din piatră. La început Mary a crezut că nu erau deloc lumini la ferestre, dar odată cu ieșirea din căruța a văzut că o cameră de sus, dintr-un colț, avea o licărire mohorâtă.

Ușa de la intrare era una imensă, făcută din stejar masiv, cu lambriuri curios sculptate, pironite cu niște cuie mari din fier și legate cu gratii mari tot din fier. Se deschidea într-un salon enorm, care era atât de puțin luminat, încât fețele din tablourile de pe pereți și figurile cu îmbrăcămintea de armură au făcut-o pe Mary să nu dorească să se uite la ele. În timp ce stătea pe podeaua din piatră, a zărit o figură foarte mică, stranie și neagră, și s-a simțit la fel de mică, pierdută și ciudată ca și figura la care s-a uitat.

Un bătrân subțirel și îngrijit stătea lângă servitorul care le-a deschis ușa.

— O vei duce în camera ei, zise el cu o voce răgușită. Nu vrea să o vadă. Pleacă la Londra mâine dimineață.

— Foarte bine, domnule Pitcher, răspunse d-na Medlock Atâta timp cât știu la ce se așteaptă din partea

mea, mă descurc.

— La ce se așteaptă din partea dumneavoastră, d-nă Medlock zise dl Pitcher, este să vă asigurați că nu e deranjat și că nu vede ceea ce nu vrea să vadă.

Apoi Mary Lennox a fost condusă sus pe o scară largă, și jos pe un coridor lung, și iar sus pe câteva trepte, printr-un alt coridor, și altul iar, până când o ușă s-a deschis într-un perete și s-a trezit într-o cameră cu un foc în ea și o supă pe o masă.

Dna Medlock spuse neprotocolar:

— Ei bine, iată! Această cameră și următoarea sunt cele în care vei locui și trebuie să te rezumi la ele. Să nu uiți asta!

În acest fel a ajuns domnișoara Mary la Misselthwaite Manor și probabil că nu se simțise atât de pierdută în toată viața ei.

CAPITOLUL IV

Martha

Când a deschis ochii dimineța, a făcut-o pentru că o tânără servitoare intrase în camera ei pentru a aprinde focul și îngenunchease pe preșul va trei, greblând cenușa cu zgomot. Mary a stat întinsă și a privit-o pentru câteva momente, apoi a început să se uite prin cameră. Nu mai văzuse deloc o cameră ca aceasta, deși era misterioasă și întunecată. Pereții erau tapetați cu o scenă de pădure brodată. Erau oameni îmbrăcați extraordinar sub copaci și la distanță se întrezăreau turlele unui castel. Erau vânători, cai, câini și doamne. Mary se simțea ca și cum era în pădure cu ei. De la o fereastră putea vedea o întindere mare de pământ care urca și care părea să nu aibă niciun copac pe ea, părând mai degrabă ca o mare purpurie, mohorâtă și nesfârșită.

— Ce este aia? zise ea, arătând cu degetul afară pe fereastră.

Martha, tână servitoare, care tocmai se ridicase în picioare, s-a uitat și a arătat și ea cu degetul.

— Aia de-acolo? spuse ea.

— Da.

— Aia-i câmpia, zise cu un zâmbet amabil. Ți place?

— Nu, răspunse Mary. O urăsc.

— Asta pentru că nu ești obișnuită cu ea, spuse Martha, ducându-se înapoi la vatra ei. Acum crezi că e prea mare și prea pustie. Dar o să-ți placă.

— Crezi? întrebă Mary.

— Da, cu siguranță, răspunse Martha, lustruind de zor la grătar. Îmi place la nebunie. Nu e nimic gol pe-acolo. E acoperită cu niște chestii care cresc și care au miros dulce. E cu-adevărat frumos primăvara, când vuietoarea-i în floare. Miroase a miere și e așa de mult aer proaspăt... și cerul pare atât de sus, și albinele și ciocârliile scot sunete atât de frumoase, bâzâind și cântând. Eh! N-ai locui departe de câmpie pentru nimic în lume!

Mary a ascultat-o cu o expresie gravă și nedumerită. Servitorii nativi cu care se obișnuise nu erau nici pe departe așa. Erau servili și slugarnici și nu le era permis să vorbească cu stăpânii lor, ca și cum ar fi egalii lor. Făceau prosternări și îi numeau „protectorii săracilor” și tot felul de chestii de-astea. Servitorilor indieni li se ordona să facă anumite lucruri și nu erau întrebați. Nu se cuvenea să spui „te rog” și „mulțumesc” și Mary o plesnea întotdeauna pe *Ayah* când era mânioasă. S-a întrebat o clipă ce-ar face fata asta dacă cineva ar plesni-o peste față. Era o creatură rotunjită, trandafirie și care părea amabilă, dar avea o manieră fermă de comportament, care a făcut-o pe domnișoara Mary să se întrebe dacă nu va întoarce palma, dacă persoana care o plesnea era doar o fetiță.

— Ești o servitoare ciudată, zise ea din pernele ei, aproape arogant.

Martha s-a ridicat în picioare, cu pensula de vopsit în mână, și a râs, fără să-și iasă câtuși de puțin din fire.

— Eh! Știi asta, spuse ea. Dacă era o stăpână la Misselthwaite nu aș fi fost nici măcar una dintre servitoare. Se putea să fiu lăsată la bucătărie, dar nu mi s-ar fi dat voie sus, niciodată. Sunt prea de rând și vorbesc prea mult cu accent de Yorkshire. Dar asta este o casă caraghioasă, în primul rând pentru că este atât de mare. Se pare că nu există nici stăpân, nici stăpână, cu excepția domnului Pitcher și a d-nei Medlock. Dl Craven nu e deranjat de nimic când e aici și e aproape întotdeauna plecat. Dna Medlock mi-a dat slujba din bunătațe. Mi-a spus că nu ar fi putut niciodată să o facă, dacă Misselthwaite ar fi fost ca alte case mari.

— Vei fi servitoarea mea? a întrebat Mary, tot în felul ei indian imperios.

Martha a început din nou să frece grătarul.

— Eu sunt servitoarea d-nei Medlock spuse ea tare, și ea este servitoarea domnului Craven, dar am venit aici sus pentru a aranja câte ceva pe-aici și să te ajut un pic. Dar nu vei avea nevoie de mult timp.

— Cine mă va îmbrăca? ceru Mary.

Martha se ridică din nou în picioare și se holbă. Vorbi pe un accent deschis de Yorkshire, spre uimirea ei.

— Nu te poți îmbrăca singură? zise ea.

— Ce vrei să spui? Nu-ți înțeleg limbajul, zise Mary.

— Eh! Am uitat, spuse Martha. Dna Medlock mi-a zis că va trebui să am grijă sau nu vei ști ce spun. Vreau să spun, nu poți să îți pui singură hainele pe tine?

— Nu, răspunse Mary, aproape indignată. Nu am făcut niciodată asta, în viața mea. *Ayah* a mea mă îmbrăca, bineînțeles.

— Ei bine, spuse Martha, evident nefiind conștientă nici pe departe că era obraznică, e timpul să înveți! Nu

poți să înveți mai din timp. Voi avea bunăvoința de a te aștepta un pic. Mama mea întotdeauna spunea că nu înțelege de ce copiii marilor oameni nu ieșeau niște nerozi, din moment ce aveau nevoie de guvernante și erau spăla și, îmbrăcați și plimbați, de parcă erau niște cățeluși!

— E diferit în India, zise domnișoara Mary disprețuitor, de-abia mai suportând.

Dar Martha nu era deloc afectată.

— Eh! Pot să observ și eu că e diferit, răspunse pe un ton aproape înțelegător, îndrăznesc să spun că este, deoarece sunt atât de mulți negri, în loc de oameni albi, respectabili. Când am auzit că vii din India, am crezut că și tu ești neagră.

Mary stătea în pat furioasă.

— Ce! zise ea. Ce! Credeai că sunt băștinașă! Fiică a porcilor!

Martha s-a holbat și s-a înfuriat.

— Pe cine insultă tu? spuse ea. Nu trebuie să fii atât de iritată. Nu așa vorbește o domnișoară! Nu am nimic împotriva negrilor. Când citești despre ei în broșuri, sunt întotdeauna foarte religioși. Nu am văzut niciodată un negru și eram chiar încântată să cred că voi vedea unul de aproape. Când am intrat azi-dimineață să-ți aprind focul, m-am furișat la patul tău și am tras cu grijă pătura ca să mă uit la tine. Și iată-te, „dezamăgită”, nu mai neagră decât mine... decât că ești atât de galbenă.

Mary nici nu a încercat să-și controleze furia și umilința.

— Ai crezut că sunt o băștinașă! Ai îndrăznit așa ceva! Nu știi nimic despre băștinași. Ei nu sunt oameni, ei sunt servitori care trebuie să te salute și să se prosterneze în fața ta. Nu știi nimic despre India. Nu știi nimic despre nimic!

Era într-o stare atât de furioasă și se simțea atât de

neajutorată în fața privirii fixe, atât de simple a fetei, încât, cumva brusc, s-a simțit oribil de singură și de îndepărtată de tot ceea ce a înțeles și care a înțeles-o pe ea, încât s-a aruncat cu fața în perne și a izbucnit în hohote de plâns. A plâns atât de nestăpânită, încât amabila Martha de Yorkshire s-a speriat puțin și chiar i-a părut rău pentru ea. S-a dus către pat și s-a aplecat asupra ei.

— Ei! Nu trebuie să plângi în halul ăsta! a implorat. Cu siguranță, nu trebuie. Nu știam că te vei supăra. Nu știu nimic, despre nimic – așa cum ai spus. Îți cer iertare, domnișoară. Te rog, nu mai plânge.

Era ceva împăciuitoare și prietenesc cu adevărat în vorbirea ei ciudată și fermă de Yorkshire, care avu un efect benefic asupra lui Mary. Treptat, a încetat din plânset și a devenit tăcută. Martha părea ușurată.

— E timpul să te dai jos, spuse ea. Dna Medlock mi-a zis că urma să îți aduc micul dejun, ceaiul și cina în camera alăturată, care a fost transformată într-o cameră de copii, pentru tine. Te voi ajuta cu hainele, dacă asta te va scoate din pat. Dacă nasturii sunt la spate nu îi vei putea închide singură.

Când Mary s-a decis în cele din urmă să se dea jos din pat, hainele pe care Martha le-a luat din garderobă nu erau cele pe care le purtase când a ajuns noaptea trecută cu d-na Medlock

— Acestea nu sunt ale mele, zise ea. Ale mele sunt negre.

S-a uitat la haina albă subțire din lână și s-a îmbrăcat, după care a adăugat cu o aprobare calmă:

— Acestea sunt mai drăguțe decât ale mele.

— Acestea sunt cele pe care trebuie să le porți, răspunse Martha. Dl Craven i-a cerut d-nei Medlock să le ia din Londra. A zis: „Nu voi avea un copil îmbrăcat în negru, hoinărind ca un suflet pierdut. Ar face locul și mai

trist decât este. Pune culoare pe ea". Mama a zis că a înțeles ce a vrut să spună. Mama știe întotdeauna ce înseamnă un corp. Nici ei nu-i place negrul.

— Urăsc lucrurile negre, zise Mary.

Procesul de îmbrăcare a fost unul care le-a învățat pe amândouă câte ceva. Martha își „încheiase” surorile și frații ei mai mici, dar nu văzuse niciodată un copil care să stea liniștit și să aștepte o altă persoană care să facă lucruri pentru ea, ca și cum ea nu ar avea nici mâini și nici picioare proprii.

— De ce nu te încalți singură? zise ea, când Mary își întinse liniștită piciorul.

— *Ayah* a mea făcea lucrul ăsta, răspunse Mary, holbându-se. Așa era obiceiul.

Zicea asta foarte des - „*Așa era obiceiul*". Servitorii băștinași ziceau asta tot timpul. Dacă cineva le spunea să facă ceva ce străbunii lor nu mai făcuseră de o mie de ani, se uitau calm, lung și spuneau „*Nu este obiceiul*” și acel cineva știa că acesta era sfârșitul problemei.

Nu fusese obiceiul ca domnișoara Mary să nu facă nimic decât să stea și să permită să fie îmbrăcată ca o păpușă, dar înainte de a fi gata de micul dejun a început să presupună că viața ei la Misselthwaite Manor va sfârși prin a o învăța numărate lucruri noi, cum ar fi să-și pună singură ciorapii, să se încalțe singură și să ridice lucrurile care-i cădeau.

Dacă Martha ar fi fost o servitoare bine pregătită, ar fi fost mai servilă și mai plină de respect și ar fi știut că era de datoria ei să-i perie părul, să-i lege pantofii, să ridice lucrurile și să le aranjeze. Era, oricum, o persoană nepregătită și necioplită din Yorkshire, care a fost adusă într-o vilă, cu o grămadă de frați și surori mici, care nu visaseră să facă altceva decât să se slujească pe sine și pe cei mai tineri, care ori erau bebeluși, ori de-abia învățau să

meargă și se împiedicau de lucruri.

Dacă Mary Lennox ar fi fost un copil care era gata să fie amuzată, poate că ar fi râs la promptitudinea Marthei de a vorbi, dar Mary o asculta cu răceală și se mira de libertatea ei de mișcare. La început nu era deloc interesată, dar treptat, pe măsură ce fata trăncănea în felul ei calm și familiar, Mary începu să observe tot ceea ce zicea.

— Ei! Ar trebui să îi vezi pe toți, zise ea. Suntem doisprezece și tata câștigă doar șaisprezece șilingi pe săptămână. Pot să-ți spun că mama i-a adunat pe toți ca să ia fulgi de ovăz. Fac tumbe pe câmpie și se joacă toată ziua și mama spune că aerul câmpiei îi îngrașă. Zice că e convinsă că mănâncă iarbă la fel ca poneii sălbatici. Dickon al nostru are doisprezece ani și are un ponei tânăr, despre care spune că e al lui.

— De unde îl are? întrebă Mary.

— L-a găsit pe câmpie lângă mama lui, când încă era mic și a început să se împrietenească cu el, să îi dea bucăți de pâine și să culeagă iarbă tânără pentru el, încât a ajuns să îi placă de el, așa că îl urmează și îl lasă să stea pe spatele lui. Dickon este un tânăr cumsecade și animalele îl plac.

Mary nu mai avusese niciodată un animal al ei și întotdeauna se gândise că ar vrea unul. Așa că a început să se simtă un pic interesată de Dickon, cum nu mai fusese niciodată interesată de altcineva decât de ea însăși - era începutul unui sentiment sănătos. Când a intrat în odaia care fusese transformată într-o cameră de copii pentru ea, a văzut că arăta ca cea în care dormise. Nu era o cameră propriu-zisă de copii, ci una de adulți, cu tablouri vechi și întunecate, cu scaune vechi și grele din stejar. O masă era așezată în centrul camerei, cu un mic dejun destul de bogat. Dar ea avusese întotdeauna o poftă slabă de

mâncare și s-a uitat cu multă indiferență la prima farfurie pe care Martha a așezat-o înaintea ei.

— Nu îi vreau, zise ea.

— Nu vrei fulgi de orez! exclamă Martha neîncrezătoare.

— Nu.

— Nu știi cât sunt de buni! Pune un pic de melasă pe ei sau un pic de zahăr.

— Nu îi vreau, repetă Mary.

— Eh! zise Martha. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să văd cum bucate așa de bune se irosesc. Dacă ar fi fost copiii noștri la masa asta, ar fi curățat-o în zece minute.

— De ce? zise Mary rece.

— De ce! răspunse Martha. Pentru că rareori au avut vreodată stomacurile pline în viața lor. Sunt la fel de înfometați ca și puii de uliu, sau de vulpe.

— Nu știi ce înseamnă să-ți fie foame, zise Mary cu indiferență.

Martha păru indignată.

— Ei bine, ai putea să încerci. Văd asta destul de clar, zise ea deschis. Nu am răbdare cu oamenii care stau și se holbează la o masă bună. Pe cuvântul meu! Ce mi-aș fi dorit ca Dickon și Phil, și Jane, și restul să aibă sub șorțuri ce-i aici.

— De ce nu le duci lor? a sugerat Mary.

— Nu-i a mea, răspunse Martha fermă. Și asta nu e ziua mea liberă. Am zi liberă o dată pe lună, la fel ca ceilalți. Atunci, mă duc acasă și fac curat în locul mamei și îi acord o zi de odihnă.

Mary bău un pic de ceai și mănă un pic de pâine prăjită cu niște gem.

— Îmbracă-te bine și du-te afară să te joci, zise Martha. O să-ți facă bine și o să-ți deschidă pofta de mâncare.

Mary se duse la fereastră. Erau grădini, trecători și copaci mari, dar totul arăta searbăd și rece.

— Afară? De ce ar trebui să mă duc afară într-o zi ca asta?

— Păi, dacă nu te duci afară va trebui să stai în casă și ce poți să faci aici?

Mary privi către ea. Nu era nimic de făcut.

Când d-na Medlock a pregătit camera nu s-a gândit la ceva distractiv. Poate că era mai bine să se ducă să vadă cum arătau grădinile.

— Cine va merge cu mine? întrebă ea.

— Te vei duce singură, răspunse ea. Va trebui să înveți să te joci ca ceilalți copii care nu au frați și surori. Dickon al nostru se duce pe câmpie de unul singur și se joacă ore întregi. Așa s-a împrietenit cu poneiul. Are oi pe câmpie care îl cunosc și păsări care vin și mănâncă din palma lui. Oricât de puțin are de mâncare, întotdeauna păstrează un pic pentru ași alinta animalele.

Această referire la Dickon, a fost motivul pentru care Mary a decis să se ducă afară, deși nu era conștientă de lucrul acesta. Ar fi păsări afară, deși nu ar fi ponei sau oi. Ar fi diferite de păsările din India și s-ar putea să o amuze să se uite la ele.

Martha i-a găsit haina, pălăria și o pereche mică de ghete rigide și i-a arătat drumul jos.

— Dacă mergi circular, astfel vei ajunge la grădini, zise ea, arătând către o poartă într-un zid de tufișuri. Sunt multe flori vara, dar nu este nimic înflorit acum.

Păru că ezită o secundă înainte de a adăuga.

— Una dintre grădini e închisă. Nu a mai fost nimeni în ea de zece ani.

— De ce? întrebă Mary în ciuda propriei ei persoane.

Aici era o altă ușă închisă, adăugată la suta din casa ciudată.

— Dl Craven a închis-o când soția lui a murit neașteptat. Nu dă voie nimănui să intre. Era grădina ei. A închis poarta, a săpat o groapă și a îngropat cheia. Țsta-i clopoțelul d-nei Medlock, trebuie să fug.

După ce a plecat, Mary refuză drumul ce ducea către poarta din tufșuri. Nu se putea abține să nu se gândească la grădina în care nu mai intrase nimeni de zece ani. Se întrebă cum ar arăta și dacă mai erau încă flori vii în ea. Când a trecut de poarta din tufșuri, s-a trezit în niște grădini mari, cu pajiști întinse și trecători șerpuite, cu margini retezate. Erau copaci și ronduri cu flori, plante tăiate în forme ciudate, un iaz vechi cu o fântână cenușie, tot veche, în mijlocul lui. Dar rondurile cu flori erau reci și goale și fântâna nu funcționa. Aceasta nu era grădina care a fost închisă. Cum ar putea fi închisă o grădină? Puteai intra întotdeauna într-o grădină!

Tocmai se gândea la asta când a văzut că, la capătul potecii pe care mergea, părea să fie un zid lung, cu iederă ce creștea pe el. Nu era destul de familiarizată cu Anglia încât să știe că se ducea spre grădinile bucătăriei, unde creșteau legume și fructe. S-a îndreptat către zid și a văzut că era o poartă verde în zidul din iederă, care era deschisă. Asta nu era grădina închisă, evident, putea intra în ea.

A intrat pe poartă și a descoperit că era o grădină cu ziduri de jur-împrejur. Era doar una dintre cele câteva grădini cu ziduri ce păreau să se deschidă unul într-altul. A văzut o altă poartă verde deschisă, dezvăluind tufșuri și poteci între straturi cu legume de iarnă. Pomii fructiferi erau aliniați spre zid și deasupra câtorva rânduri cu legume erau rame de geamuri. Locul era gol și destul de pustiu, se gândi Mary, așa cum stătea și privea. Ar putea fi mai frumos vara, când totul e verde, dar nu era nimic drăguț acum.

Curând, un om în vârstă cu o cazma pe umăr intră pe poarta ce ducea în a doua grădină. Păru uimit când o văzu pe Mary, apoi își atinse șapca. Avea o față posacă și îmbătrânită, și nu părea deloc încântat să o vadă, însă ea era nemulțumită de grădina lui și își arătă expresia ei „foarte încăpățânată”, că în mod cert nu părea deloc încântată să îl vadă.

— Ce este locul acesta? întrebă ea.

— Una dintre grădinile bucătăriei, răspunse el.

— Ce-i aia? zise Mary, arătând spre cealaltă poartă verde.

— Altă grădină, zise el scurt. Este alta de cealaltă parte a zidului și o livadă de cealaltă parte a aceleia.

— Pot să intru în ele? întrebă Mary.

— Dacă dorești. Dar nu e nimic de văzut.

Mary nu răspunse nimic. O luă pe potecă și trecu prin ce-a de-a doua poartă verde. Acolo găsi mai multe ziduri și legume de iarnă și rame de geamuri, dar în al doilea zid era o altă ușă verde, iar aceasta nu era deschisă. Probabil că ducea spre grădina pe care nimeni nu o mai văzuse de zece ani. Cum nu era deloc un copil timid și făcea întotdeauna ce voia, Mary se duse la poarta verde și apăsă clanța. Speră ca poarta să nu se deschidă pentru că voia să fie sigură că găsise grădina misterioasă, dar se deschise chiar ușor și pășind în interior se trezi într-o livadă. Erau și aici ziduri de jur-împrejur, cu copaci aliniați înspre ei. Erau pomi fructiferi goi, ce creșteau în iarba afectată de iarnă, dar nu era nicio poartă verde. Mary o căută și totuși când intrase prin capătul de sus al grădinii observase că zidul nu părea să se termine cu livada, ci se întindea în afara ei, ca și cum ar fi îngrădit un loc de cealaltă parte. Putea vedea vârfurile copacilor deasupra zidurilor, iar când rămase nemișcată văzu o pasăre cu pieptul roșu strălucitor, stând pe cea mai înaltă ramură a

unuia dintre ei. Brusc începu să-și cânte melodia sa, ca și cum ar fi văzut-o și ar fi chemat-o la ea.

S-a oprit și a ascultat. Cumva, micul fluierat vesel și prietenos i-a transmis un sentiment plăcut – chiar și o fetiță dezagreabilă poate fi singură, iar casa mare închisă, câmpia mare goală și grădinile mari goale o făcuseră să simtă că nu mai era nimeni pe lume în afară de ea. Dacă ar fi fost un copil afectuos, care ar fi fost obișnuit să fie iubit, și-ar fi frânt inima, dar, deși era „domnișoara Mary, foarte încăpățânată”, era dezolată. Mica pasăre cu pieptul strălucitor aduse o expresie pe mica ei față acră, care aproape că era un zâmbet. A stat și a ascultat până când și-a luat zborul. Nu era la fel ca păsările indiene și i-a plăcut. S-a întrebat dacă o va mai vedea vreodată. Probabil că trăia în grădina misterioasă și știa totul despre ea.

Poate că, datorită faptului că nu avea ce să facă, se gândea atât de mult la grădina dorită. Era interesată de ea și dorea să vadă cum arăta. De ce îngropase dl Craven cheia?

Dacă o plăcuse atât de mult pe soția lui, de ce îi ura grădina? se întreabă dacă ar trebui să-l vadă vreodată, dar știa că dacă l-ar vedea, nu l-ar plăcea și nici el nu ar plăcea-o pe ea, că ar trebui doar să stea și să se holbeze la el, să nu zică nimic, deși voia teribil de mult să-l întrebe de ce făcuse un lucru atât de ciudat.

„Oamenii nu mă plac niciodată și mie nu-mi plac oamenii”, gândi ea. „Nu pot niciodată să vorbesc așa cum făceau copiii familiei Crawford. Ei vorbeau întruna, râdeau și făceau zgomote”.

Se gândi la pasăre, la felul în care părea să cânte melodia pentru ea, își aminti vârful copacului pe care se așezase pasărea și se opri destul de brusc pe alee.

„Cred că acel copac era în grădina secretă – sigur era”, își zise ea. „Era un zid împrejurul locului și nu era

nicio poartă”.

A mers înapoi în prima grădină a bucătăriei în care intrase și îl găsi pe bătrân săpând. S-a dus și a stat lângă el și l-a privit câteva momente, în felul ei rece. El nu a observat-o și atunci, în cele din urmă, ea i-a vorbit.

— Am fost în celelalte grădini, zise ea.

— Nu te împiedica nimic, răspunse el scortșos.

— Am fost în livadă.

— Nu era niciun câine la poartă care să te muște, răspunse el.

— Nu era nicio poartă acolo, în cealaltă grădină, spuse Mary.

— Ce grădină? zise el cu o voce aspră, oprindu-se pentru un moment din săpat.

— Cea de cealaltă parte a zidului, răspunse domnișoara Mary. Sunt copaci acolo - le-am văzut vârfurile! O pasăre cu piept roșu stătea pe unul și a cântat.

Spre surprinderea ei, fața bătrână, posacă, bătută de vreme își schimbă expresia. Un zâmbet ușor se răspândi pe ea și grădinarul arăta chiar schimbat. A făcut-o să se gândească cât de curioasă era o persoană care zâmbea. Nu se gândise la asta înainte.

Bătrânul se întoarse către partea de livadă a grădinii lui și începu să fluiera, un fluierat blând și suav. Fata nu putea să înțeleagă cum de un om atât de posac putea să scoată un sunet atât de dulce. În aproape același moment, un lucru minunat se întâmplă. A auzit un zbor repezit, mic și moale prin aer - era pasărea cu pieptul roșu, zburând către ei. A coborât pe bulgărele mare de pământ, destul de aproape de piciorul grădinarului.

— Iat-o, chicoti bătrânul.

După aceea vorbi pasării, ca și cum ar vorbi unui copil.

— Pe unde ai umblat, cerșetor obraznic? spuse el. Nu

te-am văzut până în ziua de azi. Ai început împerecherea așa de devreme sezonul ăsta? E prea devreme.

Păsărea își întoarse capul într-o parte și se uită la el cu ochii ei calmi și strălucitori, ca două picături negre de rouă. Părea destul de familiară și nicidecum fricoasă. Topăia primprejur și ciugulea vioi pământul, în căutare de semințe și insecte. Îi transmisese lui Mary un sentiment ciudat drept în inimă, deoarece era atât de drăguță și de veselă, semănând atât de mult cu un om. Avea un corp micuț și durduliu, un cioc delicat, picioare suple și plătând.

— Vine întotdeauna când o chemați? întrebă într-o șoaptă.

— Da, vine. Îl cunosc încă de când era pui. A ieșit din cuib din cealaltă grădină, iar când a zburat pentru prima dată peste acel zid a fost prea slăbit timp de câteva zile să zboare înapoi, așa că ne-am împrietenit. Când a trecut iarăși zidul, restul puilor plecaseră, rămăsese singur și s-a întors la mine.

— Ce fel de pasăre este? întrebă Mary.

— Nu știi? Este un prihor cu pieptul roșu. Sunt cele mai prietenoase și curioase păsări. Sunt aproape la fel de prietenoase ca și câinii, dacă știi cum să te înțelegi cu ele. Uită-te la el cum ciugulește și cum se uită la noi tot timpul, știe că vorbim despre el.

Era cel mai bizar lucru din lume să-l vezi pe bătrân. Se uita la mica pasăre durduliu de culoarea vestei stacojii de parcă era mândru și o plăcea în același timp.

— Este orgolios, chicoti el. Îi place să audă vorbe din popor despre el. Și, lucru curios, Doamne păzește, nu a fost niciodată curios și băgăcios. Vine întotdeauna să vadă ce plantez. Știe toate lucrurile pe care stăpânul Craven nu se deranjează niciodată să le afle. Este șeful grădinar, îți spun eu.

Prihorul Țopăia, fiind ocupat cu ciugulitul solului și oprindu-se din când în când să se uite la ei. Mary credea că ochii lui negri, ca două picături de rouă, se holbau la ea, cu o mare curiozitate. Părea ca și cum afla totul despre ea. Ciudatul sentiment din inima ei se intensifică.

— Unde au zburat ceilalți pui? întrebă ea.

— Nu se știe. Cei bătrâni i-au dat afară și i-au învățat să zboare și s-au risipit cât ai zice pește. De acesta se știa că era singur.

Domnișoara Mary se apropie cu un pas de prihor și se uită la el foarte dur.

— Sunt singură, zise ea.

Nu știuse până acum că ăsta era unul dintre lucrurile care o făceau acră și nervoasă. Păru că aflase când prihorul se uită la ea și ea la prihor.

Bătrânul grădinar își puse șapca înapoi pe capul său chel și se uită la ea pentru o clipă.

— Nu ești tu fetișcana din India? întrebă el.

Mary dădu din cap.

— Atunci nu-i de mirare că ești singură. Vei fi mai singură decât îți vei da seama, spuse el.

Începu să sape din nou, înfigându-și lopata adânc în solul negru și bogat al grădinii, în timp ce prihorul sărea de jur-împrejur, foarte ocupat.

— Cum vă cheamă? întrebă Mary.

— Ben Weatherstaff, răspunse el, după care adăugă cu o chicoteală ursuză, și eu sunt singur, în afara timpului când e el cu mine, și smucindu-și mâna arată cu degetul mare spre prihor. El este singurul meu prieten.

— Eu nu am niciun prieten, zise Mary. Nu am avut niciodată. *Ayah* a mea nu mă plăcea și nu m-am jucat cu nimeni.

Este un obicei din Yorkshire să spui sincer și deschis ceea ce crezi și bătrânul Ben Weatherstaff era un om de

Yorkshire get-beget.

— Noi doi ne asemănăm un pic, spuse el. Avem amândoi aceeași stofă. Niciunul dintre noi nu e frumos și amândoi suntem la fel de acri precum arătam. Avem aceleași firi nesuferite, amândoi, îți garantez eu.

Erau vorbe simple și sincere și Mary nu mai auzise în viața ei adevărul despre ea. Servitorii băștinași se prosternau și se supuneau întotdeauna în fața ta, indiferent ce făceai. Nu se gândise prea mult la aspectul ei, dar se întrebă dacă era la fel de respingătoare ca Ben Weatherstaff și se mai întrebă dacă arăta la fel de acru, cum arăta el înainte de a veni prihorul. Începu chiar să se întrebe dacă avea o „fire nesuferită”. Se simțea prost.

Brusc, un sunet mic, clar și ondulat se auzi lângă ea. Se întoarse. Stătea la câțiva pași de un măr tânăr. Prihorul zburase pe una dintre crengile lui și începuse să cânte un fragment de cântec.

— De ce a făcut asta? întrebă Mary.

— S-a hotărât să se împrietenească cu tine, replică Ben. Naiba să mă ia dacă nu a prins drag de tine.

— De mine? zise Mary, și se duse încet către copac, uitându-se în sus.

— Ai vrea să te împrietenești cu mine? îi spuse prihorului, ca și cum ar fi vorbit unei persoane. Ai vrea?

Nu a spus-o nici cu vocea ei dură, nici cu vocea ei indiană imperioasă, ci pe un ton atât de ușor, și dornic, și dulce, încât Ben Weatherstaff a fost la fel de surprins, cum fusese ea când l-a auzit fluierând.

— Măi, se smiorcăi el, ai spus asta atât de drăguț și omenesc, de parcă ai fi un copil adevărat, în loc de o femeie bătrână încăpățânată. Ai spus-o aproape la fel cum vorbește Dickon cu animalele lui de pe câmpie.

— Îl cunoașteți pe Dickon? întrebă Mary, întorcându-se în grabă.

— Toată lumea îl știe. Dickon hoinărește peste tot. Murele și clopoței din vuietoare îl cunosc. Îți spun eu că vulpile îi arată unde le sunt vizuinile și ciocârliile nu-și ascund cuiburile de el.

Mary ar fi vrut să pună mai multe întrebări. Era aproape la fel de curioasă în legătură cu Dickon cum era cu grădina secretă. Dar exact în acel moment, prihorul, care-și terminase cântecul, își scutură aripile, le întinse și își luă zborul. Își efectuase vizita și avea alte lucruri de făcut.

— A zburat după zid! strigă Mary, privindu-l. A zburat în livadă... a zburat după celălalt zid... în grădina care nu are poartă!

— Acolo stă, zise bătrânul Ben. Acolo s-a născut. Dacă acum curtează, se decide asupra unei tinere doamne prihor, care trăiește printre trandafirii vechi de acolo.

— Trandafiri, zise Mary. Sunt trandafiri?

Ben Weatherstaff își luă din nou lopata și începu să sape.

— Erau, acum zece ani, mormăi el.

— Aș dori să-i văd, spuse Mary. Unde este poarta verde? Trebuie să fie o poartă undeva.

Ben își înfipse adânc lopata și păru la fel de neprietenos cum păruse când ea îl văzuse pentru prima oară.

— Era, acum zece ani, dar acum nu mai e, zise el.

— Nicio poartă! strigă Mary. Trebuie să fie!

— Nimeni nu o poate găsi și nu e treaba nimănui să o găsească. Nu fi o pacoste să-ți bagi nasul unde nu trebuie. Iată, trebuie să-mi continui munca. Du-te și joacă-te. Nu mai am timp la dispoziție.

Și chiar s-a oprit din săpat, și-a pus lopata pe umăr și a plecat, fără măcar să-i arunce vreo privire sau să-i spună la revedere.

CAPITOLUL V

Plânsetul din coridor

La început, fiecare zi care trecea era pentru Mary Lennox exact la fel ca celelalte. În fiecare zi se trezea în camera ei tapițată și o găsea pe Martha îngenunchind în fața vetrei, făcând focul. În fiecare dimineață își mânca micul dejun în camera ei, care nu avea nimic amuzant în ea. După fiecare mic dejun se holba pe geam la uriașa câmpie ce părea să se întindă în toate părțile și să urce până la cer. După ce privi un timp, își dădu seama că dacă nu se ducea afară ar trebui să stea în casă și să nu facă nimic, așa că ieși. Nu știa că era cel mai bun lucru pe care l-ar putea face și nu știa că, atunci când începea să se plimbe repede sau chiar să alerge de-a lungul potecilor, își agita sângele ei slab și devenea mai puternică, atunci când se lupta cu vântul ce venea dinspre câmpie. Alerga numai ca să se încălzească și ura vântul care îi bătea în față, șuierând, împiedicând-o ca și cum era un gigant pe care nu-l putea vedea. Dar inspirațiile adânci ale aerului aspru ce sufla peste vuietoare îi umplea plămânii cu ceva ce era bun pentru tot corpul ei subțirel, îi înroșea obrajii și îi făcea ochii ei serbezi să strălucească, atunci când ea nici nu avea habar de asta.

Dar după câteva zile petrecute aproape în întregime afară, se trezi într-o dimineață știind ce însemna să îi fie foame, iar când se așeză la masă nu se mai uită disprețuitor la fulgii de ovăz și nu îi mai îndepărtă, ci luă lingura, începu să-i mănânce și continuă până când bolul ei era gol.

— Ai făcut progrese în dimineața asta, nu-i așa? spuse Martha.

— Are un gust bun azi, zise Mary, simțindu-se ea însăși un pic surprinsă.

— Este aerul câmpiei cel care-ți dă pofta de mâncare,

răspunse Martha. Ești norocoasă că ai atât mâncare cât și poftă. Sunt doisprezece în căsuța noastră care au stomac și nimic de pus în el. Du-te și joacă-te afară în fiecare zi ca să mai pui ceva pe tine și să nu mai fi atât de palidă.

— Nu mă joc, zise Mary. Nu am cu ce să mă joc.

— N-ai cu ce să te joci! exclamă Martha. Copiii noștri se joacă cu bețe și pietre. Aleargă primpjur și țipă și se uită la lucruri.

Mary nu țipa, dar se uita la lucruri. Nu era nimic altceva de făcut. Se plimbase de jur-împrejurul grădinilor și hoinărea pe potecile parcurilor. Câteodată îl căuta pe Ben Weatherstaff, dar deși îl văzuse la lucru de câteva ori, era prea ocupat sau prea îmbufnat să se uite la ea. O dată, când venea spre el, își luă lopata și se întoarse, ca și cum ar fi făcut-o intenționat.

Era un loc în care se ducea mai des decât în oricare altul. Era poteca lungă din afara grădinilor, cu pereți de jur-împrejur. Erau ronduri goale de flori de ambele părți ale ei și pe ziduri creștea gros iedera. Era o parte a peretelui unde frunzele verde-închis erau mai dense decât în oricare altă parte. Părea că acea parte fusese neglijată pentru o perioadă lungă de timp. Restul fusese tăiat și îngrijit, dar partea asta de jos nu fusese îngrijită deloc.

La câteva zile după ce vorbise cu Ben Weatherstaff, Mary se opri să observe acest lucru și se întrebă de ce era așa. Tocmai se oprise și se uita în sus la un fir lung de iederă ce se legăna în vânt, când văzu o licărire stacojie și auzi un ciripit frumos. Acolo, pe perete, era cocoțat prihorul cu piept roșu al lui Ben Weatherstaff, aplecându-se înainte pentru a se uita la ea, cu capul lui mic pe o parte.

— A! strigă ea, tu erai? și nu i se păruse deloc ciudat că îi vorbise ca și cum ar fi sigură că ar înțelege-o și i-ar putea răspunde.

Dar a răspuns. A ciripit și a țopăit de-a lungul zidului, de parcă îi spunea tot felul de lucruri. I se păru domnișoarei Mary că-l înțelege și ea, deși nu vorbea în cuvinte. Era ca și cum ar spune:

— Bună dimineața! Nu-i așa că vântul e plăcut? Nu-i așa că soarele e plăcut? Nu e totul plăcut? Să ciripim și să țopăim amândoi. Haide! Haide!

Mary începu să râdă și cum țopăia și se prefăcea că zbură de-a lungul zidului, alergă după el. Micuța și slăbuța Mary, cu fața ei pământie și urâtică, arată chiar drăguță pentru o clipă.

— Îmi place de tine! Îmi place de tine! țipă ea, trâncănind pe potecă.

Ciripea și încerca să fluiera, lucru pe care l-a reușit neștiind cum să facă la început. Dar prihorul părea chiar mulțumit, ciripea și-i răspundea la fluierat. În cele din urmă, își întinse aripile și se repezi în zbor pe vârful unui copac, unde se agăță și începu să cânte puternic. Asta îi aminti lui Mary de prima dată când îl văzuse. Se legănase pe vârful unui copac și ea stătea în livadă. Acum era de partea cealaltă a livezii și stătea pe poteca din afara unui zid, cu mult mai jos, iar înăuntru era același copac.

„Este grădina în care nu poate nimeni să intre”, își spuse. „Este grădina fără poartă. El trăiește acolo. Cât îmi doresc să văd cum e acolo!”

Alergă pe potecuță până la poarta verde pe care intrase în prima dimineață. Apoi alergă pe potecă prin cealaltă poartă, pe urmă în livadă și când se opri, se uită în sus și văzu copacul de cealaltă parte a zidului, iar prihorul, care tocmai își terminase cântecul, își aranja penele cu ciocul.

„Este grădina”, zise ea. „Sunt sigură că este”.

Merse împrejur și se uită îndeaproape la peretele din partea livezii, dar a descoperit ce văzuse și înainte – că nu

avea nicio poartă. Apoi alergă din nou prin grădinile bucătăriei și afară pe poteca din exteriorul peretelui acoperit cu iederă. A alergat până la capătul lui și s-a uitat la el, dar nu era nicio poartă. A alergat până la celălalt capăt, uitându-se din nou, dar nu era nicio poartă.

„Este foarte ciudat”, își spuse ea. „Ben Weatherstaff a zis că nu e nicio poartă și nu e nicio poartă. Dar trebuie că a fost una acum zece ani, pentru că dl Craven a îngropat cheia”.

Asta îi dăduse atât de mult de gândit, încât a început să fie chiar interesată și să nu-i pară rău că venise la Misselthwaite Manor. În India îi era întotdeauna cald și era prea lăncedă ca să-i pese de ceva. Adevărul era că aerul proaspăt de pe câmpie începuse să-i alunge pânzele de păianjen din căpșorul ei tânăr și să o trezească un pic.

A stat afară aproape toată ziua și când se așeză seara la masă, se simți înfometată, adormită și liniștită. Nu se enervă când Martha începu să trăncăne. Se simți de parcă îi plăcea să o audă și la sfârșit se gândi să-i pună o întrebare. A întrebat-o după ce a terminat de mâncat și s-a așezat pe covorașul vetrei în fața focului.

— De ce ura dl Craven grădina? spuse ea.

O făcuse pe Martha să stea cu ea și Martha nu se împotrivi deloc. Era foarte tânără și obișnuită cu o casă plină cu frați și surori. Se plictisea în camera mare a servitorilor, unde valetul și servitoarele mai mari în grad râdeau de accentul ei de Yorkshire și se uitau la ea ca la un lucru obișnuit și neînsemnat, astfel că se așeză și începură să vorbească amândouă. Marthei îi plăcea să vorbească și copilul ciudat care trăise în India și fusese așteptat ca un „negru” era o noutate care o atrăgea.

Se așeză și ea pe covoraș, fără să aștepte să fie invitată.

— Încă te mai gândești la grădina aceea? a zis ea.

Știam eu că așa o să faci. Așa a fost și cu mine, când am auzit pentru prima dată de ea.

— De ce o ura? insistă Mary.

Martha își îndoi picioarele sub ea și se făcu comodă.

— Ascultă vântul vuind în jurul casei, spuse ea. Deabia dacă ai putea sta în picioare dacă ai fi afară în noaptea asta.

Mary nu știa ce însemna „vuind”, până când a ascultat și apoi a înțeles. Însemna felul acela de urlet gol, ce naște fiori și care alerga de jur-împrejurul casei, ca și cum uriașul pe care nu putea să-l vadă nimeni lovea și bătea pereții și geamurile în încercarea de a intra în casă. Dar știa că nu putea intra în casă și cumva se simți în siguranță și încălzită într-o cameră cu un foc aprins.

— Dar de ce o ura așa de mult? întrebă ea după ce ascultase.

Voia să știe dacă și Martha o ura.

Apoi Martha îi oferi bruma ei de informație.

— Nu te supăra, zise ea, d-na Medlock a spus că nu trebuie să vorbim despre asta. Sunt multe lucruri în casa asta despre care nu ar trebui să vorbim. Astea sunt ordinele domnului Craven. El zice că problemele lui nu îi privesc pe servitori. Dacă nu ar fi fost grădina, el nu ar fi așa. Era grădina d-nei Craven, cea pe care o aranjase prima dată când s-au căsătorit, și o plăcea atât de mult. Obişnuiau să îngrijească ei înșiși florile. Și nici unui grădinar nu i se permitea să intre. Obişnuiau să intre și să închidă poarta și să stea acolo ore întregi citind și vorbind. Era doar o fată. Acolo era un copac bătrân, cu o ramură îndoită asemenea unui scaun. Făcuse să crească trandafiri peste ea. Dar într-o zi, când stătea pe ea, ramura s-a rupt și ea s-a lovit de pământ. S-a rănit atât de rău, încât murit a doua zi. Doctorii crezură că își va ieși din minți și va muri și el. De aceea o urăște. Nimeni nu a mai fost acolo de

atunci și nu dă voie nimănui să vorbească despre asta.

Mary nu-i mai adresă nicio întrebare. Se uită la focul roșu și asculta vântul „vuind”. Părea că „vuieste” mai tare ca oricând. În acel moment, un lucru foarte bun i se întâmplă. De fapt i se întâmplaseră patru lucruri bune de când sosise la Misselthwaite Manor. Se simțise ca și cum înțelesese un prihor și el o înțelesese pe ea, alergase prin vânt până când i se încălzise sângele, îi fusese sănătos de foame pentru prima dată în viață și aflate cum era să-ți pară rău pentru cineva.

Dar cum asculta vântul a început să asculte altceva. Nu știa ce este pentru că, la început, de-abia putea să-l deosebească de vânt. Era un sunet curios - părea ca și cum un copil plângea undeva. Câteodată vântul suna ca un plânset de copil, dar curând domnișoara Mary fu destul de sigură că acest sunet provenea din interiorul casei, nu din afară. Era departe, dar era înăuntru. Se întoarce și se uită către Martha.

— Auzi pe cineva plângând? spuse ea.

Martha păru brusc derutată.

— Nu, răspunse ea. E vântul. Câteodată sună de parcă cineva s-ar fi pierdut pe câmpie și ar plânge. Scoate tot felul de sunete.

— Dar ascultă, zise Mary. Este în casă, în josul unora dintre coridoarele alea lungi.

Și exact în acel moment o ușă se deschise undeva jos pe scări, căci un curent mare suflă prin pasaj și ușa camerei în care stăteau se deschise cu putere și cum amândouă săriră în picioare, lumina se stinse și plânsetul străbătu coridorul îndepărtat, astfel că a putut fi auzit mai clar ca niciodată.

— Iată! zise Mary. Ți-am spus eu! Plânge cineva și nu e o persoană mare.

Martha fugi și închise ușa, întoarce cheia, dar înainte

de a se așeza au auzit amândouă sunetul unei uși dintr-un pasaj îndepărtat trântindu-se, după care totul se liniștise, până și vântul încetase pentru câteva momente de-a mai „vui”.

— A fost vântul, zise Martha pe un ton încăpățânat. Și dacă nu a fost, înseamnă că a fost micuța Betty Butterworth, servitoarea din bucătărie. A avut o durere de dinți toată ziua.

Dar ceva neliniștitor și penibil din comportamentul ei o făcu pe domnișoara Mary să se uite foarte dur la ea. Nu credea că spune adevărul.

CAPITOLUL VI

„Cineva plângea, vă spun eu!”

A doua zi ploaia cădea iar în torente și când Mary se uită afară pe fereastră, câmpia era aproape ascunsă de ceață și nori gri. Nu putea ieși afară azi.

— Ce faci în casa ta atunci când plouă așa? o întrebă ea pe Martha.

— Încercăm în special să nu intrăm unii în calea celorlalți, răspunse Martha. Eh! Chiar că semănăm mult între noi. Mama e o femeie calmă, dar ne tratează pe toți cinstit. Cei mai mari se duc afară în grajd și se joacă acolo. Lui Dickon nu-i pasă de ploaie. Se duce afară la fel cum se duce și când e soare. Spune că vede anumite lucruri în zilele ploioase care nu se văd atunci când e vreme frumoasă. Odată a găsit un pui de vulpe pe jumătate înecat în vizuina lui și l-a adus acasă la pieptul lui ca să-i țină cald. Maică-sa fusese omorâtă prin apropiere și vizuina sa se inundase, iar restul puilor muriseră. Îl are acasă acum. Altă dată a găsit o cioară tânără, pe jumătate înecată și a adus-o și pe asta acasă și a îngrijit-o. O cheamă Soot, pentru că e foarte neagră. Țopăie și zboară peste tot unde se duce el.

Venise timpul când Mary uitase să se simtă jignită de

felul familiar de a vorbi al Marthei. Începuse chiar să-l găsească interesant și să-i pară rău când se oprea sau când pleca. Poveștile care îi erau spuse de *Ayah* a ei când trăia în India fuseseră chiar diferite de cele pe care Martha le spunea despre casa din câmpie, ce adăpostea paisprezece suflete, care locuiau în patru camere mici și care nu aveau destul ca să mănânce. Copiii păreau să facă tumbe și să se amuze singuri, ca niște pui obișnuiți de cățeluși. Mary era atrasă cel mai mult de mamă și de Dickon. Când Martha spunea povești despre ceea ce zicea sau făcea „mama”, întotdeauna păreau liniștitoare.

— Dacă aş avea un corb sau un pui de vulpe aş putea să mă joc cu el, zise Mary. Dar nu am nimic.

Martha păru mirată.

— Știi să tricotezi? întrebă ea.

— Nu, răspunse Mary.

— Știi să coși?

— Nu.

— Știi să citești?

— Da.

— Atunci de ce nu citești ceva sau nu înveți să scrii? Ești destul de mare să înveți puțină carte.

— Nu am nicio carte, spuse Mary. Cele pe care le-am avut au rămas în India.

— Păcat, zise Martha. Dacă d-na Medlock ți-ar da voie să intri în bibliotecă, sunt mii de cărți acolo.

Mary nu întrebă unde era biblioteca, deoarece îi venise brusc o idee nouă. Se hotărâse să o găsească singură. Nu se neliniștea în privința d-nei Medlock. Dna Medlock părea întotdeauna să fie în confortabila cameră de jos, a servitorilor. În acest loc ciudat, rareori putea cineva să vadă pe altcineva. De fapt, nu mai vedeai pe nimeni în afară de servitori și când stăpânul lor era plecat, duceau o viață luxoasă jos, unde era o bucătărie uriașă, cu

vase strălucitoare din alamă și cositor și o sală mare a servitorilor, unde se serveau patru sau cinci mese bogate în fiecare zi și unde avea loc o mare zbenguială atunci când d-na Medlock nu era în cale.

Mesele lui Mary erau servite în mod regulat și Martha o aștepta, dar nimeni nu se sinchisea de ea câtuși de puțin.

Dna Medlock o vizita în fiecare zi sau la două zile, dar nimeni nu se întreba ce face sau nu i se spunea ce să facă. Ea credea că poate aceasta era maniera englezească de a trata copiii. În India, fusese întotdeauna însoțită de către *Ayah* a ei, care o urma și o aștepta peste tot. Se plictisea adesea de compania ei. Acum nu mai era urmată de nimeni și învăța să se îmbrace singură, pentru că Martha părea să o creadă netoată și proastă atunci când voia să i se dea lucruri să se îmbrace.

— N-ai bun simț? zise odată când Mary stătea așteptând să-i pună pe mâini mănușile. Susan Ann a noastră e de două ori mai isteată decât tine și nu are decât patru ani. Uneori pari cam prostuță.

Mary își păstră privirea ei încruntată timp de o oră după asta, dar o făcu să se gândească la câteva lucruri complet noi.

A stat la fereastră zece minute în dimineața aceasta, după ce Martha a măturat vatra pentru ultima dată și a plecat jos. Se gândea la noua idee care-i venise când auzise despre bibliotecă. Nu-i păsa prea mult de biblioteca însăși, pentru că citise foarte puține cărți, dar vorba adusă despre ea îi reamintise de cele o sută de camere cu uși închise. Se întrebă dacă erau cu adevărat încuiate toate și ce ar găsi dacă ar putea să intre în oricare dintre ele. Chiar erau o sută? De ce nu s-ar duce să vadă câte uși poate să numere? Ar fi ceva de făcut în dimineața asta în care nu putea să iasă afară. Nu fusese niciodată învățată

să ceară voie pentru a face lucruri și nu știa nimic despre autoritate, așa că nu ar fi considerat că este necesar să o întrebe pe d-na Medlock dacă avea voie să umble prin casă, chiar dacă ar fi văzut-o.

Deschise ușa camerei și păși pe coridor, apoi își începu hoinărelile. Era un coridor lung care se ramifica în alte coridoare, conducând-o către un șir scurt de trepte ce urca iar către un altul. Erau tot felul de uși și tablouri pe pereți. Uneori erau tablouri cu peisaje curioase și întunecate, dar cel mai des erau portrete ale unor bărbați și femei îmbrăcate în costume mari și ciudate din satin și catifea. Se trezi într-o galerie lungă, ai cărei pereți erau acoperiți cu aceste portrete. Nu se gândise că puteau să fie atât de multe într-o casă. Se plimba încet prin acest loc și se holba la fețele care păreau și ele să se holbeze la ea. Se simți ca și cum se întrebau ce căuta o fetiță din India în casa lor. Unele erau tablouri ce înfățișau copii, fetițe în rochii groase din satin ce stăteau în picioare, băieți cu mâneci pufoase, gulere cu dantelă și cu părul lung, sau cu guler și zorzoane mari la gât. Se oprea întotdeauna să se uite la copii și se întreba cum îi chema, unde se duseseră și de ce purtau haine așa de învechite. Era acolo o fetiță simplă și rigidă, cam ca ea. Purta o rochie verde din brocart și ținea un papagal verde pe deget. Ochii ei aveau o privire curioasă și ascuțită.

— Unde locuiești acum? **h** spuse Mary tare. Mi-aș dori să fii aici.

Cu siguranță că nicio altă fetiță nu mai petrecuse o dimineață așa de ciudată. Părea că nu era nimeni în toată casa aia în afară de ea, hoinărind în sus și în jos pe scări, prin pasaje înguste și largi, unde i se părea că nimeni în afară de ea nu mai fusese pe-acolo. Din moment ce fuseseră construite atâtea camere, înseamnă că oamenii au locuit în ele, dar totul părea așa de pustiu, încât nu-i venea

să creadă că era adevărat.

Nu a fost până când s-a urcat la al doilea etaj și s-a gândit să apese clanța unei uși. Toate ușile erau închise, așa cum spusese d-na Medlock că sunt, dar la urmă își puse mâna pe clanța uneia dintre ele și o apăsă. Era speriată pentru o clipă când a simțit că s-a rotit fără dificultate și că atunci când împinse ușa, se deschise încet și greu. Era o ușă masivă, care dădea într-un dormitor mare. Erau broderii ce atârnau de pereți și o mobilă ornamentată, așa cum văzuse în India, ocupa camera.

O fereastră largă cu ochiurile de geam plumbuite privea afară spre câmpie, iar deasupra șemineului se găsea un alt portret al unei fete simple și rigide ce părea să se holbeze la ea, mai curios ca niciodată.

„Poate că a dormit aici odată”, își spuse Mary. *„Se holbează la mine în așa fel, încât mă face să mă simt ciudat”.*

După asta a deschis alte și alte uși. A văzut atât de multe camere, încât a obosit și chiar a început să creadă că erau o sută, deși nu le numărase. În toate erau tablouri vechi sau tapițerii la fel de vechi, cu scene stranii desenate pe ele. Erau piese curioase de mobilă și ornamente ciudate în aproape toate din ele.

Într-o cameră ce părea camera de zi a unei doamne, broderiile care atârnau erau toate din catifea, iar într-un cabinet erau cam o sută de elefanți din fildeș. Erau de mărimi diferite și unii aveau conducătorii de elefant pe spate. Unii erau mult mai mari decât alții și unii erau atât de mici, încât păreau pui. Mary văzuse fildeș sculptat în India și știa totul despre elefanți. Deschise ușa cabinetului și se așeză pe un taburet. Se jucă cu ei destul de mult timp. Când se plictisi, puse elefanții în ordine și închise ușa cabinetului.

În toate hoinărelile ei prin coridarele lungi și

camerele goale nu văzuse nimic viu, dar în această cameră văzu ceva. Imediat după ce închise ușa cabinetului auzi un foșnet subțire.

O făcu să sară și să se uite împrejurul canapelei de lângă șemineu, de unde părea că vine. În colțul canapelei era o pernă și în catifeaua ce o acoperea era o gaură și din gaură se zări un cap micuț, cu o pereche de ochi încordați pe el.

Mary se furișă încet prin cameră să se uite. Ochii strălucitori aparțineau unui șoricel cenușiu, care făcuse o gaură în pernă și își aranjase acolo un cuib confortabil. Șase pui de șoricei dormeau unul într-altul lângă ea. Dacă nu mai era nimeni viu în cele o sută de camere, acolo erau șapte șoricei, care nu păreau singuri deloc.

„Dacă nu ar fi așa de speriați i-aș lua înapoi cu mine”, se gândi Mary.

Hoinărise destul cât să se simtă prea obosită să mai alerge și s-a întors. De două sau trei ori s-a rătăcit luând-o greșit pe un coridor și a fost obligată să hoinărească în sus și în jos până să îl găsească pe cel corect, dar la urmă își găsi etajul, deși se afla la o oarecare distanță de camera ei și nu știa exact unde se află.

„Cred că am luat-o greșit iar”, își spuse ea, stând nemișcată în fața a ceva ce părea capătul unui pasaj scurt, cu pereți tapizați. *„Nu știu pe unde să o iau. Cât de liniștit e totul pe-aici!”*

Fusese în timp ce stătea acolo, că imediat după ce spusese asta, liniștea a fost străpunsă de un sunet. Era un alt plânset, dar nu chiar ca cel pe care îl auzise aseară. Era unul scurt, estompat, agitat și copilăresc ce trecea prin pereți.

„Este mai aproape decât ieri”, spuse Mary cu inima bătând repezător. *„Și plânge”.* Își puse mâna din greșeală pe tapițeria de lângă ea, după care sări înapoi, simțindu-se

chiar speriată. Tapițeria era acoperirea unei uși, care se deschise și îi arătă că era o altă parte a coridorului, iar d-na Medlock venea către ea, cu grămada ei de chei în mână și o privire nervoasă pe față.

— Ce faci aici? zise ea și o luă pe Mary de braț și o trase afară. Ce ți-am spus eu?

— Am greșit drumul, explică Mary. Nu știam încotro să o iau și am auzit pe cineva plângând.

Chiar o ura pe d-na Medlock în acel moment, dar a urât-o și mai mult după.

— N-ai auzit nimic, zise servitoarea. Mergi înapoi în camera ta sau te urechez.

Și a luat-o de mână și, jumătate împinsă, jumătate trasă, o conduse în sus printr-un pasaj și apoi în jos prin altul, până când o aduse în fața ușii camerei sale.

— Acum, zise ea, stai unde ți se spune să stai sau te vei trezi închisă. Stăpânul ar face mai bine să-ți ia o guvernantă, așa cum a zis că va face. Ești o persoană care are nevoie să fie supravegheată. Am destule de făcut.

A ieșit din cameră și a trântit ușa după ea. Mary se duse și se așeză pe covorașul vetrei, palidă de furie. Nu a plâns, dar a scrâșnit din dinți.

„Cineva plângea, sigur era, sigur era!”, își spuse sieși.

Acum îl auzise de două ori și cândva îl va găsi. Aflase un lucru important în dimineața asta. Se simți ca și cum fusese într-o călătorie lungă și, în orice caz, avusese ceva care o amuzase. Se jucase cu elefanței din fildeș și văzuse șoricelul cenușiu, împreună cu puii, în cuibul lor din perna din catifea.

CAPITOLUL VII Cheia spre grădină

La două zile după cele întâmplate, când Mary deschise ochii, se ridică imediat din pat și o strigă pe Martha.

— Privește câmpia! Privește câmpia!

Furtuna se terminase și ceața și norii gri fuseseră măturați în noapte de vânt. Vântul însuși încetase și un cer albastru strălucitor se întindea peste câmpie. Niciodată, dar niciodată, Mary nu visase la un cer atât de albastru. În India, cerul era arzător și înflăcărat; acesta era de un albastru rece, care aproape că părea să strălucească la fel ca apele unui lac fără fund și ici-colo, sus, sus în albăstrimea boitei pluteau nori mici și pufoși ca zăpada. Lumea greu de ajuns a câmpiei părea de un albastru moale, în loc de negrul-purpuriu trist sau de cenușiul îngrozitor posomorât.

— Da, zise Martha cu un zâmbet vesel. Furtuna s-a oprit pentru un timp. Face așa în perioada asta a anului. Se oprește noaptea, ca și cum s-ar preface că nu a fost niciodată aici și nu mai vrea să revină. Asta deoarece primăvara e pe drum. Mai e până atunci, dar va veni.

— Mă gândeam că poate plouă întotdeauna sau este întunecat în Anglia, zise Mary.

— Ei! Nu! spuse Martha, stând pe călcâie printre periile ei negre din plumb. Țân ței în caz?

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary serioasă.

În India, băștinașii vorbeau câteva dialecte pe care puțini oameni le înțelegeau, așa că nu era surprinsă când Martha folosea cuvinte pe care nu le știa.

Martha râse așa cum făcuse în prima dimineată.

— Iată, zise ea. Am vorbit iar cu accent pur de Yorkshire, așa cum d-na Medlock îmi spusese să nu vorbesc. Țân ței în caz? înseamnă „în niciun caz”, zise încet și cu grijă, dar îți ia așa de mult să o spui. Yorkshire este cel mai înșorit loc de pe pământ, atunci când este soare. Ți-am spus eu că o să-ți fie dragă câmpia, măcar un pic. Așteaptă până ai să vezi florile colorate în galben, toți clopoștii purpurii, vuietoarea înflorită și sute de fluturi

zburătăcind, și albine zumzăind, și ciocârliile zburând și cântând. Vei dori să ieși afară când răsare soarele și să stai acolo toată ziua, așa cum face Dickon.

— Aș putea să ajung vreodată acolo? întrebă Mary nostalgic, privind pe fereastră la albastrul îndepărtat.

Era așa de nouă, de mare, de minunată, o culoare atât de divină!

— Nu știi, răspunse Martha. Mi se pare că nu ți-ai folosit picioarele de când te-ai născut. N-ai putea să mergi 5 mile. Sunt 5 mile până la casa noastră.

— Mi-ar plăcea să-ți văd casa.

Martha se uită curios la ea pentru un moment, înainte să-și ia peria de lustruit și să înceapă să frece iar grilajul. Se gândea că fata mică și simplă nu părea chiar atât de acră acum, așa cum păruse în prima dimineață în care o văzuse. Părea ca un moft, așa cum era micuța Susan Ann, atunci când voia ceva foarte mult.

— O voi întreba pe mama chestia asta, zise ea. Ea este una dintre acele persoanele care văd aproape întotdeauna o rezolvare a lucrurilor. Azi e ziua mea liberă și mă duc acasă. Eh! Mă bucur. Dna Medlock se gândește mult la mama. Eventual ar putea să vorbească cu ea.

Îmi place de mama ta, spuse Mary.

— Mă gândeam eu, aprobă Martha, lustruind.

— Nu am văzut-o niciodată, spuse Mary.

— Nu, nu ai văzut-o, replică Martha.

Se ridică din nou în picioare și își scărpină nasul cu dosul palmei, arătând nedumerită pentru o clipă, dar termină chiar încântată.

— Ei bine, e atât de sensibilă, de muncitoare, de amabilă și de curată, încât nimeni nu se poate abține să nu o placă, chiar dacă a văzut-o sau nu. Când mă duc acasă în ziua mea liberă, pur și simplu sar de bucurie atunci când trec prin câmpie.

Îmi place de Dicton, adăugă Mary. Și nu l-am văzut nici pe el niciodată.

— Ei bine, spuse Martha ferm, ți-am spus că până și păsările îl plac, și iepurii, și oile, și poneii, și vulpile. Mă întreb, zise femeia holbându-se la ea, reflectând, ce ar crede Dicton despre tine?

— Nu m-ar plăcea, spuse Mary, în felul ei rigid și rece. Nimeni nu mă place.

Martha se uită reflectiv din nou.

Îți place de tine? întrebă ea, fiind curioasă într-adevăr să știe.

Mary ezită o clipă și reflectă.

— Deloc, de fapt, răspunse ea. Dar nu m-am gândit niciodată la asta.

Martha zâmbi un pic, ca la o amintire personală.

— Mama mi-a spus asta odată, a spus ea. Era în baie, iar eu aveam o fire nervoasă și vorbeam rău despre folclor, așa că s-a întors și mi-a spus: „*Scorpie ce ești! Stai acolo spunând că nu-ți place una, că nu-ți place alta. De tine îți place?*” Mă făcuse să râd și îmi adusese mințile-n cap într-o clipă.

Plecă bucuroasă imediat ce îi servi micul dejun lui Mary. Urma să meargă cinci mile prin câmpie până la căsuță și urma să-și ajute mama la spălatul vaselor, să coacă cele necesare săptămânii și să se simtă bine.

Mary se simți mai singură ca niciodată când își dădu seama că ea nu mai era în casă. Ieși afară în grădină cât de repede putu și primul lucru pe care îl făcu a fost să alerge în jurul fântânii din grădina cu flori, de zece ori. Numărased ăurele cu grijă și după ce termină, se simți mai bine. Soarele făcea să pară diferit totul. Cerul albastru înalt se întindea peste Misselthwaite la fel ca peste câmpie, iar ea continua să-și ridice fața să se uite la el, încercând să-și imagineze cum ar fi să stea întinsă pe unul dintre norșorii

albi ca zăpada și să plutească. A intrat în prima grădină a bucătăriei și l-a găsit acolo pe Ben Weatherstaff, lucrând împreună cu alți doi grădinari. Schimbarea de vreme părea să-i fi făcut bine. Îi vorbi din proprie inițiativă.

— Vine primăvara, spuse el. Poți s-o miroși?

Mary adulecă și crezu că poate.

— Miros ceva plăcut și proaspăt și umed, zise ea.

— Asta-i bunul și bogatul pământ, răspunse el, săpând. Este într-o stare bună, gata să facă lucrurile să crească. E arid iarna, când nu are nimic de făcut. În grădinile cu flori de acolo, lucrurile se vor pune în mișcare mai jos, în întuneric. Soarele le încălzește. O să vezi țepi mici și verzi ieșind din pământul negru după un timp.

— Ce vor fi? întrebă Mary.

— Brândușe, ghiocei și narcise. Nu le-ai văzut niciodată?

— Nu. Totul e cald, umed și verde după ce plouă în India, zise Mary. Și cred că lucrurile cresc noaptea.

— Astea nu vor crește într-o noapte, zise Weatherstaff. Va trebui să le aștepți. Vor răsări un pic aici, vor împinge dincolo, vor descoperi o frunză azi, alta mâine... Uită-te la ele.

— Așa voi face, răspunse Mary.

Foarte curând, auzi foșnetul bății fine de aripi și știu imediat că prihorul se întorsese iar. Era foarte îndrăzneț și viu, țopăind atât de aproape de picioarele ei. Își întoarse capul într-o parte și se uită la ea atât de șiret, încât ea-i adresă lui Ben Weatherstaff o întrebare.

— Credeți că își mai aduce aminte de mine? spuse ea.

— Să-și aducă aminte de tine? zise Weatherstaff revoltat. Știe fiecare varză din grădină, în afară de oameni. Nu a mai văzut niciodată o fetiță și caută să afle totul despre tine. Nu e nevoie să încerci să ascunzi ceva de el.

— Se pun lucrurile în mișcare mai jos în întuneric în

grădina unde locuiește? întrebă Mary.

— Ce grădină? mormăi Weatherstaff, devenind iar posac.

— Cea cu trandafirii...

Nu se putea abține să întrebe, pentru că voia atât de mult să știe!

— Au murit toate florile, sau unele dintre ele renasc primăvara? Sunt oare trandafiri acolo?

— Întreabă-l pe el, zise Ben Weatherstaff, smucindu-și umărul către prihor. El este singurul care știe. Nimeni altcineva nu a mai fost înăuntru de zece ani.

„Zece ani era o perioadă lungă”, se gândi Mary. Se născuse acum zece ani.

Plecă încet, gândindu-se. Începuse să-i placă grădina așa cum începuse să îi placă de prihor, de Dickon și de mama Marthei. Începea să o placă și pe Martha. Păreau destui oameni pe care îi plăcea – când nu ești obișnuită să placi. Se gândea la prihor ca la un om. Merse la poteca ei din exteriorul zidului lung, acoperit cu iederă, peste care putea să vadă vârfurile copacilor. A doua oară când a mers în sus și în jos i se întâmplă cel mai interesant și palpitant lucru, iar asta se datora întru totul prihorului lui Ben Weatherstaff.

Auzi un ciripit după altul și când se uită la stratul gol de flori din partea stângă, îl văzu țopăind și prefăcându-se că ciugulește diverse lucruri din pământ, pentru a o convinge că nu a urmărit-o. Dar ea a știut că a urmărit-o și surpriza o umplu atât de mult de fericire, încât aproape că tremură.

— Chiar îți amintești de mine! strigă ea. Chiar îți amintești! Ești mai drăguț decât orice de pe lume!

Ea chicotea și vorbea, el țopăia, își flutura coada și ciripea. Era ca și cum ar vorbi. Vesta lui roșie era ca satinul. Își umflă micul lui piept în afară și era așa de

frumos, și de mândru, și de drăguț, încât era ca și cum el îi arăta cât putea fi de important un prihor, la fel ca o persoană. Domnișoara Mary uită că fusese vreodată încăpățânată în viața ei, când își permise să se apropie din ce în ce mai mult de el. Se aplecă și vorbi, încercând să scoată sunete de prihor.

Oh! El chiar îi dădea voie să se apropie atât de mult! Știa că nimic din lume nu o va face să întindă mâna către el sau îl va speria în cel mai subtil fel. Știa, pentru că era o persoană adevărată, doar că mai drăguță decât orice persoană din lume. Era atât de fericită, încât de-abia mai îndrăznea să respire.

Stratul de flori nu era chiar gol. Era gol de flori, pentru că plantele fuseseră tăiate pentru odihna lor de iarnă, dar erau tufe înalte și joase ce creșteau împreună la capătul lui și cum prihorul țopăia sub ele îl văzu țopăind peste un morman mic de pământ, proaspăt răscolit. Se opri pe el pentru a căuta un vierme. Pământul fusese răscolit, pentru că un câine încercase să scoată o cârțiță și scormonise o groapă destul de adâncă.

Mary se uită la ea, neștiind de ce era o groapă aici, și cum se uita, văzu ceva aproape îngropat în pământul proaspăt răvășit. Era ceva de genul unui inel din fier ruginit sau alamă, iar când prihorul zbură pe un copac din apropiere, își întinse mâna și scoase inelul. Oricum era mai mult decât un inel – era o cheie veche, ce părea că fusese îngropată de mult timp.

Domnișoara Mary se ridică și se uită la ea, cu o față aproape înspăimântată, în timp ce cheia atârna de degetul ei.

— Poate că a fost îngropată de zece ani, zise ea în șoaptă. Poate că e cheia spre grădină!

CAPITOLUL VIII

Prihorul care a arătat calea

Se uită la cheie o bună bucată de vreme. O întoarse pe toate părțile și se gândi la ea. După cum am menționat mai devreme, nu era un copil care fusese învățat să ceară voie celor mai mari pentru fiecare lucru. Tot ce gândea despre cheie era că, dacă era cheia grădinii închise și ar putea să afle unde era poarta, ar putea s-o deschidă și să vadă ce era în interiorul zidurilor și ce se întâmplase cu vechii trandafiri. Voia să o vadă, pentru că fusese închisă atât de mult timp. Părea că trebuia să fie diferită de celelalte locuri și că ceva ciudat i s-ar fi întâmplat în decursul a zece ani. În afară de asta, dacă i-ar plăcea, ar intra în ea în fiecare zi și ar încuia poarta după ea. Ar putea să inventeze o joacă a ei și să se joace singură, pentru că nimeni n-ar ști unde e, ci ar crede că poarta era în continuare închisă, iar cheia îngropată în pământ. Gândul acesta o încântă foarte mult.

Trăind unde trăia, singură, într-o casă cu o sută de uși misterios închise și neavând nimic cu ce să se amuze, îi pusese creierul ei inactiv în mișcare și chiar îi trezea imaginația. Nu e niciun dubiu că aerul proaspăt, tare și pur din câmpie avea o contribuție substanțială la asta. Așa cum îi dăduse poftă de mâncare și lupta cu vântul îi agitase sângele, la fel îi agitase și mintea. În India îi era întotdeauna prea cald și era prea apatică și slăbită ca să-i pese de ceva, dar aici începea să-i pese și să dorească să facă lucruri noi. Deja se simțea mai puțin „contrariată”, deși nu știa de ce.

Puse cheia în buzunar și merse pe poteca ei. Nimeni în afară de ea nu păru să fi venit vreodată aici, așa că putea să meargă încet și să se uite la zid sau la iedera ce creștea pe el. Iedera era lucrul derutant. Oricât de atentă se uita, nu vedea nimic decât frunze groase, lucioase, verde-închis. Era foarte dezamăgită. Ceva din nedumerirea

ei reveni în timp ce mergea pe potecă și se uita la vârfurile copacilor dinăuntru. Părea atât de caraghios, își spuse sieși, să fii lângă grădină și să nu poți să intri. Își puse cheia în buzunar când se întoarse spre casă și se hotărî să o poarte întotdeauna cu ea când va ieși, astfel că, dacă ar găsi vreodată poarta, va fi pregătită.

Dna Medlock îi premisese Marthei să doarmă peste noapte la ea acasă și se întorsese dimineață la lucru, cu obrazii mai roșii ca niciodată și în cea mai bună formă.

— M-am trezit la patru, spuse ea. Eh! Era frumos pe câmpie, cu păsările ce se trezeau, cu iepurii gonind și soarele strălucind. N-am mers tot timpul pe jos. Un om m-a adus cu căruța lui și chiar mi-a plăcut.

Era plină de povești minunate ale zilei ei libere. Mama ei fusese bucuroasă să o vadă. Au copt și au spălat toată ziua. I-a făcut până și fiecărui copil câte o prăjitură cu puțin zahăr ars în ea.

— Le aveam fierbinți când au venit de la joaca din câmpie. Casa mirosea a prăjituri coapte și era un foc mare, iar ei pur și simplu țipau de bucurie. Dicton al nostru zicea că avem o casă demnă de un rege.

Pe seară s-au așezat toți în fața focului, iar Martha și cu mama ei au cusut peticele hainelor rupte și au aranjat ciorapii. Martha le-a spus despre fetița care venise din India și care toată viața așteptase ceea ce numea Martha „negri” să aibă grijă de ea, că nu a știut cum să-și pună singură ciorapii.

— Eh! Le-a plăcut să audă despre tine, zise Martha. Voiau să știe totul despre negri și despre nava cu care ai sosit. Nu am putut să le spun destule.

Mary reflectă un pic.

— O să-ți spun mai multe înainte de următoarea ta zi liberă, zise ea, astfel că vei avea mai multe de spus. Îndrăznesc să spun că le-ar plăcea să audă despre

călărirea elefanților și a cămilelor și despre ofițerii care se duc să vâneze tigrii.

— Pe cuvântul meu! strigă Martha încântată. Asta le-ar limpezi capetele. Chiar ai face asta, domnișoară? Ar fi la fel ca și cum s-ar vedea o bestie sălbatică, așa cum am auzit că a fost în York odată.

— India este tare diferită de Yorkshire, zise Mary încet, în timp ce se gândea. Nu m-am gândit niciodată la asta. Le-a plăcut lui Dickon și mamei tale să te asculte vorbind despre mine?

— Păi, ochii lui Dickon aproape că-i ieșeau din cap, atât de mari erau, răspunse Martha. Dar mama era rezervată față de tine, părând că ești egoistă. A întrebat „Nu are dl Craven o guvernantă pentru ea, sau o soră medicală?” Și eu am spus: „Nu, nu are, deși d-na Medlock spune că va avea, atunci când se va gândi la asta, dar spune că s-ar putea să nu se gândească la asta pentru doi sau trei ani”.

— Nu vreau o guvernantă, zise Mary ascuțit.

— Dar mama spune că trebuie să înveți carte și trebuie să ai o femeie care să aibă grijă de tine. A spus: „Martha, gândește-te cum te-ai simți într-un loc mare ca ăla, hoinărind singură și fără mamă. Fă tot ce îți stă în putință să o înveselești. „Am spus că așa am să fac.

Mary se uită la ea lung și ferm.

— Chiar mă înveselești, zise ea. Îmi place să te aud vorbind.

Curând Martha ieși din cameră și se întoarse ținând ceva în mâini sub șorț.

— Ce crezi, zise ea cu un zâmbet vesel. Ți-am adus un cadou.

— Un cadou! exclamă domnișoara Mary. Cum poate o casă plină de paisprezece oameni înfometați să ofere cuiva un cadou!

— Un om făcea comerț, explică Martha. Și și-a oprit căruța la ușa noastră. Avea oale și tigăi și tot felul de mărunțișuri, dar mama nu avea bani să cumpere nimic. Cum plecă el, Elizabeth Ellen a noastră strigă „*Mamă, are coardă de sărit cu mânere albastre și roșii*”. Și mama îl chemă brusc, „*Domnule, oprește! Cât costă?*” El zise „*Doi pence*”, iar mama a început să se scotocească prin buzunar și îmi zise: „*Martha, mi-ai adus salariul tău ca o lucrătoare conștiincioasă ce ești și am patru locuri în care să-mi pun fiecare penny, dar o să iau doi pence din ei ca să-i cumpăr copilei ălei a o coardă de sărit*”. Și a cumpărat una și iat-o.

A scos-o de sub șorțul ei și a arătat-o cu mândrie. Era o funie puternică și suplă, cu mânere albastre și roșii în dungi la fiecare capăt, dar Mary Lennox nu mai văzuse o coardă de sărit până acum. S-a holbat la ea cu o expresie perplexă.

— Pentru ce e? întrebă curioasă.

— Pentru ce e! strigă Martha. Vrei să spui că nu au corzi de sărit în India, deși au elefanți, tigri și cămile! Nu-i de mirare că majoritatea sunt negri. Iată pentru ce e, uită-te la mine!

Fugi în mijlocul camerei și luând câte un mâner în fiecare mână, începu să sară, și să sară, și să sară, în timp ce Mary își întoarse scaunul ca să se holbeze la ea. Chiar și fețele ciudate din portretele vechi păreau că se holbează la ea și se întrebau cum de fata asta de rând avea nerușinarea să facă așa ceva chiar sub privirile lor. Dar Martha nici măcar nu îi vedea. Interesul și curiozitatea de pe fața domnișoarei Mary o încântau, așa că a continuat să sară coarda și să numere, până când a ajuns la o sută.

— Puteam să sar mai mult de-atât, zise ea când se opri. Săream până la cinci sute când aveam doisprezece ani, dar nu eram la fel de grasă ca acum și mă antrenam.

Mary se sculă de pe scaun începând să se simtă ea

însăși încântată.

— Pare drăguț, zise ea. Mama ta e o femeie cumsecade. Crezi că o să pot vreodată să sar așa?

— Încearcă doar, o îndemnă Martha, înmânându-i coarda. Nu poți să sari o sută din prima, dar dacă exersezi, vei sări mai mult. Așa spune mama. Zice „*Nimic nu o să-i prindă mai bine decât săritul cu coarda. Este cea mai bună jucărie pe care o poate avea un copil. Las-o să se joace afară la aer proaspăt, îi va întinde mâinile și picioarele și le va întări*”.

Era clar că nu era mare tărie în mâinile și picioarele domnișoarei Mary când începu să sară pentru prima dată. Nu se pricepea foarte bine, dar îi plăcea așa de mult, încât nu voia să se oprească.

— Ia-ți hainele pe tine și fugi afară, zise Martha. Mama mi-a spus că trebuie să îți spun să stai afară cât de mult poți, chiar și când plouă un pic, ca să te întărești.

Mary își puse haina și pălăria și își luă coarda pe braț. Deschise ușa să iasă, dar brusc se gândi la ceva și se întoarse încet.

— Martha, zise ea, a fost din salariul tău. Cei doi pence au fost de fapt ai tăi. Mulțumesc.

O spuse rece, pentru că nu era obișnuită să mulțumească oamenilor sau să observe că făceau anumite lucruri pentru ea.

— Mulțumesc, zise ea și își întinse mâna, pentru că nu știa ce altceva să facă.

Martha îi scutură mâna destul de stângaci, ca și cum nici ea nu era obișnuită cu așa ceva. Apoi râse.

— Eh! Ești un lucru ciudat, de modă veche, zise ea. Dacă ai fi fost Elizabeth Ellen a noastră m-ai fi sărutat.

Mary se uită mai rigid ca oricând.

— Vrei să te pup?

Martha râse din nou.

— A, nu pe mine, răspunse ea. Dacă erai diferită, poate că voiai de la tine asta. Dar nu ești. Aleargă afară și joacă-te cu coarda ta.

Domnișoara Mary se simți un pic penibilă când ieși din cameră. Oamenii de Yorkshire păreau ciudați și Martha era întotdeauna un mister pentru ea. La început a displăcut-o foarte mult, dar acum nu o mai displăcea. Coarda era un lucru minunat. A numărat și a sărit, a sărit și a numărat, până când obrații ei erau chiar roșii, și era mai interesată decât fusese vreodată de când se născuse. Soarele strălucea și bătea un vânt plăcut, nu unul tare, ci unul care venea în mici rafale încântătoare, aducând cu el o adiere proaspătă de pământ recent răscolit. Sări în jurul fântânii, în sus pe o potecă și în jos pe o alta. Sări în cele din urmă în grădina bucătăriei și îl văzu pe Ben Weatherstaff săpând și vorbind cu prihorul lui care țopăia primprejur. Sări în jos pe potecă spre el și el își ridică capul. Se uită la ea cu o expresie curioasă. Se întreba dacă o să o observe. Voia să o vadă sărind.

— Ia te uită! exclamă el. Pe cuvântul meu. Poate că totuși ești tânără și poate că ai sânge de copil în vene, în loc de lapte acru bătut. Te-ai înroșit în obraji cum mă cheamă pe mine Ben Weatherstaff. N-aș fi crezut că ești în stare.

— Nu am mai sărit înainte, zise Mary. Tocmai încep. Pot să sar doar până la douăzeci.

— Continuă, zise Ben. Te descurci destul de bine pentru un copil care a trăit numai cu iarbă. Uită-te numai să vezi cum te privește, zise întorcându-și capul spre prihor. Te-a urmărit ieri. Va fi și azi după tine. Va fi interesat să afle ce e coarda. Nu a mai văzut niciodată una. Eh! spuse scuturându-și capul către pasăre, curiozitatea îți va aduce sfârșitul dacă nu ești atent.

Mary sări în jurul tuturor grădinilor și în jurul livezii,

odihnindu-se la fiecare câteva minute. În cele din urmă se duse pe poteca ei deosebită și se hotărî să încerce să sară pe toată lungimea ei. Era destul de sărit, dar înainte de a sări jumătate din drum, era așa de înfierbântată și fără suflu, încât a fost obligată să se oprească. Nu-i păsa atât de mult, pentru că numărase deja până la treizeci. Se opri cu un mic răs de plăcere și văzu prihorul care se legăna pe o creangă lungă de iederă. O urmărise și o salută cu un ciripit. Cum Mary sări către el, simți ceva greu în buzunarul ei, care o lovea la fiecare săritură și când văzu prihorul, răsă din nou.

— Ieri mi-ai arătat unde era cheia, zise ea. Azi ar trebui să-mi arăți unde este poarta, dar să știi că nu cred!

Prihorul își luă zborul de pe iederă și ajunse pe zid. Își deschise ciocul și cântă un tril puternic și frumos, mai mult ca să se dea mare. Nimic pe lume nu este mai drăguț și adorabil, decât un prihor când se dă mare – și o fac aproape întotdeauna.

Mary Lennox auzise destul de multe despre magie, din poveștile pe care i le spunea *Ayah* a ei și spunea întotdeauna că ce se întâmpla în acel moment era magic.

Una din rafalele plăcute de vânt fugi pe potecă și era una mai puternică decât celelalte. Era destul de puternică încât să legene crengile copacilor și era mai mult decât puternică să legene crengile îngrijite de iederă ce atârnau pe zid. Mary păși mai aproape de prihor și brusc, rafala de vânt bătu de-a lungul unor dăre pierdute de iederă. Sări și mai brusc și le prinse în mână. Făcuse asta, pentru că văzuse ceva sub ele – un mâner rotund, ce fusese acoperit de frunzele care atârnau peste el. Era mânerul unei porți.

Își strecură mâinile sub frunze și începu să le dea la o parte. Cum atârna iedera groasă, aproape toată era o cortină pierdută ce se legăna, deși crescuse peste lemn și fier. Inima lui Mary începu să bată tare și mâinile să-i

tremure puțin în bucuria și emoția ei. Prihorul continua să cânte și să ciripească și să își încline capul într-o parte, ca și cum era la fel de emoționat ca ea. Ce era chestia asta din mâinile ei, pătrată și din fier, în care degetele ei găsiseră o gaură?

Era încuietorea porții care fusese închisă acum zece ani. Își băgă mâna în buzunar, scoase cheia și văzu că se potrivește încuietorii. Introduse cheia și o întoarse. Avu nevoie de două mâini ca să o întoarcă, dar reuși.

Apoi trase adânc aer în piept și se uită în spatele ei pe potecă, să vadă dacă venea cineva. Nimeni nu venea. Nimeni nu venise pe acolo, după cum părea, și trase iar adânc aer în piept, pentru că nu se putea abține și, ținând cortina de iederă ce se legăna, împinse poarta, care se deschise încet, încet.

Apoi se strecură și o închise după ea. Stătea cu spatele la ea, uitându-se în jur și respirând repede, cu emoție, bucurie și încântare.

Stătea în interiorul grădinii secrete.

CAPITOLUL IX

Cea mai ciudată casă în care a trăit cineva vreodată

Era cel mai dulce și mai misterios loc pe care putea cineva să și-l imagineze. Zidurile înalte care îl adăposteau erau acoperite cu tulpinile fără frunze ale trandafirilor cățăraători care erau atât de groși, încât se împleteau. Mary Lennox știa că sunt trandafiri, pentru că văzuse mulți trandafiri în India. Tot pământul era acoperit cu iarbă de un maro rece, iar din ea creșteau grămezi de tufișuri, care sigur erau tufișuri de trandafiri, dacă ar fi fost vii. Erau o grămadă de trandafiri asemănători, care își răspândiseră ramurile atât de mult, încât semănau cu niște mici copaci.

Erau și alți copaci în grădină și unul dintre lucrurile care făcea ca locul să pară cel mai straniu și cel mai

drăguț era că trandafirii cățăărători îi îmbrăcaseră de tot și atârnavă ca niște cârlionți lungi, ce formau cortine ușoare care se bălăngăneau. Ici și colo se prinseseră unul de altul, sau de pe o cracă îndepărtată, și se furișaseră de pe un copac pe altul, formând poduri încântătoare. Nu erau nici frunze, nici trandafiri acum. Mary nu știa dacă erau vii sau morți, dar crengile și crenguțele lor maro sau cenușii păreau ca un fel de mantie voalată, întinzându-se peste tot, pe ziduri, pe copaci și chiar pe iarba maro, unde au căzut din legăturile lor și au fugit. Era această încurcătură voalată ceea ce o făcea să pară atât de misterioasă. Mary se gândise că trebuia să fie diferită de celelalte grădini care nu fuseseră abandonate pentru atâta timp și chiar era diferită de orice alt loc pe care îl văzuse în viața ei.

— Cât de liniștit este locul! șopti ea. Cât de liniștit!

Apoi a așteptat o clipă și a ascultat liniștea. Prihorul, care zburase în vârful lui de copac, era la fel de liniștit ca și restul. Nici măcar nu și-a fluturat aripile. Stătea fără să se agite și se uita la Mary.

— Nu-i de mirare că e liniștit, șopti ea din nou. Sunt prima persoană care a vorbit aici în zece ani.

Se depărtă de poartă, pășind la fel de încet, ca și când nu ar fi vrut să trezească pe cineva. Se bucura că era iarbă sub picioarele ei și că pașii ei nu făceau zgomot. Merse sub unul din arcurile gri ca din basme dintre copaci și privi în sus la crenguțele și cârlionții care îi formau.

— Mă întreb dacă sunt toți morți, zise ea. Este oare o grădină aproape moartă? Mi-aș dori să nu fie.

Dacă ar fi fost Ben Weatherstaff, ar fi putut să spună dacă lemnul era viu doar uitându-se la el, dar ea nu putea să vadă decât că erau doar crengi și crenguțe cenușii sau maro și niciuna nu dădea vreun semn de boboc micuț pe undeva.

Dar era în interiorul grădinii minunate și putea să

treacă de poarta de sub iederă oricând voia. Se simți ca și cum ar fi găsit o lume numai a ei!

Soarele strălucea în interiorul celor patru ziduri și bolta înaltă a cerului albastru peste această parte specială a Misselthwaite părea și mai strălucitoare și caldă decât era peste câmpie. Prihorul zbură jos din vârful copacului său, țopăi primprejur sau zbură după ea dintr-un tufiș în altul. A ciripit destul de mult și avea un aer foarte ocupat, ca și cum îi arăta ei niște lucruri. Totul era ciudat și liniștit și părea că este la sute de mile depărtare de oricine, dar într-un fel nu se simțea singură deloc. Tot ceea ce o deranja era dorința ei de a ști dacă toți trandafirii erau morți sau poate câțiva dintre ei supraviețuiseră și s-ar putea să înfrunzească și să înflorească odată cu încălzirea vremii. Nu voia să fie o grădină moartă. Dacă ar fi o grădină vie, ce frumos ar fi și câte sute de trandafiri ar crește pe fiecare parte!

Coarda ei atârname peste brațul ei când intrase și după ce se plimbase o bună bucată de vreme se gândi că ar putea să sară cu coarda în jurul întregii grădini, oprindu-se când voia să se uite la lucrurile din jur. Părea că au fost poteci de iarbă ici și colo, iar într-unul sau două colțuri erau firdi cu scaune din piatră sau urne înalte cu flori acoperite de mușchi.

Cum se apropie de a doua firdă, se opri din sărit. Cândva fusese un strat cu flori și crezu că a văzut ceva ieșind din pământul negru – niște puncte mici, ascuțite și verde-deschis. Își aminti ce a spus Ben Weatherstaff și îngenunche ca să se uite la ele.

— Da, sunt lucruri mici care cresc și ar putea fi brândușe, ghiociei sau narcise, șopti ea.

Se aplecă foarte aproape de ele și adulmecă parfumul proaspăt al grămezii de pământ. Îi plăcea foarte mult.

— Poate că sunt altele ce cresc în alte locuri, zise ea.

Voi merge prin toată grădina să mă uit.

Nu a sărit, ci a mers. Mergea încet și-și ținea privirea către pământ. Se uită în vechile straturi de pe margine și prin iarbă. După ce mersese de jur-împrejur, încercând să nu rateze nimic, găsisese și mai multe puncte mici, ascuțite și verde-deschis. Se emoționează din nou.

— Nu e chiar o grădină moartă, își zise încet. Chiar dacă trandafirii sunt morți, există alte lucruri vii.

Nu știa nimic despre grădinărit, dar iarba părea atât de groasă în unele locuri în care punctele verzi își făceau loc, încât crezu că nu păreau să aibă suficient spațiu ca să crească. Căută până găsi o bucată de lemn ascuțită, îngenunche și săpă. Plivi buruienile și iarba până când făcu mici locuri plăcute în jurul lor.

— Acum arată de parcă ar putea să respire, zise ea, după ce terminase cu primele. Voi face așa de acum înainte. Voi face tot ce pot să văd. Dacă nu am timp azi, pot să vin mâine.

Se duse din loc în loc, săpă și plivi și se distra atât de mult, încât era condusă din strat în strat și în iarba de sub copaci. Exercițiul o încălzi atât de mult, încât își scoase haina de pe ea și apoi pălăria. Fără să știe, zâmbea tot timpul către iarbă și către punctele verzi.

Prihorul era extrem de ocupat. Era foarte mulțumit să vadă un început de grădinărit pe proprietatea sa. Se gândise deseori la Ben Weatherstaff. Unde se cultivă grădina, tot felul de lucruri minunate de mâncat sunt dezgropate din pământ. Acum, aici era acest nou fel de creatură, care nu era nici jumătate din mărimea lui Ben și totuși avusese bunul simț să intre în grădina lui și să înceapă imediat.

Domnișoara Mary lucra în grădina ei până când sosise vremea să se ducă la masa de prânz. De fapt își amintise chiar târziu. Când își puse haina și pălăria și își

luase coarda, nu îi venea să creadă că lucrase timp de două sau chiar trei ore. De fapt, fusese fericită în tot acest timp și zeci și zeci de puncte mici, verzi se vedeau în locuri clare, părând de două ori mai vesele decât păruseră înainte, când iarba și buruienile le înăbușeau.

— Mă voi întoarce în după-amiaza asta, zise ea, uitându-se de jur-împrejur la noul ei regat, vorbind cu copacii și cu tufișurile de trandafiri, ca și cum acestea ar fi auzit-o.

Apoi fugi ușor prin iarbă, împinse vechea și greoaia poartă și se strecură prin ea, pe sub iederă. Avea niște obraji atât de roșii și niște ochi atât de strălucitori. Mâncă atât de mult, încât Martha fu încântată.

— Două bucăți de carne și două porții de fulgi de orez! zise ea. Eh! Mama va fi încântată când îi voi spune ce a făcut coarda pentru tine.

În timp ce săpa cu bățul ei ascuțit, domnișoara Mary găsisese un fel de rădăcină, ce semăna cu o ceapă. O pusese la loc și bătătorise pământul peste ea cu grijă și acum se întreba dacă Martha putea să-i spună ce era.

— Martha, zise ea, ce sunt rădăcinile alea care seamănă cu cepele?

— Sunt bulbi, răspunse Martha. O grămadă de flori de primăvară cresc din ei. Cei mai mici sunt ghiocei și brândușe, iar cei mari sunt narcise albe și galbene. Cei și mai mari sunt crini și stânjenei purpurii. Eh! Sunt drăguți. Dicton are o grămadă plantați în mica noastră grădină.

— Dicton știe totul despre ele? întrebă Mary, fiind furată de o idee nouă.

— Dicton al nostru poate să facă să crească o floare dintr-o cărămidă. Mama zice că doar fluieră și ies lucruri din pământ.

— Trăiesc vreme îndelungată bulbii? Ar trăi ani și ani dacă nimeni nu i-ar ajuta? întrebă Mary nerăbdătoare.

— Sunt lucruri care se ajută singure, spuse Martha. De aceea, lumea săracă își permite să le aibă. Dacă nu le deranjezi, majoritatea vor crește sub pământ timp de o viață întreagă și se vor răspândi și vor avea flori. E un loc în pădure unde sunt ghiocei cu miile. Sunt cea mai frumoasă privesc din Yorkshire când vine primăvara. Nimeni nu știe când au fost plantați pentru prima dată.

— Mi-aș dori ca primăvara să fie aici, acum, zise Mary. Vreau să văd toate lucrurile care cresc în Anglia.

Își terminase cina și se dusesse la locul ei preferat de pe covorașul vetrei.

— Mi-aș dori... Mi-aș dori să am o lopată mică, zise ea.

— Pentru ce ai nevoie de o lopată? Întrebă Martha râzând. Ai de gând să începi să sapi? Trebuie să-i spun și chestia asta mamei.

Mary se uită la foc și reflectă un pic. Trebuia să fie prudentă dacă voia să-și păstreze regatul secret. Nu făcea niciun rău, dar dacă dl Craven ar afla de poarta deschisă, ar fi groaznic de supărat și ar face rost de o cheie nouă și ar închide-o pentru totdeauna.

— Este un loc atât de mare și pustiu, zise ea încet, ca și cum ar schimba subiectul. Casa e pustie, parcul e pustiu, grădinile sunt pustii. Atât de multe locuri par închise. Nu am făcut multe lucruri în India, dar erau mai mulți oameni la care să te uiți - băștinași, soldați care mărșăluiau și câteodată formații care cântau și *Ayah* a mea care îmi spunea povești. Nu am cu cine să vorbesc în afară de tine și de Ben Weatherstaff. Iar tu trebuie să-ți faci treaba și Ben Weatherstaff deseori nu vrea să-mi vorbească. Mă gândeam că dacă aș avea o lopată mică, aș putea să sap la fel ca el și aș putea să-mi fac o mică grădină, dacă mi-ar da niște semințe.

Fața Marthei se luminează.

— Iată! exclamă ea. Dacă ăsta nu a fost unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus mama. A zis: *„E atâta spațiu în locul acela, de ce nu îi dau o bucățică și ei, chiar dacă nu plantează altceva decât pătrunjel și ridichi? Ar săpa și ar grebla și ar fi foarte fericită”*. Astea au fost exact cuvintele ei.

— Da? zise Mary. Cât de multe cunoaște, nu?

— Eh! zise Martha. Este așa cum a zis ea: *„O femeie care aduce doisprezece copii pe lume, învață ceva în afară de ABC-ul ei. Copiii sunt la fel de buni ca aritmetica, atunci când trebuie să afli lucruri”*.

— Cât ar costa o lopată - una mică? întrebă Mary.

— Ei bine, a fost răspunsul Marthei, în satul Thwaite, este un magazin sau ceva de genul ăsta și am văzut un set mic de grădinarit, cu o lopată, o greblă și o furcă, toate legate, care costa doi șilingi. Și erau destul de rezistente ca să lucrezi cu ele.

— Am mai mult decât atât în poșetă, zise Mary. Dna Morrison mi-a dat cinci șilingi și d-na Medlock mi-a dat niște bani pentru dl Craven.

— Te-a ținut el minte atât de mult? exclamă Martha.

— Dna Medlock a spus că voi avea un șiling pe zi de cheltuit. Îmi dă unul în fiecare sâmbătă. Nu am știut pe ce să-i cheltuiesc.

— Asta-i bogăție curată, pe cuvântul meu! zise Martha. Poți să cumperi tot ce vrei de pe lume. Chiria pentru casa noastră este de doar un șiling și trei pence și trebuie să te dai peste cap ca să faci rost de ei. Tocmai m-am gândit la ceva, spuse, ducându-și degetele la gură.

— La ce? zise Mary dornică.

— În magazinul din Thwaite, se vând pachete cu semințe de flori cu un penny și Dickon al nostru știe care sunt cele mai drăguțe și cum să le facă să crească. Umblă prin Thwaite de mai multe ori pe zi, doar de plăcere. Știi

cum să tipărești litere? întrebă ea brusc.

— Știu să scriu, răspunse Mary.

Martha își scutură capul.

— Dickon al nostru poate să citească numai litere tipărite. Dacă ai putea să tipărești, i-am putea scrie o scrisoare în care să-l rugăm să cumpere unelte pentru grădină și semințele în același timp.

— Oh! Ești o fată bună, strigă Mary. Serios că ești! Nu știam că ești așa de drăguță. Știu că pot să tipăresc litere dacă încerc. Să-i cerem d-nei Medlockun stilou, cerneală și niște hârtie.

— Am eu, ale mele, zise Martha. Le-am cumpărat ca să pot să-i tipăresc mamei o scrisoare într-o duminică. Mă duc să le aduc.

Ieși din cameră, iar Mary rămase lângă foc, frecându-și mâinile ei mici și fine cu o plăcere totală.

— Dacă aș avea o lopată, șopti ea, aș putea să fac pământul frumos și moale și să dezgrop buruienile. Dacă aș avea semințe și aș putea să fac florile să crească, grădina n-ar mai fi deloc moartă - va reînvia!

Nu s-a dus iar afară în după-amiaza aceea pentru că atunci când Martha se întoarse cu stilou, cerneală și hârtie a fost obligată să facă curat pe masă și să ducă jos farfuriile și tacâmurile, iar când a ajuns în bucătărie, d-na Medlock era acolo și i-a spus să facă ceva, astfel că Mary a așteptat ceva timp, ce i-a părut o perioadă tare lungă până s-a întors Martha. Apoi a fost destul de muncă să-i scrie lui Dicton. Mary fusese învățată foarte puțin, pentru că guvernanta ei o displăcuse prea mult ca să stea cu ea. Nu știa să scrie chiar bine, dar aflase că putea să tipărească litere când încerca. Aceasta a fost scrisoarea pe care Martha i-a dictat-o:

„Dragul meu Dickon.

Această scrisoare vine sperând să te găsească la fel

de bine pe cât m-a lăsat pe mine. Domnișoara Mary are destui bani și te rog să te duci în Thwaite să-i cumperi niște semințe de flori și un set de scule de grădărit, pentru a face un strat cu flori. Alege-le pe cele mai drăguțe și mai ușor de crescut, pentru că nu a mai făcut așa ceva până acum și a locuit în India, care e diferită. Transmite-i dragostea mea mamei și tuturor celorlalți. Domnișoara Mary îmi va spune mai multe, astfel că în următoarea mea zi liberă vei putea să auzi de elefanți, cămile și domni la vânatoare de lei și tigri.

Sora ta iubitoare.

Martha Phoebe Sowerby".

— Vom pune banii în plic și îl voi da măcelarului să-l ia cu căruța lui. E un prieten bun de-al lui Dicton, zise Martha.

— Cum voi primi lucrurile după ce Dicton le cumpără?

— Ți le va aduce el însuși. Îi va face plăcere să meargă până aici.

— O! exclamă Mary, atunci îl voi vedea! Nu m-am gândit niciodată că o să-l văd pe Dicton.

— Vrei să-l vezi? Întrebă Martha brusc, căci Mary arăta atât de încântată.

— Da, vreau. Nu am văzut niciodată un băiat pe care să-l iubească vulpile și ciorile. Vreau foarte mult să-l văd.

Martha tresări un pic, ca și cum își aduse aminte de ceva.

— Acum îmi amintesc, izbucni ea, îmi amintesc că am uitat de asta și am crezut că îți voi spune primul lucru de dimineață. Am întrebat-o pe mama și a zis că va vorbi ea însăși cu d-na Medlock

— Adică... începu Mary.

— Ce am zis marți. S-o întreb dacă ai putea să vii într-o zi până la casa noastră și să servești o bucatică de

prăjitură de ovăz făcută de mama, cu unt și un pahar cu lapte.

Părea ca și cum toate lucrurile interesante se întâmplau într-o zi. Să meargă prin câmpie în timpul zilei, când cerul e albastru! Să meargă în casa ce adăpostea doisprezece copii!

— Crede că d-na Medlock mă va lăsa să merg? întrebă ea nerăbdătoare.

— Da, crede că te va lăsa. Știe ce femeie ordonată este mama și cât de curată ține casa.

— Dacă aș merge, ar trebui să o văd și pe mama ta în afară de Dickon, zise Mary, gândindu-se la problemă și plăcându-i ideea foarte mult. Nu pare să fie ca mamele din India. Martha, zise ea, au mai durut-o azi dinții pe servitoarea de la bucătărie?

Martha se holbă evident un pic.

— Ce te face să întrebi asta? zise ea.

— Deoarece te-am așteptat atât de mult să te întorci, că am deschis ușa și am mers în jos pe coridor ca să văd dacă vii. Și am auzit iar plânsetul acela îndepărtat, la fel cum l-am auzit și în cealaltă noapte. Azi nu bate vântul, așa că nu putea să fi fost vântul.

— Eh! spuse Martha neliniștită. Trebuie că te-ai plimbat pe coridoare și ai ascultat. Dl Craven ar fi atât de supărat, încât nu se știe ce ar face.

— Nu ascultam, zise Mary. Tocmai te așteptam pe tine - și l-am auzit. Asta înseamnă de trei ori până acum.

— Aoleo! Asta-i clopoțelul d-nei Medlock, zise Martha și aproape fugi din cameră.

— Este cea mai ciudată casă în care a locuit cineva, zise Mary, somnolentă, punându-și capul pe perna scaunului de lângă fotoliul din apropiere de ea.

Aerul proaspăt, săpatul și coarda au făcut-o să se simtă atât de plăcut și de obosită, încât adormi.

CAPITOLUL X Dickon

Soarele a strălucit pentru aproape o săptămână peste „grădina secretă”. Așa îi spunea Mary atunci când se gândea la ea. Îi plăcea numele și îi plăcea și mai mult sentimentul că atunci când zidurile vechi și frumoase au împrejmuț-o nimeni nu știa unde era. Părea ca și cum era în afara lumii, în vreun loc de basm. Puținele cărți pe care le citise și îi plăcuseră erau basme și citise de grădini secrete în câteva dintre ele. Uneori oamenii dormeau în ele timp de o sută de ani, lucru care, gândi ea, era destul de caraghios. Nu avea de gând să adoarmă și, de fapt, devenea din ce în ce mai trează, cu fiecare zi petrecută la Misselthwaite. Îi plăcea să fie în afara ușilor și nu mai ura vântul, ci îi plăcea. Putea să alerge mai repede și mai mult. Putea să sară cu coarda până la o sută. Trebuie că bulbii din grădina secretă au fost foarte uimiți. Se formau niște locuri atât de clare și plăcute în jurul lor, încât aveau tot spațiul de respirat pe care îl voiau și, dacă ar fi știut domnișoara Mary, cu adevărat începuseră să se înveselească sub pământul negru și să lucreze din greu. Soarele putea să ajungă la ele și să le încălzească, iar când ploaia cădea le putea ajunge imediat, astfel că începură să se simtă foarte vii.

Mary era o persoană mică, ciudată și determinată, care acum avea ceva interesant de care să fie preocupată; era cu adevărat foarte absorbită. Lucra și săpa, și scotea cu fermitate buruienile, devenind mai mulțumită de munca ei cu fiecare oră care trecea, în loc să fie plictisită. I se părea ca un mod fascinant de joacă. Găsea mult mai multe puncte verzi decât sperase vreodată că va găsi. Păreau să se ivească de peste tot și în fiecare zi era sigură că va găsi unele noi, mici, unele atât de mici încât de-abia se zăreau deasupra pământului. Erau atât de multe, încât își aminti ce a spus Martha despre „ghioceii cu miile” și despre

bulbii care se răspândeau și dădeau naștere la alții. Aceștia au fost lăsați zece ani de unii singuri și poate că se răspândiseră ca ghiociei, cu miile. Se întreba cât va mai dura până să arate că sunt flori. Uneori se oprea din săpat ca să se uite la grădină și încerca să-și imagineze cum va fi când va fi acoperită cu mii de lucruri înflorite. În timpul acelei săptămâni de soare, deveni mai apropiată de Ben Weatherstaff. O surprinse de câteva ori părând că sare pe lângă el, ca și cum ar ieși din pământ. Adevărul era că îi era teamă că își va lua uneltele și va pleca dacă ar vedea-o venind, așa că venea întotdeauna pe cât de încet putea. Dar, de fapt, nu avea nimic împotriva ei atât de mult cum avea la început. Poate că era flatat în secret de dorința ei evidentă pentru compania lui vârstnică. Apoi, de asemenea, era mai politicoasă decât fusese la început. El nu știa că atunci când ea îl văzuse pentru prima dată îi vorbise cum i-ar fi vorbit unui băștinaș, și nu știuse că un om bătrân, ferm și enervat din Yorkshire nu era obișnuit să se prosterneze în fața stăpânilor lui. De-abia i se poruncea de către aceștia să facă anumite lucruri.

— Ești la fel ca prihorul, îi spuse într-o dimineață când își ridică capul și o văzu stând lângă el. Nu știu niciodată când te voi vedea sau din ce parte vei veni.

Îmi e prieten acum, zise Mary.

Îi e caracteristic, sări Ben Weatherstaff. Se înțelege cu damele doar din vanitate și frivolitate. Nu e nimic din ce n-ar face pentru a se da mare și pentru a-și flutura penele cozii. E la fel de plin de el, cum e un ou plin cu carne.

Foarte rar vorbea mult și câteodată nici nu-i răspundea lui Mary la întrebări, decât printr-un mormăit, dar în dimineața asta a spus mai mult decât de obicei. Se ridică și se odihni pe o rădăcină ținută la vârful lopeții lui, în timp ce se uita la Mary.

— De când ești aici? întrebă el smucit.

— Cred că de vreo lună, răspunse ea.

— Începi să faci cinste oraşului Misselthwaite, zise el. Eşti un pic mai grasă decât erai şi nu mai eşti chiar aşa de palidă. Arătai ca un pui de cioară când ai venit pentru prima dată în grădina asta. Îmi spuseseam că nu mi-au mai văzut ochii o faţă tânără aşa de urâtă şi acră.

Mary nu era orgolioasă şi cum nu se gândise prea mult la aspectul ei nu era atât de deranjată.

— Ştiu că m-am îngrăşat, zise ea. Ciorapii mi se strâng mai tare pe picior. Obişnuiau să facă cute. Uite prihorul, Ben Weatherstaff.

Era într-adevăr prihorul şi credea că arăta mai drăguţ ca niciodată. Vesta lui roşie era lucioasă ca satinul şi îşi flutura aripile şi coada. Îşi scutura capul şi topăia în tot felul de graţii vii. Părea determinat să-l facă pe Ben Weatherstaff să-l admire. Dar Ben era sarcastic.

— Da, iată-te! zise el. Poţi să stai un pic cu mine uneori când nu ai pe nimeni mai bun. Îţi cureţi vesta şi îţi lustruieşti penele de două săptămâni. Ştiu ce pui la cale. Curtezi vreo damă frumoasă pe undeva, spunându-i minciuni cum că eşti cel mai tare prihor din câmpie şi eşti gata să te baţi cu toţi ceilalţi.

— Oh! Ia uite-l! exclamă Mary.

Prihorul era evident într-o dispoziţie extraordinară. A topăit din ce în ce mai aproape şi s-a uitat la Ben Weatherstaff din ce în ce mai plăcut. Zbură către cel mai apropiat tufiş de agrişe, îşi scutură capul şi cântă o melodie chiar lângă el.

— Crezi că o să mă cucereşti prin asta, zise Ben, zbârcindu-şi faţa în sus, în aşa fel încât Mary era sigură că el încerca să nu pară mulţumit. Crezi că nimeni nu-ţi poate rezista - asta crezi!

Prihorul îşi întinse aripile. Mary de-abia putea să-şi creadă ochilor. Zbură până la coada lopeţii lui Ben

Weatherstaff și se așează pe ea. Apoi, expresia feței bătrânului se schimbă încet într-una nouă. A stat nemișcat ca și cum îi era teamă să respire, ca și cum nu s-ar agita pentru nimic în lume, ca nu cumva să plece prihorul. Vorbi chiar în șoaptă.

— Ei bine, sunt mișcat! zise el, la fel de ușor ca și cum ar fi spus ceva diferit. Știi cum să ajungi la inima omului – chiar că știi! Ești nepământesc de frumos, ești atât de priceput!

Și a stat nemișcat, aproape fără să respire, până când prihorul își flutură iar aripile și își luă zborul. Apoi stătu să se uite la mânerul lopeții, ca și cum ar fi ceva magic în el și apoi a început să sape iar. Nu a mai spus nimic timp de câteva minute.

Dar pentru că a continuat să respire într-o mormăială din când în când, lui Mary nu îi era frică să-i vorbească.

— Aveți o grădină numai a dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu. Mă învecinez cu Martin la poartă.

— Dacă ați avea una, zise Mary, ce ați planta?

— Varză, cartofi și ceapă.

— Dar dacă ați vrea să faceți o grădină cu flori, insistă Mary, ce ați planta?

— Bulbi și chestii dulci mirositoare, dar în mare parte trandafiri.

Fața lui Mary se luminează.

— Vă plac trandafirii? zise ea.

Ben Weatherstaff rupse o buruiană și o aruncă deoparte înainte să răspundă.

— Ei bine, da, îmi plac. Am învățat asta la o doamnă tânără căreia i-am fost grădinar. Avea o grămadă într-un loc în care-i plăcea ei și îi iubea ca pe copii, sau ca pe prihori. Am văzut-o aplecându-se și sărutându-i.

A smuls o altă rădăcină și s-a încruntat la ea.

— Asta a fost acum zece ani.

— Unde e ea acum? Întrebă Mary foarte interesată.

— În ceruri, potrivit spuselor preotului, răspunse el și își înfipse lopata adânc în sol.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirii? Întrebă iar Mary mai interesată ca niciodată.

— Au fost lăsați în voia sorții.

Mary devenea agitată.

— Chiar au murit? Chiar mor trandafirii atunci când sunt lăsați singuri? riscă ea.

— Ei bine, începuseră să-mi placă și-mi plăcea și de ea. Și ea îi plăcea, admise Ben Weatherstaff șovăitor. O dată sau de două ori pe an lucram un pic la ei – îi tundeam și săpam în jurul rădăcinilor. Au fost neglijăți, dar aveau parte de un sol bogat, așa că unii dintre ei au supraviețuit.

— Atunci când nu au frunze și arată cenușii, maro și uscați, cum îți dai seama dacă sunt morți sau vii? Întrebă Mary.

— Aștepți până când vine primăvara, aștepți până când soarele strălucește și ploaia cade peste ei și atunci vei afla.

— Cum, cum? strigă Mary, uitând să fie atentă.

— Te uiți de-a lungul rămuricilor și crengilor și dacă vezi o grămadă maro umflată ici și colo, uită-te la ea după o ploaie caldă și vezi ce se întâmplă.

Se opri brusc și se uită curios la fața ei dornică.

— De ce-ți pasă ție atât de mult de trandafiri și așa, dintr-odată? ceru el.

Domnișoara Mary simți că se înroșește la față. îi era aproape frică să răspundă.

— Eu... Eu vreau să încerc asta... Am o grădină a mea, se bâlbâi ea. Eu... Nu am nimic de făcut. Nu am nimic... Și pe nimeni.

— Ei bine, zise Ben Weatherstaff încet, în timp ce o

privea, ăsta-i adevărat. Nu ai pe nimeni.

O spuse într-un fel atât de ciudat, încât Mary se întrebă dacă lui îi părea rău pentru ea. Ei nu-i păruse rău pentru ea însăși și se simțise obosită și nervoasă pentru că displăcea foarte mult oamenii și lucrurile. Dar acum lumea părea că se schimbă și devine mai drăguță. Dacă nimeni nu a aflat de grădina secretă, ar trebui să se bucure pentru totdeauna.

A stat cu el timp de zece sau cincisprezece minute și i-a adresat atât de multe întrebări, pe cât a îndrăznit. El a răspuns la toate în felul său ciudat și mormăitor. Nu părea foarte nervos și nu și-a lua lopata și nu a părăsit-o. Spuse ceva despre trandafiri chiar când ea se depărta și îi aminti de cele de care spuse că îi erau dragi.

— Vă duceți să vedeți și ceilalți trandafiri acum? întrebă ea.

— Anul ăsta n-am fost. Reumatismul mi-a înțepenit prea mult încheieturile.

A spus-o cu vocea lui mormăită și apoi aproape brusc păru să se supere pe ea, deși ea nu vedea niciun motiv.

— Ascultă aici! zise el ascutit. Nu mai pune atâtea întrebări. Ești cea mai rea fetișcană la capitolul întrebări pe care am întâlnit-o vreodată. Du-te și joacă-te. Am terminat de vorbit pe ziua de azi.

A spus-o atât de iritat, încât ea a știut că nu mai avea rost să mai stea niciun minut acolo. A plecat sărind pe poteca de afară, gândindu-se la el și zicându-și că, atât de ciudat cum era, exista o altă persoană pe care o plăcea în ciuda firii sale ostile. Îl plăcea pe bătrânul Ben Weatherstaff. Da, chiar îl plăcea. Întotdeauna voia să încerce să-l facă să-i vorbească, începuse, de asemenea, să creadă că el știa totul de pe lume despre flori.

Era o potecă mărginită de un gard viu din dafin ce cotea în jurul grădinii secrete și se termina cu o poartă ce

se deschidea într-o pădure, în parc. Se gândi să se strecoare pe poteca asta și să se uite în pădure să vadă dacă erau iepuri care țopăiau. Îi plăcea foarte mult să sară coarda și când a ajuns la mica poartă a deschis-o și a trecut de ea pentru că a auzit un fluierat ușor, caracteristic. Voia să afle ce era.

Era într-adevăr un lucru ciudat. Chiar i s-a oprit respirația când s-a oprit să se uite la el. Un băiat stătea sub un copac, cu spatele la el, jucându-se pe o țeavă tare din lemn. Părea un băiat hazliu, cam de doisprezece ani. Părea foarte curat, cu nasul încovoiat și obrajii roșii ca macul. Nu mai văzuse niciodată domnișoara Mary niște ochi atât de rotunzi și albaștri pe fața unui băiat. Pe trunchiul copacului de care se sprijinea, o veveriță maronie stătea agățată și se uita la el, iar din spatele unui tufiș din apropiere, un fazan își întindea cu delicatețe gâtul ca să-și furișeze privirea. Chiar lângă el, doi iepuri stăteau în picioare și adulmecau cu niște nasuri timide – și de fapt păreau că toți veneau să-l vadă și să-i asculte chemarea ciudată și joasă, pe care fluierul lui părea că o face.

Când o văzu pe Mary, își ridică mâna și îi vorbi cu o voce la fel de joasă ca sunetele scoase de fluier.

— Nu te mișca, zise el. Le-ai speria și ar pleca.

Mary rămase nemișcată. Se opri din fluierat și se ridică de jos. Se mișca atât de încet, încât de-abia dacă părea să se miște, dar la sfârșit s-a ridicat în picioare și veverița o rupse la fugă înapoi în crengile copacului, fazanul își retrase capul și iepurii reveniseră în patru labe și începură să țopăie, însă nu ca și cum ar fi fost speriați.

— Eu sunt Dicton, zise băiatul. Știu că tu ești domnișoara Mary.

Apoi Mary își dădu seama că, într-un fel, știuse de la început că el era Dicton. Cine altcineva ar putea să farmece iepuri și fazani așa cum băștinașii fermecau șerpi

în India? Avea o gură roșie, largă și arcuită și zâmbetul lui se întindea pe toată fața.

— M-am ridicat încet, explică el, pentru că, dacă faci o mișcare rapidă, îi sperii. Un băiat trebuie să se miște încet și să vorbească ușor, când sunt animale sălbatice primprejur.

Nu îi vorbea ca și cum nu se mai văzuseră niciodată înainte, ci ca și cum o cunoștea chiar bine. Mary nu știa nimic despre băieți și îi vorbea un pic rigidă, pentru că se simțea cam timidă.

— Ai primit scrisoarea Marthei? întrebă ea. Își înclină capul lui cârlionțat, de culoarea ruginii.

— De aceea am venit.

Se opri să culeagă ceva care stătuse întins pe pământ lângă el când fluiera.

— Am făcut rost de unelte de grădinărit. E o lopată mică, o greblă, o furcă și o săpăligă. Eh! Sunt d-alea bune. E și o mistrie. Și femeia de la magazin a aruncat înăuntru un pachet de mac alb și unul de nemțisor când am luat semințele.

— Vrei să-mi arăți semințele? zise Mary.

Dorea să vorbească așa cum o făcea el. Vorbea repede și ușor. Suna ca și cum o plăcea și nu îi era frică în niciun caz că ea n-o să-l placă, deși era un băiat de rând, din câmpie, îmbrăcat în haine peticite, cu o față nostimă și un păr aspru, de culoarea ruginii. Cum se apropie de el observă că mirosea clar și proaspăt a vuietoare, iarbă și frunze, aproape ca și cum ar fi fost făcut din ele. Îi plăcu asta foarte mult și când se uită la fața lui nostimă cu obraji roșiatici și ochii lui rotunzi și albaștri, uită că se simțea timidă.

— Hai să ne așezăm pe buturuga asta și să ne uităm la ei, zise ea.

S-au așezat și el a scos un pachet mic și maro din

hârtie, din buzunarul hainei sale. Desfăcu sfoara și înăuntru erau alte pachete mai mici și mai curate, cu o poză a unei flori pe fiecare dintre ele.

— Sunt o grămadă de nemțișori și maci, zise el. Sunt cele mai dulci mirositoare lucruri ce cresc, și cresc oriunde le arunci, la fel ca și macii. Numai să fluieri și vor înflori, sunt cele mai drăguțe dintre toate.

Se opri și își întoarse capul brusc, obrații lui de culoarea macului luminându-se.

— Unde-i prihorul acela care ne cheamă? zise el.

Ciripitul venea dintr-un tufiș des, de unde străluceau boabe stacojii și Mary crezu că știe cine e.

— Chiar ne cheamă? întrebă ea.

— Da, zise Dickon, ca și cum era cel mai obișnuit lucru de pe lume, cheamă pe cineva cu care este prieten. E același lucru cu a spune: Iată-mă, uită-te la mine, vreau să pălăvrăgim. Iată-l acolo în tufiș. Cine e?

— E al lui Ben Weatherstaff, dar cred că mă cunoaște un pic, răspunse Mary.

— Da, te cunoaște, zise Dickon cu vocea lui joasă. Și te place. Te descrie. Îmi va spune totul despre tine într-o clipă.

Se duse destul de aproape, cu mișcarea lui fină pe care Mary o observase înainte, și apoi scoase un sunet aproape la fel ca ciripitul prihorului. Prihorul a ascultat câteva secunde, atent și apoi a răspuns aproape cum ar răspunde la o întrebare.

— Da, e un prieten de-al tău, chicoti Dickon. Păsările aleg rareori și un prihor poate să disprețuiască pe cineva mai rău decât un om. Vezi, se împacă cu tine acum. Nu poți să observi nimic? zice el.

Și chiar părea ca și cum trebuie să fie adevărat. Se furișa, ciripea și se scutura atât de mult, în timp ce țopăia pe tufișul lui.

— Înțelegi tot ceea ce spun păsările? zise Mary.

Zâmbetul lui Dickon se întinse până când păru o gură largă, roșie și arcuită și își frecă părul său aspru.

— Cred că da, și ele cred că înțeleg, zise el. Trăiesc pe câmpie cu ele de atâta timp. Le-am urmărit cum ies din carapace și cum cresc, cum învață să zboare și încep să cânte atât de mult timp, încât cred că sunt unul dintre ei. Uneori cred că poate sunt o pasăre, sau o vulpe, sau un iepure, sau o veveriță, sau chiar o insectă și nu o știu.

Râse și se întoarse la buștean și începu să vorbească iar despre semințele de flori, îi spunea cum arătau când erau în floare, îi spunea cum să le planteze și să le îngrijească, să le hrănească și să le ude.

— Uite aici, zise el brusc, întorcându-se să se uite la ea. O să le plantez eu însumi pentru tine. Unde e grădina ta?

Mâinile subțiri ale lui Mary se strânseseră în poala ei. Nu știa ce să spună, așa că pentru un minut întreg nu a zis nimic. Nu se gândise niciodată la asta. Se simțea oribil. Și se simțea ca și cum se făcuse roșie și apoi palidă.

— Ai o grădină mică, nu? zise Dicton.

Era adevărat că se făcuse roșie și apoi palidă. Dicton o văzu și cum ea încă nu zicea nimic, începu să se simtă nedumerit.

— Nu ți-au dat un petic? întrebă el. Nu ai încă una? își ținea mâinile mai strâns și își întoarse ochii către el.

— Nu știu nimic despre băieți, zise ea încet. Ai putea să păstrezi un secret dacă ți-aș spune unul? E un mare secret. Nu știu ce-ar trebui să fac, dacă ar afla cineva. Cred că aș muri!

Spuse ultima propoziție aproape violent.

Dicton părea mai nedumerit ca niciodată și se scărpină pe capul lui aspru, dar răspunse foarte amuzant.

— Păstrez secrete tot timpul, zise el. Dacă n-aș putea

să păstrez secretele celorlalți băieți, secrete despre puii vulpilor, cuiburile păsărilor și adăposturile animalelor sălbatice, nu ar fi nimic sigur în câmpie. Da, pot să păstrez un secret.

Domnișoara Mary nu intenționează să-și scoată mâna și să-l apuce de mânecă, dar o făcu.

— Am furat o grădină, zise ea foarte repede. Nu e a mea. Nu e a nimănui. Nimeni nu o vrea, nimănui nu-i pasă de ea, nici măcar nu intră nimeni în ea. Poate că totul e deja mort în ea. Nu știu...

Începuse să i se facă foarte cald și să se simtă mai contrariată decât se simțise în toată viața ei.

— Nu-mi pasă, nu-mi pasă! Nimeni nu are niciun drept să mi-o ia, atâta timp cât mie îmi pasă de ea și lor nu. O lasă să moară, închisă toată, sfârși ea pasionant și își puse brațele peste fața ei și izbucni în plâns - sărăcuța domnișoară Mary.

Ochii albaștri și curioși ai lui Dicton se măreau din ce în ce mai mult.

— Eh-h-h! zise el, emitându-și exclamația încet și felul în care a făcut-o a însemnat atât mirare, cât și simpatie.

— Nu am nimic de făcut, zise Mary. Nimic nu-mi aparține. Eu singură am găsit-o și eu singură am intrat în ea. Eram la fel ca prihorul și nu ar lua-o de la prihor.

— Unde este? întrebă Dicton cu o voce joasă.

Domnișoara Mary se ridică imediat de pe buturugă. Știa că se simte contrariată din nou și încăpățânată, dar nu-i păsa deloc. Era imperioasă și indiană și în același timp enervată și tristă.

— Vino cu mine și o să-ți arăt, zise ea.

Îl conduse prin jurul aleii de dafin și pe poteca unde iedera creștea așa de gros. Dickon o urmări cu o privire ciudată, aproape compătimitoare. Se simți ca și cum era

condus să se uite la niște cuiburi ciudate de păsări și trebuia să meargă ușor. Când Mary păși spre zid și ridică iedera ce atârna, el tresări. Era o poartă și Mary o împinse încet. O deschise și intrară amândoi înăuntru. Mary stătea și își flutura mâna sfidător.

— Asta este, zise ea. Este o grădină secretă și eu sunt singura din lume care vrea să fie vie.

Dickon se uită de jur-împrejur și iarăși de jur-împrejur.

— Eh! aproape că șopti el. Este un loc ciudat și drăguț! Este ca și cum cineva ar fi într-un vis.

CAPITOLUL XI

Cuibul sturzului Missel

Preț de două sau trei minute a stat și s-a uitat în jurul lui, în timp ce Mary îl privea. Apoi a început să meargă ușor, chiar mai ușor decât mersese Mary prima dată când se găsisse între cele patru ziduri. Ochiul lui păreau să ia seama de toate - pomii cenușii cu plantele cenușii agățătoare ce se cățarau pe ei și care atârnavă de crengile lor, încurcătura de pe ziduri și din iarbă, firidele cu scaunele din piatră și urne de flori înalte stând pe ele.

— Nu am crezut niciodată că voi vedea locul ăsta, zise el la sfârșit, într-o șoaptă.

— Știi despre el? întrebă Mary.

Vorbise tare și el făcu un semn către ea.

— Trebuie să vorbim încet, zise el, sau cineva ne va auzi și se va întreba ce se întâmplă aici.

— Oh! Am uitat! zise Mary, simțindu-se speriată și ducându-și mâna la gură. Știi de grădină? întrebă iar, când își reveni.

Dickon dădu din cap.

— Martha mi-a spus că era una în care nu a intrat nimeni niciodată, răspunse el. Obişnuiam să ne întrebăm cum arăta.

Se opri și se uită la încurcătura drăguță gri din jurul lui și ochii lui rotunzi păreau ciudat de bucuroși.

— Eh! Ce de cuiburi vor fi aici odată cu venirea primăverii, zise el. Va fi cel mai sigur loc de cuibărit din Anglia. Nimeni nu va veni aproape și apoi sunt încrengăturile copacilor și trandafirii în care se pot cuibări.

Domnișoara Mary își puse mâna pe brațul lui din nou, fără să știe.

— Vor mai fi trandafiri? șopti ea. Poți să-ți dai seama? Am crezut că poate sunt toți morți.

— Eh! Nu! Nu ei... nu toți! răspunse el. Privește aici!

Păși până la cel mai apropiat copac, unul bătrân de tot, cu un lichen gri pe toată coaja sa, dar susținând o cortină de crengi și crenguțe încurcate. Luă un briceag gros din buzunar și îi deschise una din lame.

— E destul lemn mort ce ar trebui să fie tăiat, zise el. Și e destul lemn vechi, dar a ieșit unul nou anul trecut. Asta e unul nou, zise și atinse un lăstar ce părea verde maroniu în loc de cenușiu uscat și dur.

Mary îl atinsese într-un fel dornic și respectuos.

— Acela? zise ea. Chiar este viu?

Dicton își arcui gura lui largă, plină de zâmbet.

— Este la fel de trăitor ca și tine sau mine, zise el și Mary își aminti că Martha îi spusese că „trăitor” înseamnă „în viață” sau „viu”.

— Mă bucur că este trăitor! strigă ea, în șoaptă. Vreau ca toate să fie trăitoare. Hai să mergem în jurul grădinii și să numărăm câte sunt trăitoare.

Chiar găfâia de plăcere și Dicton era la fel de dornic ca și ea. Au mers din copac în copac și din tufiș în tufiș. Dickon avea briceagul său în mână și îi arăta lucruri pe care ea le credea minunate.

— Au fost neglijate, zise el, dar cele mai puternice au

capete galbene pe ele. Cele mai delicate au murit, dar celelalte au crescut și-au crescut și s-au tot răspândit până când au format o minunăție. Uite! și trase o creangă groasă, cenușie ce arăta uscată. Cineva ar crede că ăsta e lemn mort, dar nu cred că e... până la rădăcină. Îl voi tăia jos de tot să văd.

Îngenunche și cu briceagul lui tăie creanga aparent moartă, nu prea departe de pământ.

— Iată! zise el triumfător. Ți-am spus eu. Încă mai e verde în lemnul ăsta. Uită-te la el.

Mary era în genunchi înainte ca el să vorbească, holbându-se cu toată puterea ei.

— Când arată un pic verzui și succulent ca acum, e trăitor, explică el. Când interiorul e uscat și se rupe ușor, ca bucata asta pe care am tăiat-o, e dus. E o rădăcină mare aici la fel ca tot lemnul viu răspândit pe-aici și dacă lemnul vechi e tăiat, e săpat în jurul lui și îngrijit, va fi - se opri și își ridică fața pentru a se uita la crenguțele care se cățarau și atârneau deasupra lui - va fi o fântână de trandafiri aici în vara asta.

Au mers din tufiș în tufiș și din pom în pom. Era foarte puternic și isteț cu briceagul lui. Știa cum să îndepărteze lemnul mort și uscat și putea să spună când o creangă sau o ramură nepromițătoare avea încă viață verde în ea. În decursul unei jumătăți de oră, Mary crezu că putea să-și dea seama și ea. Când tăia o creangă aparent moartă, plângea de fericire când vedea cea mai mică umbră de verde umed. Lopata, săpăligă și furca erau foarte folositoare. I-a arătat cum să folosească furca, în timp ce săpa în jurul rădăcinilor cu lopata și să răscolească pământul ca să lase aerul să intre.

Lucrau de zor în jurul unuia dintre cei mai mari trandafiri, când văzu ceva ce îl făcu să rostească o exclamație de surpriză.

— Ia uitate! strigă el, arătând spre iarba aflată un pic mai departe de ei. Cine a făcut asta acolo?

Era unul dintre locurile acelea mici ale lui Mary, în care făcuse curat în jurul punctelor verde-deschis.

— Eu am făcut, zise Mary.

— Păi, credeam că nu știi nimic despre grădinărit, exclamă el.

— Nu știi, răspunse ea, dar erau așa de mici și iarba era atât de groasă și tare, încât păreau ca și cum nu aveau loc să respire. Așa că le-am făcut loc. Nici măcar nu știu ce sunt.

Dickon se duse și îngenunche lângă ele, zâmbind cu zâmbetul lui larg.

— Ai avut dreptate, zise el. Niciun grădinar nu putea să-ți spună mai bine. Acum vor crește precum boabele de fasole ale lui Jack sunt brândușe și ghiocei, iar astea sunt narcise albe, spuse întorcându-se către alt petic de pământ, iar aici sunt narcise galbene. Eh! va fi o priveliște minunată.

Alergă dintr-un loc într-altul.

— Ai făcut destulă treabă pentru o fetișcană mică cum ești tu, zise el, uitându-se la ea.

— Mă îngraș, zise Mary și devin mai puternică. Înainte eram întotdeauna obosită.

Când sap, nu sunt deloc obosită. Îmi place să miros pământul când e răscolit.

— E foarte bine pentru tine, zise el, dând înțelept din cap. Nimic nu e mai drăguț decât mirosul bunului și curatului pământ, cu excepția lucrurilor proaspăt crescute atunci când plouă peste ele. Ies pe câmpie de multe ori când plouă și stau întins sub un tufiș și ascult fâșâitul ușor al picăturilor ce cad pe vuietoare, sau pur și simplu adu-mec și iar adu-mec. Nasul meu începe să tremure ca al unui iepure, zice mama.

— Nu răcești niciodată? întrebă Mary, holbându-se la el cu mirare.

Nu mai văzuse un băiat atât de hazliu sau unul atât de drăguț.

— Nu eu, zise el zâmbind. Nu am răcit niciodată de când m-am născut. Nu am fost crescut destul de riguros. Am alergat prin câmpie pe toate vremurile, la fel ca iepurii. Mama spune că am adulmecat prea mult aer proaspăt timp de doisprezece ani ca să mai răcesc.

Lucra în timp ce vorbea și Mary îl urma și îl ajuta cu furca sau cu mistria.

— E multă treabă de făcut aici, zise el o dată, părând chiar bucuros.

— Vei veni iar să mă ajuți? imploră Mary. Sunt sigură că pot să ajut și eu. Pot să sap și să scot buruieni și să fac orice îmi spui. Oh! Vino, Dicton!

— Voi veni în fiecare zi dacă vrei, fie ploaie, fie soare, răspunse ferm. Este cea mai bună distracție de care am avut parte în viața mea - închis aici și trezind la viață o grădină!

— Dacă vei veni, zise Mary, dacă mă vei ajuta să o fac vie, voi... nu știu ce voi face, sfârși ea neputincioasă. Ce ai putea face pentru un băiat ca ăsta?

— Îți spun eu ce vei face, zise Dicton, cu zâmbetul lui fericit. Te vei îngrășa și ți se va face foame precum unei vulpi tinere și vei învăța cum să vorbești cu prihorul așa cum fac eu. Eh! Ne vom distra de minune.

Începu să meargă agale, uitându-se sus la copaci, la ziduri și la tufișuri, cu o expresie gânditoare.

— Nu aș vrea să o fac să arate ca grădina unui grădinar, tunsă și dichisită toată, nu? zise el. Este mai drăguță așa cu lucruri dezlănțuite și care se țin unul de altul.

— Să n-o facem ordonată, zise Mary, nerăbdătoare.

— Nu ar semăna cu o grădină secretă dacă ar fi aranjată.

Dickon stătea în picioare scărpinându-se în capul lui roșu ca rugina cu o expresie nedumerită.

— Este o grădină secretă, asta-i sigur, zise el, dar se pare că cineva în afară de prihor a fost în ea de când a fost închisă de acum zece ani.

— Dar poarta a fost închisă și cheia îngropată, zise Mary. Nimeni nu a putut să intre.

— E adevărat, răspunse el. E un loc ciudat. Mi se pare că s-au tăiat ramurile pe ici, pe colo, mai târziu decât acum zece ani.

— Dar cum putea să se facă asta? zise Mary.

Examină o ramură a unui trandafir normal și își scutură capul.

— Da! Cum putea! murmură el. Cu poarta închisă și cheia îngropată.

Domnișoara Mary simți întotdeauna că oricât de mulți ani va trăi, nu va uita prima dimineață în care grădina ei a început să crească. Desigur, i se păru că începe să crească pentru ea în dimineața aceea. Când Dickon începu să curețe locurile pentru a planta semințe, ea își aminti ce melodie cânta Basil când voia să o necăjească.

— Există flori ce arată precum clopoțeli? întrebă ea.

— Crinii din vale arată, răspunse el săpând cu mistria, și mai sunt clopoțeli de Canterbury, și campanule.

— Hai să plantăm câteva, zise Mary.

— Aici sunt deja crini, i-am văzut. Ar crește prea aproape și va trebui să îi separăm, dar sunt destui. Celorlalți le ia doi ani ca să înflorească, dar pot să-ți aduc un pic din grădina casei noastre. De ce le vrei?

Apoi Mary îi povesti despre Basil și despre frații și surorile lui din India și despre cum îi ura și cum îi spuneau

ei „Domnișoara Mary, cea încăpățânată”.

— Obişnuiau să danseze în jurul meu şi să-mi cânte.
Cântau:

Domnișoara Mary, foarte încăpățânată

Cum îţi creşte grădina?

Cu clopote din argint, şi coji de neghină

Şi gălbenele toate într-un rând.

— Tocmai mi-am adus aminte şi m-au făcut să mă întreb dacă într-adevăr există flori precum clopoţei din argint.

Se încruntă un pic şi îşi înfipse mistria în pământ, un pic în ciudă.

— Nu eram la fel de încăpățânată precum erau ei.

Dar Dickon râse.

— Eh! zise el, şi pe măsură ce fărâmiţa solul negru şi bogat, văzu că îi adulmeca parfumul.

— Nu pare să fie nevoie ca cineva să fie încăpățânat când sunt asemenea flori şi pasări şi animale sălbatice atât de multe şi de prietenoase care aleargă şi îşi fac case sau îşi construiesc cuiburi şi cântă şi fluieră, nu?

Mary, îngenunchind lângă el cu seminţele în mână, se uită la el şi se opri din încruntare.

— Dickon, zise ea, eşti la fel de drăguţ precum a zis Martha că eşti. Îmi place de tine şi eşti a cincea persoană. Nu am crezut niciodată că o să-mi placă de cinci persoane.

Dickon se ridică în picioare, aşa cum făcuse Martha când lustruia grilajul. Chiar arăta nostim şi încântător, gândi Mary, cu ochii lui rotunzi albaştri şi obraji roşii şi nasul încovoiat ce arăta vesel.

— Doar de cinci persoane îţi place? zise el. Care-s ceilalţi patru?

— Mama ta, şi Martha, le socoti Mary pe degete, şi prihorul, şi Ben Weatherstaff.

Dickon râse atât de tare, încât fu obligat să îşi

înăbușe sunetul ducându-și brațul la gură.

— Știu că tu crezi că sunt un băiat ciudat, zise el, dar cred că ești cea mai ciudată fetișcană pe care am văzut-o.

Apoi Mary făcu un lucru ciudat. Se aplecă înainte și îi adresă o întrebare pe care nu mai visase să o adreseze cuiva. A încercat să o adreseze cu accent de Yorkshire, pentru că asta era limba lui și în India un băștinaș era întotdeauna mulțumit dacă îi știai limba.

— Tu mă placi? zise ea.

— Eh! răspunse el din toată inima, da. Te plac mult și te place și prihorul, sunt sigur!

— Sunt doi, atunci, zise Mary. Sunt doi pentru mine.

Și apoi începură să muncească mai greu ca niciodată și mai veseli. Mary fu speriată și îi păru rău când auzi ceasul mare din curte bătând ora mesei ei de prânz.

— Va trebui să mă duc, zise ea tristă. Și va trebui să pleci și tu, nu?

Dicton zâmbi.

— Dejunul meu e ușor de luat cu mine, zise el. Mama mă lasă întotdeauna să pun câte ceva în buzunarul meu.

Își luă haina din iarbă și scoase dintr-un buzunar o boccea mică, zgrunțuroasă, legată într-o batistă albastră și albă, chiar curată. Conținea două bucăți groase de pâine cu o felie de ceva, întinsă între ele.

— De cele mai multe ori nu e nimic decât pâine, zise el, dar azi am o felie grasă de șuncă cu ele.

Mary se gândi că părea un dejun ciudat, dar el părea gata să se bucure de el.

— Du-te și mănâncă, zise el. Eu voi termina cu al meu primul. Voi mai lucra un pic până să plec înapoi acasă.

Se așeză cu spatele rezemat de un copac.

— Îl voi chema pe prihor, zise el, și-i voi da coaja feliei de șuncă să ciugulească la ea. Le place mult un pic de grăsime.

Mary de-abia suporta să-l părăsească. Dintr-odată păru ca și cum el era un fel de spiriduș al pădurii care ar putea să dispară când ea s-ar întoarce. Părea prea bun ca să fie adevărat. Merse încet jumătate de drum până la poarta din zid și apoi se opri și se întoarce.

— Indiferent de ce se întâmplă, tu... n-ai spune? zise ea.

Obrajii lui roșii ca de mac erau umflați de prima lui îmbucătură mare de pâine și șuncă, dar reuși să zâmbească încurajator.

— Dacă ai fi un sturz din Misselthwaite și mi-ai arăta unde îți este cuibul, crezi că aș spune cuiva? Nu eu, zise el. Ești în aceeași siguranță ca și un sturz din Misselthwaite.

Și ea chiar era sigură că era.

CAPITOLUL XII

„Aș putea să am o parte din pământ?”

Mary fugi atât de repede încât aproape rămăsese fără respirație când ajunsese în camera ei. Părul ei era ciufulit pe frunte și obraji ei erau de un roz strălucitor. Dejunul o aștepta pe masă, iar Martha o aștepta lângă ea.

— E un pic cam târziu, zise ea. Pe unde ai fost?

— L-am văzut pe Dickon! zise Mary. L-am văzut pe Dickon!

— Știam eu că va veni, zise Martha triumfătoare. Cum ți se pare?

— Cred... cred că e frumos! zise Mary cu o voce hotărâtă.

Martha păru chiar retrasă dar părea și mulțumită.

— Ei bine, zise ea, este cel mai bun băiat care s-a născut, dar noi nu am crezut niciodată că e frumos. Nasul lui i se încovoiază prea mult.

Îmi place așa încovoiat cum e, zise Mary.

— Și ochii lui sunt atât de rotunzi, zise Martha, oarecum nesigură. Deși au o culoare frumoasă.

Îmi plac așa rotunzi cum sunt, zise Mary. Și au exact culoarea cerului de deasupra câmpiei.

Martha zâmbi cu satisfacție.

— Mama spune că le-a făcut culoarea asta ca să se uite întotdeauna la păsări și nori. Dar are o gură mare, nu?

Îmi place gura lui mare, zise Mary încăpățânată. Mi-aș dori ca a mea să fie exact ca a lui.

Martha chicoti încântată.

— Ar arăta neobișnuit și caraghios pe fața ta mică, zise ea. Dar știam eu că așa o să fie când o să-l vezi. Ce părere ai despre semințe și uneltele de grădinărit?

— De unde ai știut că le-a adus? întrebă Mary.

— Eh! Nu m-am gândit că nu o să le aducă. Sigur le-ar fi adus dacă erau în Yorkshire. E un băiat de încredere.

Lui Mary îi era frică de faptul că ar putea începe să pună întrebări dificile, dar Martha era foarte interesată de semințe și de uneltele de grădinărit. A existat un singur moment în care lui Mary i-a fost frică. Acesta a fost atunci când a început să întrebe unde urmau să fie plantate florile.

— Pe cine ai întrebat despre asta? se interesă ea.

— Nu am întrebat pe nimeni, încă, zise Mary, ezitând.

— Ei bine, nu l-aș întreba pe grădinarul-șef. E prea mare. Este dl Roach.

— Nu l-am văzut niciodată, zise Mary. Am văzut numai grădinari și pe Ben Weatherstaff.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș întreba pe Ben Weatherstaff, o sfătui Martha. Nu e nici pe jumătate atât rău precum pare, deși e atât de ursuz. Dl Craven îl lasă să facă ceea ce dorește pentru că era aici când d-na Craven era în viață și obișnuia să o facă să râdă. L-a plăcut pe Ben. Poate o să-ți găsească un colțișor pe undeva, afară din drum.

— Dacă e afară din drum și nimeni nu l-ar vrea,

nimeni nu s-ar supăra să-l am, nu-i așa? zise Mary nerăbdătoare.

— Nu ar fi niciun motiv, răspunse Martha. Nu ai face niciun rău.

Mary își mănăcă dejunul cât de repede putu și când se ridică de la masă avu de gând să alerge spre camera ei și să-și pună iar pălăria, dar Martha o opri.

— Am ceva să-ți spun, zise ea. M-am gândit să te las să mănânci mai întâi. Dl Craven s-a întors azi-dimineață și cred că vrea să te vadă.

Mary se întoarse palidă.

— Oh! zise ea. De ce! De ce! Nu a vrut să mă vadă când am venit. L-am auzit pe Pitcher spunând că nu vrea.

— Ei bine, explică Martha, d-na Medlock zice că e din cauza mamei. Mergea către satul Thwaite și s-a întâlnit cu dânsul. Nu a mai vorbit înainte cu el, dar dl Craven fusese în casa noastră de două sau trei ori. El a uitat, dar mama nu și a îndrăznit să-l oprească. Nu știu ce i-a spus despre tine, dar i-a spus ceva care l-a determinat să te vadă înainte de a pleca mâine.

— Oh! strigă Mary, pleacă mâine? Mă bucur atât de mult.

— Pleacă pentru multă vreme. E posibil să nu se întoarcă până în toamnă sau iarnă. Se duce să călătorească în locuri străine. Întotdeauna face asta.

— Oh! Sunt atât de bucuroasă, atât de bucuroasă! zise Mary mulțumită.

Dacă nu se întorcea până-n iarnă sau chiar până-n toamnă, ar fi fost timp să privească grădina secretă cum devine vie. Chiar dacă după aceea ar afla și i-ar lua-o, cel puțin ar fi avut atât de mult.

— Când crezi că va dori să mă...

Nu a terminat propoziția, pentru că ușa se deschise și păși d-na Medlock Purta cea mai bună rochie neagră și

pălărie, iar gulerul ei era legat cu o broșă mare, cu poza unui bărbat pe ea. Era o fotografie color a domnului Medlock care murise cu ani în urmă și o purta întotdeauna când era îmbrăcată. Părea agitată și emoționată.

— Părul tău e aspru, zise ea repede. Du-te și perie-l. Martha, ajut-o să-și pună cea mai bună rochie a ei. Dl Craven m-a trimis să o aduc în camera lui de studiu.

Toată roșeața părăsi obrajii lui Mary. Inima începu să-i bată tare și ea însăși simți că se schimba iar într-un copil tăcut, simplu și rigid. Nici măcar nu i-a răspuns d-nei Medlock ci se întoarse și intră în dormitorul ei, urmată de Martha. Nu a zis nimic în timp ce i s-a schimbat rochia și părul i-a fost pieptănat. După ce fu aranjată o urmă pe d-na Medlock în jos, pe coridor, în liniște. Ce era să spună? Era obligată să se ducă și să îl vadă pe dl Craven și lui nu-i va plăcea de ea și ei nu-i va plăcea de el. Știa ce va crede despre ea.

A fost dusă printr-o parte a casei în care nu mai fusese înainte. În cele din urmă, d-na Medlock ciocăni la ușă și când cineva spuse „*Intră*”, intrară în cameră amândouă. Un bărbat stătea într-un fotoliu lângă foc și d-na Medlock îi vorbi.

— Aceasta este domnișoara Mary, domnule, zise ea.

— Poți să pleci și să o lași aici. Voi suna după tine când voi dori să o iei, zise dl

Craven.

Când ieși și închise ușa, Mary putea numai să aștepte în picioare, un lucru simplu, mic, răsucindu-și mâinile ei slabe. Putea să vadă că bărbatul din scaun nu era atât de mult un cocoșat, ci un om cu umerii înalți, mai degrabă încovoiați și avea păr negru, amestecat cu alb. Își întoarse capul peste umerii lui înalți și îi vorbi.

— Vino aici! zise el.

Mary se duse la el.

Nu era urât. Fața lui ar fi fost frumoasă dacă nu ar fi fost atât de jalnică. Păru ca și cum vederea ei îl îngrijora și îl tulbura, ca și cum nu știa ce să facă pe lumea asta cu ea.

— Ești bine? întrebă el.

— Da, răspunse Mary.

— Au grijă de tine?

— Da.

Își frecă fruntea agitat în timp ce se uita la ea.

— Ești foarte slabă, zise el.

— Mă îngraș, răspunse Mary în modul care știa că e cel mai rigid al ei.

Ce față nefericită avea! Ochii lui negri păreau ca și cum de-abia o văzură, ca și cum vedeau pe altcineva și de-abia își putea înfrâna gândurile de la ea.

— Am uitat de tine, zise el. Cum să-mi aduc aminte de tine? Am intenționat să-ți trimit o guvernantă sau o soră medicală sau ceva de genul ăsta, dar am uitat.

— Vă rog, începu Mary. Vă rog... și apoi nodul din gâtul ei o înecă.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Sunt... sunt prea mare pentru o soră medicală, zise Mary. Și vă rog, vă rog, nu îmi luați o guvernantă, încă.

Își frecă iar fruntea și se holbă la ea.

— Asta a spus și femeia Sowerby, murmură el neatent.

Apoi Mary prinse un pic de curaj.

— Este... este mama Marthei? se bâlbâi ea.

— Da, așa cred, replică el.

— Cunoaște copiii, zise Mary. Are doisprezece. Știe.

Păru că-i trezi atenția.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă joc afară, răspunse Mary, sperând că vocea nu o să-i tremure. Nu mi-a plăcut niciodată în India. Aici mi se face foame și mă îngraș.

El o privea.

— Dna Sowerby a spus că ți-ar face bine. Poate că îți va face, zise el. S-a gândit că mai bine te-ai mai întrema înainte să ai o guvernantă.

— Mă face să mă simt puternică atunci când mă joc și vântul vine peste câmpie, argumentă Mary.

— Unde te joci? întrebă el apoi.

— Peste tot, bolborosi Mary. Mama Marthei mi-a trimis o coardă. Sar și alerg, și mă uit primprejur să văd dacă lucrurile încep să iasă din pământ. Nu fac niciun rău.

— Nu mai fi așa de speriată, zise el cu o voce îngrijorată. N-ai putea face niciun rău, un copil ca tine! Poți să faci ce vrei.

Mary își duse mâna la gât pentru că se temea ca el să nu vadă nodul din gât pe care-l simțise. Veni un pas mai aproape de el.

Îmi permiteți? zise ea timidă.

Fața ei mică și nerăbdătoare părea să-l îngrijeze mai mult ca niciodată.

— Nu mai fi atât de speriată, exclamă el. Bineînțeles că poți. Sunt tutorele tău, deși sunt unul sărac pentru orice copil. Nu-ți pot acorda timp sau atenție. Sunt prea bolnav și mizerabil, și distrat, dar îți doresc să fii fericită și să te simți bine. Nu știu nimic despre copii, dar d-na Medlock se va îngriji ca tu să ai tot ce îți trebuie. Am trimis azi după tine, pentru că d-na Sowerby a spus că ar trebui să te văd. Fiica ei i-a vorbit despre tine. Crede că ai nevoie de aer proaspăt, libertate și alergare.

— Știe totul despre copii, zise iarăși Mary în ciuda ei.

— Ar trebui, zise dl Craven. Am crezut-o chiar îndrăzneată să mă oprească pe câmpie, dar a zis... că d-na Craven fusese amabilă cu ea. Părea greu să pronunțe numele soției sale moarte. Este o femeie respectabilă. Acum că te-am văzut, cred că a spus lucruri sensibile.

Joacă-te afară cât de mult vrei. E un loc mare și poți să te duci unde vrei și să te amuzi cum vrei. Este ceva ce vrei? ca și cum un gând brusc îl lovise. Vrei jucării, cărți, păpuși?

— Aș putea, tremură Mary, aș putea să am o parte de pământ?

În nerăbdarea ei nu realizează cât de ciudat vor suna cuvintele și că nu erau cele pe care voia să le spună. Dl Craven păru chiar nedumerit.

— Pământ! repetă el. Ce vrei să spui?

— Să plantez semințe, să fac lucrurile să crească, să le văd devenind vii, se bâlbâi

Mary.

Se holbă la ea pentru o clipă și apoi își trecu mâna repede peste ochi.

Îți... pasă atât de mult de grădini, zise el încet.

— Nu știam despre ele în India, zise Mary. Eram întotdeauna bolnavă și obosită și era întotdeauna prea cald. Câteodată făceam mici gropițe în nisip și înfingeam flori. Dar aici e diferit.

Dl. Craven se ridică și începu să se plimbe liniștit prin cameră.

— Un pic de pământ, spuse și Mary crezu că, într-un fel, ea îi adusese aminte de ceva.

Când se opri și vorbi cu ea, ochii lui negri păreau aproape blânzi și amabili.

— Poți să ai cât pământ vrei, zise el. Îmi amintești de cineva care iubea pământul și lucrurile care creșteau. Când vei vedea o bucată de pământ care îți place, zise cu ceva asemănător unui zâmbet, ia-o copile, și fă-o să devină vie.

— Pot să o iau de oriunde, dacă nu e a nimănui?

— De oriunde, răspuse el. Gata! Acum trebuie să pleci, sunt obosit. Atinse clopoțelul ca să o cheme pe d-na

Medlock la revedere. Voi fi plecat toată vara.

Dna Medlock veni atât de repede, încât Mary crezu că a așteptat pe coridor.

— Dnă Medlock îi spuse dl Craven, acum că am văzut copilul, am înțeles ce a vrut să spună d-na Sowerby. Trebuie să fie mai puțin sensibilă înainte de a începe lecții. Dați-i mâncare simplă și sănătoasă. Lăsați-o să alerge de capul ei în grădină. Să nu aveți prea multă grijă de ea. Are nevoie de libertate, de aer proaspăt și zbenguială. Dna Sowerby va urma să vină și să o vadă din când în când și uneori ar putea să se ducă la casa ei.

Dna Medlock părea mulțumită. Era ușurată să audă că nu trebuia să „aibă grijă” de Mary prea mult. O simțise ca o responsabilitate obositoare și o văzuse într-adevăr atât de puțin, pe cât a îndrăznit. În afară de asta o plăcea pe mama Marthei.

— Vă mulțumesc, domnule, zise ea. Susan Sowerby a fost la aceeași școală cu mine și e o femeie sensibilă și bună la suflet. Eu nu am avut copii, dar ea a avut doisprezece și niciodată nu au fost unii mai sănătoși sau mai buni. Domnișoara Mary nu poate suferi niciun rău de pe urma lor. Aș urma întotdeauna sfatul lui Susan Sowerby când vine vorba de copii. Este ceea ce ați numi sănătoasă mental - dacă mă înțelegeți.

— Înțeleg, răspunse dl Craven. Acum ia-o pe domnișoara Mary de aici și trimite-l pe Pitcher la mine.

Când d-na Medlocko lăsă la capătul coridorului ei, Mary zbură înapoi în camera ei. O găsi pe Martha așteptând acolo. De fapt, Martha se grăbise înapoi după ce îndepărtase serviciul de cină.

— Pot să am grădina mea! strigă Mary. Pot să o am unde îmi place! Nu voi avea o guvernantă pentru mult timp! Mama ta vine să mă vadă și pot să merg în casa ta! Spune că o fetiță ca mine nu poate să facă niciun rău și pot

să fac ce vreau – oriunde!

— Eh! zise Martha încântată, a fost drăguț din partea lui, nu?

— Martha, zise Mary solemn, chiar e un om drăguț, doar că fața lui e atât de jalnică și fruntea lui e toată strânsă.

Fugi cât de repede putu spre grădină. Fusesse plecată mult mai mult decât crezuse că trebuia și știa că Dickon va pleca devreme pentru a străbate drumul lui de cinci mile. Când se strecură prin poarta de sub iederă, văzu că nu lucra unde îl lăsase. Unelte de grădinărit erau întinse sub un copac. Fugi spre ele, uitându-se de jur-împrejur, dar nu era niciun Dickon. Plecase și grădina secretă era goală, cu excepția prihorului care tocmai zburase peste zid și se așeză pe un tufiș de trandafiri uitându-se la ea.

— A plecat, zise ea trist. Oh! A fost... a fost... a fost doar un spiriduș al pădurilor?

Ceva alb, legat de tufișul de trandafiri îi atrase privirea. Era o bucată de hârtie, de fapt era o bucată din scrisoarea pe care o scrisese pentru Martha pentru a i-o trimite lui Dickon. Era legată de tufiș, înfiptă într-un spin lung și își dăduse seama imediat că Dickon o lăsase acolo. Erau niște litere tipărite grosolan și un fel de poză. La început nu și-a putut da seama ce era. Apoi a văzut că era un cuib cu o pasăre care stătea în el. Dedesubt erau cuvintele tipărite care spuneau:

„Mă voi întoarce”.

CAPITOLUL XIII

„Eu sunt Colin”.

Mary luă poza cu ea acasă când se duse la cină și i-o arătă Marthei.

— Eh! zise Martha cu mândrie. Nu știam că Dickon al nostru e atât de deștept. Asta e poza unui sturz în cuibul lui, larg cât viața și de două ori mai mare decât cel

adevărat.

Apoi Mary își dădu seama că Dicton a vrut ca poza să fie un mesaj. A vrut să spună că ar trebui să fie sigură că el va păstra secretul. Grădina era cuibul ei și ea era asemenea unui sturz. Oh, cât de mult îl plăcea pe acest băiat ciudat, de rând!

Spera că se va întoarce chiar în a doua zi și adormi așteptând cu nerăbdare dimineața.

Dar nu știi niciodată ce va face vremea în Yorkshire, mai ales primăvara. A fost trezită noaptea de zgomotul ploii bătând cu picături grele în geamul ei. Turna în rafale și vântul „vuia” în jurul colțurilor și în șemineele uriașei case vechi. Mary stătea în pat și se simțea a mie a și furioasă.

„Ploaia e la fel de încăpățânată pe cât am fost eu odată”, își zise ea. *„A venit pentru că a știut că nu am vrut-o”.*

Se aruncă iar pe perna ei și își îngropă fața. Nu plângea, dar stătea întinsă și ura zgomotul puternic al ploii, ura vântul și „vuietul” lui. Nu a putut să adoarmă iar. Sunetul trist o ținu trează pentru că se simțea tristă și ea. Dacă s-ar fi simțit fericită, probabil că ar fi liniștit-o și ar fi adormit. Cum „vuia” și cum cădeau picăturile mari de ploaie și băteau pe ochiul de geam!

„Sună ca o persoană pierdută pe câmpie, care hoinărește și iar hoinărește, plângând”, se gândi ea.

A stat întinsă, trează, întorcându-se de pe o parte pe alta, timp de o oră, când, brusc, ceva o făcu să se ridice în pat și să-și întoarcă capul către ușă ascultând. A ascultat și iar a ascultat.

— Acum nu mai e vântul, zise ea tare în șoaptă. Țsta nu-i vântul. E diferit. E plânsetul acela pe care l-am auzit și înainte.

Ușa camerei ei era întredeschisă și sunetul venea de

jos din coridor, un sunet leșinat și îndepărtat de plânset. Ascultă pentru câteva minute și cu fiecare minut care trecea devenea din ce în ce mai sigură. Simți că trebuie să afle despre ce era vorba. Părea chiar mai ciudat decât grădina secretă și decât cheia îngropată. Poate și faptul că era într-o stare răzvrătită o făcu îndrăzneată. Își puse picioarele afară din pat și se ridică pe podea.

— Am de gând să văd despre ce e vorba, zise ea. Toată lumea e în pat și nu-mi pasă de d-na Medlock nu-mi pasă!

Era o lumânare lângă ea. O luă și ieși ușor din cameră. Coridorul părea foarte lung și întunecat, dar era prea agitată ca să-i pese de asta. A crezut că își va aminti colțurile pe care va trebui să le ocolească pentru a găsi coridorul scurt cu ușa acoperită cu tapițerie - cea prin care trecuse d-na Medlock în ziua în care se rătăcise. Sunetul venea din acel pasaj, așa că înaintă cu lumina ei slabă, aproape simțind calea, cu inima bătându-i atât de tare, încât își imagină că o auzea. Plânsetul leșinat din depărtare continuă și o conduse. Uneori se oprea pentru un moment, după care începea din nou. Era acesta colțul potrivit de ocolit? Se opri și se gândi. Da, era. În jos, pe acest pasaj și apoi la stânga și apoi în sus două trepte largi și apoi iar la dreapta. Da, acolo era ușa tapițată.

O deschise foarte ușor și o închise în urma ei. Stătea pe coridor și putea să audă plânsetul limpede, deși nu era tare. Era de cealaltă parte a zidului din partea ei dreaptă și la câțiva yarzi mai încolo era o ușă. Acel cineva plângea în acea cameră și era chiar cineva tânăr.

Așa că se duse la ușă și o deschise. Se afla în cameră!

Era o cameră mare, cu mobilă veche și frumoasă. Era un foc mic ce strălucea palid în vatră și o lumină de noapte ce ardea lângă un pat sculptat, cu patru picioare, peste care atârna un brocart. Pe pat era întins un băiat,

plângând frământat.

Mary se întrebă dacă era într-un loc adevărat sau dacă adormise și visa fără să știe.

Băiatul avea o față ascuțită, delicată, de culoarea fildeşului și părea să aibă ochi prea mari pentru ea. Avea, de asemenea mult păr care se rostogolea peste frunte în bucle grele și-i făcea fața subțire să pară mai mică. Părea ca un băiat ce fusese bolnav, dar plângea mai mult ca și cum era obosit și nervos, decât ca și cum ar fi în suferință.

Mary stătea aproape de ușă cu lumânarea în mână, ținându-și respirația. Apoi se furișă prin cameră și când ajunse mai aproape, lumina atrase atenția băiatului și își întoarse capul de pe pernă și se holbă la ea, ochii lui cenușii deschizându-se atât de larg încât păreau imenși.

— Cine ești? zise el în cele din urmă într-o șoaptă semisperiată. Ești o fantomă?

— Nu, nu sunt, răspunse Mary, propria ei șoaptă sunând semisperiată. Tu ești?

El s-a holbat și s-a holbat și s-a tot holbat. Mary nu se putu abține să nu observe ce ochi ciudați avea. Erau de un gri agat și păreau prea mari pentru fața lui, deoarece aveau gene negre peste tot în jurul lor.

— Nu, replică el după ce a așteptat un moment. Eu sunt Colin.

— Cine-i Colin? bâigui ea.

— Eu sunt Colin Craven. Tu cine ești?

— Eu sunt Mary Lennox. Dl Craven e unchiul meu.

— El este tatăl meu, zise băiatul.

— Tatăl tău! zise Mary uimită. Nimeni nu mi-a spus că are un băiat! De ce nu mi-au spus?

— Vino aici, zise el, menținându-și încă ochii lui ciudați fixați pe ea, cu o expresie neliniștită.

Veni aproape de pat și el își întinse mâna, atingând-o.

— Ești de-adevăratelea, nu? zise el. Am deseori niște

visate atât de reale. Ai putea fi unul dintre ele.

Mary își trăsese pe ea un capot din lână înainte de a-și părăsi camera. Puse o bucată din el între degetele lui.

— Freacă asta și vezi cât e de gros și cald, zise ea. Te voi pișcă un pic dacă vrei să-ți arăt cât sunt de reală. Pentru o clipă am crezut că și tu ai putea să fii un vis.

— De unde ai venit? Întrebă el.

— Din camera mea. Vântul vuia, așa că nu am putut adormi și am auzit pe cineva plângând și am vrut să aflu cine era. De ce plângeai?

— Pentru că nici eu nu puteam adormi și mă durea capul. Spune-mi iar numele tău.

— Mary Lennox. Nu ți-a spus nimeni că am venit să locuiesc aici?

Încă se mai juca cu tivul capotului, dar începu să pară un pic mai încrezător în realitatea ei.

— Nu, răspunse el. Nu au îndrăznit.

— De ce? Întrebă Mary.

— Pentru că așa sunt eu întotdeauna, bolnăvicios și nevoit să stau întins. Tatăl meu nu dă voie oamenilor să-mi vorbească. Servitorilor nu le este permis să vorbească despre mine. Dacă voi trăi, s-ar putea să fiu un cocoșat, dar nu voi trăi. Tatăl meu urăște să se gândească la faptul că aș putea fi ca el.

— Oh, ce casă ciudată mai e și asta! zise Mary. Ce casă ciudată! Totul e un fel de secret. Camerele sunt încuiate și grădinile sunt încuiate – și tu! Tu ai fost închis?

— Nu. Stau în camera asta pentru că nu vreau să fiu mutat din ea. Mă obosește prea mult.

— Tatăl tău vine să te vadă? se aventurează Mary.

— Câteodată. De obicei când dorm. Nu vrea să mă vadă.

— De ce? Mary nu se putu abține să nu întrebe din nou.

Un fel de umbră mânioasă traversă fața băiatului.

— Mama mea a murit când eu m-am născut și îl face să se simtă mizerabil când se uită la mine. Crede că nu știu, dar am auzit oamenii vorbind. Aproape că mă urăște.

— Urăște grădina pentru că ea a murit, zise Mary vorbindu-și sieși pe jumătate.

— Ce grădină? Întrebă el.

— Oh! doar... doar o grădină care-i plăcea ei, bâigui Mary. Ești aici dintotdeauna?

— Aproape dintotdeauna. Uneori am fost dus în unele locuri la mare, dar nu stau pentru că oamenii se holbează la mine. Obişnuiam să port un lucru din fier ca să-mi țin spatele drept, dar un mare doctor a venit din Londra să mă vadă și a spus că era caraghios. Le-a spus să îl scoată și să mă țină afară la aer proaspăt. Urăsc aerul proaspăt și nu vreau să ies afară.

— Nici eu nu voiam când am ajuns aici, pentru prima dată, zise Mary. De ce te uiți la mine așa?

— Datorită viselor care sunt atât de reale, răspunse el oarecum agitat. Uneori, când îmi deschid ochii, nu-mi vine să cred că sunt treaz.

— Suntem amândoi treji, zise Mary.

Aruncă o privire prin camera cu tavanul ei înalt și colțuri umbroase și lumină palidă a focului.

— Chiar pare ca un vis și e miezul nopții. Toată lumea din casă doarme, toată lumea în afară de noi. Suntem complet treji.

— Nu vreau să fie un vis, zise băiatul neliniștit.

Mary se gândi brusc la ceva.

— Dacă nu-ți place să te vadă oamenii, începu ea, vrei să pleci? Încă mai ținea tivul capotului și îl trase un pic.

— Nu, zise el. Aș fi fost sigur că ești un vis dacă ai fi plecat. Dacă ești reală, stai jos pe taburetul ăla și vorbește. Vreau să aud ceva despre tine.

Mary își puse lumânarea pe masă, aproape de pat, și se așeză pe perna taburetului. Nu voia deloc să plece. Dorea să stea în camera misterioasă, ascunsă din drum și să discute cu băiatul misterios.

— Ce vrei să-ți spun? zise ea.

Voia să știe de când era la Misselthwaite, voia să știe pe ce coridor era camera ei, voia să știe ce a făcut, dacă îi displăcea câmpia așa cum îi displăcea lui, unde locuise înainte de a veni în Yorkshire. Ea îi răspunse la toate aceste întrebări și la multe altele, iar el se întinse pe perna lui și asculta. O făcu să-i spună o grămadă despre India și despre călătoria ei peste ocean. Ea a aflat că, datorită faptului că era invalid, nu învățase lucrurile la fel cum învățaseră ceilalți copii. Una dintre asistentele lui îl învățase să citească pe când era chiar mic și citea și se uita întotdeauna la poze din cărți minunate.

Deși tatăl lui îl vedea rar când era treaz, i s-au dat tot felul de lucruri minunate cu care să se amuze. Oricum, nu părea niciodată să se fi amuzat. Putea să aibă orice își dorea și nu era niciodată obligat să facă ceva ce nu îi plăcea.

— Toată lumea e obligată să facă ceea ce mă mulțumește, zise el indiferent. Devin bolnav dacă mă supăr. Nimeni nu crede că voi trăi ca să cresc.

A spus-o ca și cum era atât de obișnuit cu ideea, încât încetase să-i mai pese vreun pic. Părea că-i place vocea lui Mary. Pe măsură ce ea vorbea, el o asculta într-un fel monoton și interesat. O dată sau de două ori ea se întrebă dacă nu ajungea treptat să moțăie. Dar, la sfârșit, îi puse o întrebare, ce deschise un subiect nou.

— Ce vârstă ai? întrebă el.

— Am zece ani, răspunse Mary, uitându-se pentru moment, și atât ai și tu.

— De unde știi? întrebă el cu o voce surprinsă.

— Pentru că atunci când te-ai născut, poarta grădinii a fost încuiată și cheia îngropată. Și e încuiată de zece ani.

Colin se ridică pe jumătate, întorcându-se către ea, sprijinindu-se pe coate.

— Ce poartă de grădină a fost închisă? Cine a făcut asta? Unde a fost îngropată cheia? exclamă el ca și cum ar fi brusc foarte interesat.

— A fost... a fost grădina pe care dl Craven o urăște, zise Mary nervoasă. A încuiat poarta. Nimeni, nimeni nu a știut unde a îngropat cheia.

— Ce fel de grădină e? insistă Colin dornic.

— Nimănui nu i-a fost permis să intre timp de zece ani, fu răspunsul prudent al lui

Mary.

Dar era prea târziu să fie prudentă. El era prea mult ca ea. Nici el nu avea la ce să se gândească și ideea unei grădini ascunse îl atrăsese așa cum o atrăsese pe ea. Puse întrebare după întrebare. Unde era? Nu căutase niciodată poarta? Nu întrebasese niciodată grădinarii?

— Nu vor să vorbească despre ea, zise Mary. Cred că li s-a spus să nu răspundă la întrebări.

Îi voi face eu să răspundă, zise Colin.

— Ai putea? se bâlbâi Mary, începând să se simtă înfricoșată.

„Dacă ar putea să facă oamenii să răspundă la întrebări, cine știe ce s-ar întâmpla!”

— Toată lumea e obligată să mă mulțumească. Ți-am spus, zise el. Dacă voi trăi vreodată, acest loc îmi va aparține. Ei toți știu asta. Îi voi face să-mi spună.

Mary nu știuse că ea însăși fusese răsfățată, dar putea să vadă destul de evident că acest băiat misterios fusese. El credea că lumea întreagă îi aparținea. Cât de deosebit era și cât de calm vorbea de faptul că nu va trăi.

— Crezi că nu vei trăi? întrebă ea, pe de o parte

fiindcă era curioasă și pe de altă parte în speranța că-l va face să uite de grădină.

— Presupun că nu, răspunse el la fel de indiferent precum vorbise înainte. Încă de când îmi aduc aminte totul, am auzit oamenii spunând că nu. La început au crezut că sunt prea mic să înțeleg și acum cred că nu aud. Dar aud. Doctorul este vărul tatălui meu. E destul de sărac și dacă mor va moșteni Misselthwaite când va muri și tata. Nu ar trebui să mă gândesc că nu vrea să trăiesc.

— Tu vrei să trăiești? întrebă Mary.

— Nu, răspunse el, într-un mod nervos și obosit. Dar nu vreau să mor. Când sunt bolnav mă întind aici și mă gândesc la asta până plâng și plâng.

— Te-am auzi plângând de trei ori, zise Mary, dar nu am știut cine e. De asta plângeai? a făcut așa pentru că voia să uite grădina.

Îndrăznesc să spun, răspunse el. Hai să vorbim de altceva. Spune-mi de grădină. Nu vrei să o vezi?

— Ba da, răspunse Mary cu o voce joasă.

— Eu vreau, continuă el insistent. Nu cred că mi-am dorit să văd ceva înainte, dar vreau să văd grădina aceea. Vreau să fie dezgropată cheia. Vreau să se deschie ușa. Le-aș spune să mă ia acolo în scaunul meu. Asta ar însemna să iau aer proaspăt. Îi voi face să deschidă ușa.

Devenise chiar entuziasmat și ochii lui ciudați începură să strălucească precum stelele și să pară mai imenși ca niciodată.

— Trebuie să-mi faci pe plac, zise el. Îi voi face să mă ducă acolo și te voi lua și pe tine.

Mâinile lui Mary se frământară. Totul ar fi stricat, totul! Dicton nu s-ar mai întoarce niciodată. Nu s-ar mai simți ca un sturz cu un cuib bine ascuns.

— Oh, nu, nu, nu, nu face asta! strigă ea.

Se holbă la ea ca și cum crezu că înnebunise!

— De ce? exclamă el. Ai spus că vrei să o vezi.

— Vreau, răspunse aproape cu un nod în gât, dar dacă îi faci să deschidă poarta și să te ducă înăuntru nu va mai fi secret.

Se aplecă și mai în față.

— Un secret, zise el. Ce vrei să zici? Spune-mi.

Cuvintele lui Mary aproape că se ciocneau unul de altul.

— Vezi tu... vezi tu, gâfâi ea, dacă nimeni nu știe în afară de noi... dacă era o poartă ascunsă undeva sub iederă... dacă era... și am putea să o găsim și dacă ne-am putea strecura prin ea împreună și am închide-o în urma noastră și nimeni n-ar ști că este cineva înăuntru și am numi-o grădina noastră și ne-am preface că... că suntem sturzi din Misselthwaite și e cuibul nostru și dacă ne-am juca acolo aproape în fiecare zi și am săpa și am planta semințe și am face-o să devină vie...

— E moartă? o întrerupse el.

În curând va fi dacă nimeni nu are grijă de ea, continuă ea. Bulbii vor supraviețui, dar trandafirii...

O opri iar neliniștit cum era și ea.

— Ce sunt bulbii? întrebă repede.

— Sunt narcise galbene, și crini, și ghiocei. Lucrează în pământ acum, împingând puncte verde-deschis, pentru că vine primăvara.

— Vine primăvara? zise el. Cum e? Nu o vezi în camere dacă ești bolnav.

— Este atunci când soarele strălucește peste ploaie și când ploaia cade peste razele de soare și lucrurile împing și lucrează sub pământ, zise Mary. Dacă grădina ar fi un secret și am putea să intrăm în ea, am putea să privim lucrurile cum cresc din ce în ce mai mari în fiecare zi și am vedea câți trandafiri sunt vii. Nu înțelegi? Oh, nu înțelegi cât de bine ar fi dacă ar fi un secret?

Se trânti înapoi pe pernă și stătu întins acolo cu o expresie ciudată a feței.

— Eu nu am avut niciodată un secret, zise el, cu excepția celui că nu voi trăi să cresc mare. Ei nu știu că eu știu asta, așa că este un fel de secret. Dar îmi place asta mai mult.

— Dacă n-o să-i faci să te ducă la grădină, pledă Mary, poate că... sunt aproape sigură că pot să aflu cum să intru, uneori. Și apoi... dacă doctorul tău vrea să ieși în scaunul tău și dacă poți să faci tot timpul ce vrei să faci, poate... poate că am găsi un băiat care să te împingă și am putea merge singuri și ar fi tot timpul o grădină secretă.

— Mi-ar plăcea asta, zise el foarte încet, cu ochii visători. Mi-ar plăcea asta. Nu m-ar deranja aerul proaspăt într-o grădină secretă.

Mary începu să-și redobândească respirația și se simțea mai sigură pentru că ideea de a păstra secretul părea să-l mulțumească. Se simți aproape sigură că dacă va continua să vorbească și ar putea să-l facă să-și imagineze grădina așa cum făcuse ea, i-ar plăcea atât de mult încât nu ar putea suporta să se gândească la faptul că toată lumea ar umbla pe-acolo.

Îți voi spune cum cred eu că va fi, dacă am putea intra, zise ea. A fost închisă de atâta timp, încât poate că lucrurile au crescut în dezordine.

Stătea întins destul de liniștit și asculta în timp ce ea continua să vorbească despre trandafirii ce s-ar fi cățarat din copac în copac și ar atârna, despre grămezile de păsări care și-ar fi construit cuiburile acolo, pentru că era așa de sigur. Și apoi îi spuse despre prihor și despre Ben Weatherstaff. Era atât de mult de povestit despre prihor și era atât de ușor să vorbească despre el încât încetase să-i mai fie frică. Prihorul îl mulțumi atât de mult, încât zâmbi până când păru aproape frumos. La început Mary crezu că

el era chiar mai simplu decât ea, cu ochii lui mari și cârlionții grei de păr.

— Nu știam că păsările pot fi așa, zise el. Dar dacă stai într-o cameră nu vezi niciodată lucruri. Ce de lucruri cunoști! Simt ca și cum ai fost în interiorul grădinii.

Nu știa ce să spună, așa că nu a zis nimic. Evident că el nu aștepta un răspuns și în următoarea clipă îi făcu o surpriză.

— Te voi lăsa să te uiți la ceva, zise el. Vezi cortina aia trandafirie din mătase care atârnă de perete, peste șemineu?

Mary nu o observase înainte, dar se uită în sus și o văzu. Era o cortină din mătase fină, atârând peste ceea ce părea să fie o poză.

— Da, răspunse ea.

— E o funie care atârnă lângă ea, zise Colin. Du-te și trage-o.

Mary se ridică, surprinsă, și găsi funia. Când o trase, cortina din mătase alunecă pe inele și când alunecă, descoperi un tablou. Era poza unei fete cu o față zâmbitoare. Avea un păr strălucitor, legat cu o panglică albastră, iar ochii ei veseli și drăguți erau exact ca ochii triști ai lui Colin, de un gri agat și părând de două ori mai mari decât erau în realitate datorită genelor negre din jurul lor.

— Ea este mama mea, zise Colin, plângându-se. Nu înțeleg de ce a murit. Uneori o urăsc pentru chestia asta.

— Cât de ciudat! zise Mary.

— Dacă ar fi trăit cred că nu aș fi fost bolnav tot timpul, mormăi el. Îndrăznesc să spun că aș fi trăit și eu. Și tatăl meu nu ar fi urât să se uite la mine. Îndrăznesc să spun că aș fi avut un spate puternic. Trage cortina la loc.

Mary făcu așa cum i se spuse și se întoarse la taburetul ei.

— Este mult mai drăguță decât tine, zise ea, dar ochii ei sunt exact că ai tăi, cel puțin au aceeași formă și culoare. De ce este cortina trasă peste ea?

Se mișcă jenat.

— Eu i-am pus să facă asta, zise el. Uneori nu îmi place să o văd cum se uită la mine. Zâmbește prea mult când sunt bolnav și nenorocit. În afară de asta e a mea și nu vreau ca toată lumea să o vadă.

Fură câteva clipe de tăcere după care Mary vorbi.

— Ce ar face d-na Medlock dacă ar afla că am fost aici? Întrebă ea.

— Ar face cum i-aș spune eu, răspunse el. Și i-aș spune că vreau să vii aici în fiecare zi și să vorbești cu mine. Mă bucur că ai venit.

— Și eu, zise Mary. Voi veni cât pot de des, dar... ezită ea, va trebui să caut poarta grădinii în fiecare zi.

— Da, trebuie, zise Colin, și îmi vei putea povesti după aceea.

Stătea întins gândindu-se pentru câteva minute, așa cum mai făcuse înainte, după care vorbi iar.

— Cred că vei fi și tu un secret, zise el. Nu le voi spune până când nu află. Pot să trimit tot timpul asistenta afară din cameră și să spun că vreau să fiu singur. O știi pe Martha?

— Da, o cunosc foarte bine, zise Mary. Mă așteaptă tot timpul, își înclină capul spre coridorul de afară.

— Ea e cea care doarme în cealaltă cameră. Asistenta a plecat ieri ca să stea cu sora ei toată noaptea și întotdeauna o pune pe Martha să aibă grijă de mine când vrea să iasă afară. Martha o să-ți spună când să vii aici.

Acum Mary înțelesese privirea îngrijorată a Marthei când pusese întrebări cu privire la plânset.

— Martha a știut de tine tot timpul? zise ea.

— Da, adesea mă îngrijește. Asistentei îi place să

plece de lângă mine și atunci vine Martha.

— Stau aici de mult timp, zise Mary. Să plec? Ochii tăi par somnolenți.

— Mi-aș dori să mă culc înainte de a mă părăsi, zise el cam timid.

— Închide-ți ochii, zise Mary, trăgându-și taburetul mai aproape, și voi face ceea ce obișnuia *Ayah* a mea să facă în India. O să-ți bat ușor palma și o să cânt ceva încet.

— Poate că o să-mi placă, zise el adormit.

Cumva îi era milă de el și nu voia să-l lase treaz, așa că se aplecă peste pat și începu să-i lovească mâna și să-i cânte o melodie foarte ușoară, religioasă, în Hindustani.

— Asta e drăguț, zise el mai adormit.

Continuă să cânte și să-i lovească palma, dar când se uită la el din nou, genele lui negre stăteau întinse aproape de obrajii lui, căci ochii lui erau închiși, iar el adormise repede. Așa că se ridică încet, își luă lumânarea și se furișă, fără să facă vreun zgomot.

CAPITOLUL XIV

Un rajah tânăr

Câmpia era ascunsă în ceață când se ivi dimineța și ploaia nu încetase să cadă. Nu putea ieși afară. Martha fu atât de ocupată, încât Mary nu avu niciun prilej să vorbească cu ea, dar după-amiază o rugă să vină și să stea cu ea în camera copiilor. Veni, aducând ciorapii la care cosea întotdeauna atunci când nu făcea nimic altceva.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Întrebă imediat ce se așezară. Pari ca și cum ai avea ceva de spus.

— Am. Am aflat ce era cu plânsetul, zise Mary.

Martha lăsă ciorapul să-i cadă pe genunchi și se holbă la ea cu ochi speriați.

— Nu se poate! exclamă ea. Niciodată!

— L-am auzit în noapte, continuă Mary. M-am sculat și m-am dus să văd de unde venea. Era Colin. L-am găsit.

Fața Marthei deveni roșie de spaimă.

— Eh! Domnișoară Mary! zise pe jumătate plângând. Nu trebuia să faci asta, nu trebuia! Mă vei băga în încurcături. Nu ți-am spus nimic despre el, dar mă vei băga în încurcătură. O să-mi pierd slujba și ce-o să-mi facă mama!

— N-o să-ți pierzi slujba, zise Mary. S-a bucurat că am venit. Am vorbit și am tot vorbit și a zis că s-a bucurat că am venit.

— S-a bucurat? strigă Martha. Ești sigură? Nu știi cum e când îl supără ceva. E un băiat destul de mare ca să plângă ca un sugar, dar când e în crize strigă numai ca să ne sperie. Știe că nu am îndrăzni să nu-l ascultăm.

— Nu era supărat, zise Mary. L-am întrebat dacă ar trebui să plec și m-a făcut să stau. Mi-a pus întrebări și am stat pe un taburet înalt și i-am vorbit despre India și despre prihor și grădini. Nu mi-a dat voie să plec. M-a lăsat să văd poza mamei sale. Înainte de a pleca, i-am cântat să adoarmă.

Martha găfâi cu uimire.

— De-abia te cred! protestă ea. Este ca și cum ai intra în gura leului. Dacă ar fi fost așa cum e de cele mai multe ori, s-ar fi aruncat într-una din crizele lui și ar fi trezit toată casa. Nu lasă străinii să se uite la el.

— M-a lăsat să mă uit la el. M-am uitat la el tot timpul și el s-a uitat la mine. Neam holbat! zise Mary.

— Nu știu ce să fac! plânse Martha agitată. Dacă d-na Medlock află, va crede că am încălcat poruncile și ți-am spus și atunci îmi voi face bagajele și mă voi întoarce la mama.

— Nu îi va spune d-nei Medlock nimic, încă. E un fel de secret, pentru început, zise Mary, fermă. Și a zis că toată lumea e obligată să facă cum vrea el.

— Da, e destul de adevărat, copil rău ce ești! suspină

Martha, ștergându-și fruntea cu șorțul.

— A zis că și d-na Medlock trebuie. Și vrea să mă duc să vorbesc cu el în fiecare zi.

Iar tu îmi vei spune când vrea.

— Eu! zise Martha, îmi voi pierde slujba, sigur mi-o voi pierde!

— N-ai cum dacă faci ceea ce vrea el și toată lumea trebuie să-l asculte, argumentă Mary.

— Vrei să spui, plânse Mary cu ochii larg deschiși, că s-a purtat frumos cu tine!

— Cred că aproape m-a plăcut, răspunse Mary.

— Atunci înseamnă că l-ai vrăjit! decise Martha, trăgând o gură mare de aer.

— Vrei să spui magie? întrebă Mary. Am auzit de magie în India, dar nu pot să o practic. Am fost doar în camera lui și am fost atât de uimită să-l văd, încât am stat și m-am holbat. Și apoi s-a întors și s-a holbat el la mine. A crezut că eram o fantomă sau un vis și eu am crezut că poate el este. Și a fost atât de ciudat fiind acolo singuri, împreună, în mijlocul nopții și neștiind nimic unul despre altul. Am început să ne punem întrebări. Și când l-am întrebat dacă trebuie să plec, a zis că nu.

— Lumea se apropie de sfârșit! bolborosi Martha.

— Care e problema lui? întrebă Mary.

— Nimeni nu știe cu siguranță, zise Martha. Dl Craven parcă înnebunise atunci când s-a născut. Doctorii au crezut că va trebui să se interneze într-un azil. A fost pentru că a murit d-na Craven, așa cum ți-am spus. N-a vrut să vadă copilul. Era mânios și zicea că va fi un alt cocoșat ca el și că mai bine ar muri.

— Colin este cocoșat? întrebă Mary. Nu arăta a fi.

— Deocamdată nu este, zise Martha. Dar a început să se dezvolte greșit. Mama a spus că era destul necaz și furie în casă cât să dezvolte orice copil greșit. Le era

teamă că spatele lui e slab și au avut întotdeauna grijă de el - ținându-l întins și nelăsându-l să meargă. O dată l-au făcut să poarte o scoabă, dar îl necăjea și s-a îmbolnăvit de-a dreptul. Apoi a venit să-l vadă un doctor mare și le-au spus să o scoată. A vorbit cu celălalt doctor destul de dur, într-o manieră politicoasă, însă. A zis că a fost prea multă medicină în joc și l-au lăsat prea mult să facă ce vrea.

— Cred că este un băiat foarte răsfățat, zise Mary.

— E cel mai rău din câți au fost! zise Martha. Nu spun că n-a fost bolnav un pic. A tușit și a fost răcit și de două sau trei ori era să moară. O dată a avut febră reumatică și o dată a avut febră tifoidă. Eh! Dna Medlock chiar s-a speriat atunci. El delira și d-na Medlock vorbea cu asistenta, crezând că el nu știe nimic și a zis: *„De data asta sigur va muri și e cel mai bun lucru, pentru el și pentru toată lumea”*. S-a uitat la el și era acolo, cu ochii lui mari, deschiși, holbându-se la ea, la fel de sensibil pe cât era ea. Nu a știut ce se întâmplase, dar el s-a holbat la ea și a zis: *„Dă-mi niște apă și nu mai vorbi”*.

— Crezi că va muri? întrebă Mary.

— Mama spune că nu e niciun motiv pentru care orice copil care trăiește să nu respire aer proaspăt și să nu facă altceva decât să stea întins pe spate și să citească niște cărți desenate și să ia medicamente. E slăbit și urăște deranjul de a fi scos afară, răcește atât de ușor încât el spune că-l îmbolnăvește.

Mary s-a așezat și s-a uitat la foc.

— Mă întreb, zise ea încet, dacă nu i-ar face bine să se ducă într-o grădină și să se uite cum cresc lucrurile. Mie mi-a făcut bine.

— Unul dintre cele mai grave atacuri pe care le-a avut vreodată, zise Martha, a fost când l-au dus la trandafirii de lângă fântână. Citise într-un ziar despre cum oamenii aveau ceva ce el numea răceală de trandafiri și a

început să strănute și a zis că s-a molipsit și el. După aceea, un grădinar nou, care nu cunoștea regulile, a trecut pe acolo și s-a uitat curios la el. A făcut o criză și a zis că s-a uitat la el, pentru că urma să fie un cocoșat. A plâns până a făcut febră și a fost bolnav toată noaptea.

— Dacă se enervează vreodată pe mine, nu mă voi mai duce niciodată să-l văd, zise Mary.

— Te vei duce dacă va dori, zise Martha. Ai putea să știi asta de la început.

Imediat după aceea sună un clopoțel și își strânse tricotajul.

— Îndrăznesc să spun că asistenta vrea să stau cu el un pic, zise ea. Sper că e într-o pasă bună.

A ieșit din cameră pentru zece minute și apoi s-a întors cu o expresie nedumerită pe față.

— Ei bine, l-ai fermecat, zise ea. Stă pe canapea cu cartea lui de poze. I-a spus asistentei să plece până la ora șase. Eu așteptam în camera de alături. În clipa când a plecat, m-a chemat și mi-a spus: „*Vreau ca Mary Lennox să vină și să vorbească cu mine și ține minte că nu ai voie să spui nimănui. Mai bine te-ai duce cât de repede poți*”.

Mary era chiar dornică să se ducă repede. Nu voia să-l vadă pe Colin la fel de mult, precum voia să-l vadă pe Dickon, dar voia totuși foarte mult să-l vadă.

Era un foc mare în vatră când a intrat în camera lui și la lumina zilei a văzut că era cu adevărat o cameră frumoasă. Erau culori frumoase pe covoare, carpete și tablouri. Erau cărți pe pereți, care o făceau să arate strălucitoare și confortabilă, chiar în ciuda ploii și a cerului cenușiu. Colin arăta, mai degrabă, el însuși ca o poză. Era îmbrăcat cu un halat din catifea și stătea rezemat pe o pernă mare de brocart. Avea câte o pată roșie pe fiecare obraz.

— Intră, zise el. M-am gândit toată dimineața la tine.

— Și eu m-am gândit la tine, răspunse Mary. Nu știi cât e de speriată Martha. Spuse că d-na Medlock va crede că mi-a spus despre tine și va fi trimisă înapoi.

Se încruntă.

— Du-te și spune-i să vină aici, zise el. E în camera de alături.

Mary se duse și o aduse înapoi. Biata Martha tremura. Colin încă mai era încruntat.

— Trebuie să faci ce-mi place sau nu? întrebă el.

— Trebuie să fac ce vă place, domnule, se bâlbâi Martha, devenind roșie.

— Trebuie Medlock să facă ce-mi place?

— Toată lumea trebuie, domnule, zise Martha.

— Păi, atunci, dacă eu îți ordon să o aduci pe domnișoara Mary la mine, cum poate Medlock să te dea afară dacă află?

— Vă rog, domnule, n-o lăsați, se rugă Martha.

— O dau afară dacă îndrăznește să spună ceva despre un asemenea lucru, zise domnul Craven, cu măreție. Nu i-ar plăcea asta, pot să-ți spun.

— Vă mulțumesc, domnule, zise ea făcând o reverență scurtă, vreau să-mi fac datoria, domnule.

— Ceea ce vreau eu e datoria ta, zise Colin și mai măreț. Voi avea grijă de tine. Acum, pleacă.

Când ușa se închise după Martha, Colin o găsi pe domnișoara Mary holbându-se la el ca și cum ar fi pus-o pe gânduri.

— De ce te uiți așa la mine? o întrebă el. La ce te gândești?

— Mă gândesc la două lucruri.

— Care sunt? Stai jos și spune-mi.

— Țsta-i primul, zise Mary așezându-se pe taburetul mare. Odată, în India, am văzut un băiat, care era un rajah. Avea rubine și smaralde și diamante peste tot pe el.

Vorbea oamenilor exact așa cum i-ai vorbit tu Marthei. Toată lumea trebuia să facă tot ce le spunea - imediat. Cred că ar fi fost omorâți, dacă n-ar fi făcut.

— Curând o să te fac să-mi spui și despre rajahi, zise el, dar mai întâi spune-mi care era cel de-al doilea lucru.

— Mă gândeam, zise Mary, cât ești de diferit față de Dicton.

— Cine-i Dicton? zise el. Ce nume ciudat!

Ar putea să-i spună și se gândi să-i vorbească despre Dicton, fără să pomenească nimic despre grădina secretă. Îi plăcea să o asculte pe Martha vorbind despre el. În afară de asta, tânjea să vorbească despre el. Părea că-l aduce mai aproape.

— Este fratele Marthei. Are doisprezece ani, explică ea. Nu e ca nimeni în lume. Poate fermeca vulpi și veverițe și păsări, așa cum băștinașii din India farmecă șerpi. Cântă o melodie foarte blândă la un fluier și ele vin să-l asculte.

Erau niște cărți mari pe o masă lângă el și brusc trase una spre el.

În asta e poza unui îmblânzitor de șerpi, exclamă el. Vino și uită-te.

Era o carte frumoasă cu ilustrații colorate superbe. El se opri la una dintre ele.

— Poate să facă asta? întrebă el dornic.

— El cântă la fluier și ele ascultă, explică Mary. Dar nu o numește magie. Spune că se întâmplă așa, pentru că trăiește foarte mult pe câmpie și le știe manierele. Spune că se simte câteodată ca și cum el însuși ar fi un iepure sau o pasăre, atât de mult le place. Cred că i-a pus prihorului întrebări. A părut ca și cum ar fi vorbit unul cu celălalt, în ciripituri blânde.

Colin se întinse pe perna lui și ochii lui se făceau din ce în ce mai mari, iar petele de pe obrajii lui ardeau.

— Spune-mi mai multe despre el, zise el.

— Știe totul despre ouă și cuiburi, continuă Mary. Știe unde trăiesc vulpile și bursucii și vidrele. Le ține secret, pentru ca ceilalți băieți să nu le găsească vizuinele și să le sperie. Știe despre tot ce crește sau trăiește pe câmpie.

Îi place câmpia? zise Colin. Cum poate, când e un loc atât de mare, pustiu și trist?

— E cel mai frumos loc, protestă Mary. Mii de lucruri frumoase cresc pe ea și sunt mii de creaturi mici, toate ocupate să-și construiască cuiburi și să-și facă gropi sau vizuini, și să ciripească sau să cânte sau să chițăie una la alta. Sunt atât de ocupate și se distrează atât de mult sub pământ sau în copaci sau vuietoare. E lumea lor!

— De unde știi toate astea? zise Colin, întorcându-se pe cot ca să se uite la ea.

— Nu am fost nici măcar o dată acolo, pe cuvânt, zise Mary, amintindu-și brusc.

Am mers doar noaptea cu trăsura prin ea. Am crezut că e înfiorătoare. Prima dată, mi-a spus Martha despre ea și apoi Dickon. Când vorbește Dickon despre ea, simți că vezi și auzi lucruri ca și cum ai sta în vuietoare, cu soarele strălucind și mirosind a miere. Peste tot plin de albine și fluturi.

— Nu vezi niciodată nimic dacă ești bolnav, zise Colin neliniștit.

Părea asemenea unei persoane ce ascultă un sunet nou de la distanță și se întreabă ce e.

— N-ai cum dacă stai într-o cameră, zise Mary.

— N-aș putea să mă duc pe câmpie, zise el pe un ton plin de resentiment.

Mary nu vorbi pentru o clipă și apoi spuse ceva îndrăzneț.

— Ai putea - câteodată...

Se mișcă brusc, uimit.

— Să mă duc pe câmpie! Cum aş putea? Urmează să mor.

— De unde ştii? zise Mary ne compătimitoare.

Nu-i plăcea felul pe care-l avea de a vorbi despre moarte. Nu se simţea foarte compătimitoare. Se simţea ca şi cum el aproape că se lăuda cu chestia asta.

— Oh, am auzit-o de când îmi aduc aminte, răspunse el nervos. Ei vorbesc întotdeauna în şoaptă despre asta şi cred că nu observ. Şi ei şi-ar dori...

Domnişoara Mary se simţi contrariată. Îşi strânse buzele.

— Dacă ei şi-ar dori ca eu să vreau, zise ea, eu n-aş vrea. Cine şi-ar dori?

— Servitorii - şi bineînţeles dr Craven, pentru că ar obţine Misselthwaite şi ar fi bogat, în loc să fie sărac. N-ar îndrăzni să o spună, dar întotdeauna pare vesel când mi-e rău. Când am avut febră tifoidă, faţa lui chiar se îngroşase. Cred că şi tatăl meu o doreşte.

— Nu cred că o doreşte, zise Mary destul de insistentă.

Asta îl făcu pe Colin să se întoarcă şi să se uite iar la ea.

— Tu nu? zise el.

Şi apoi se întinse pe perna lui şi stătu liniştit ca şi cum gândea. Şi a fost o linişte destul de lungă. Poate că amândoi gândeau lucruri ciudate, pe care copiii nu le gândesc, de obicei.

Îmi place de marele doctor din Londra pentru că i-a făcut să-ţi ia chestia aia din fier de pe tine, zise Mary, în cele din urmă. A zis că vei muri?

— Nu.

— Ce a spus?

— Nu a vorbit în şoaptă, răspunse Colin. Poate că ştia că urăsc să se vorbească în şoaptă. L-am auzit spunând

chiar tare un lucru. A zis: „*S-ar putea ca băiatul să trăiască dacă s-ar hotărî pentru asta. Faceți-l să râdă.*” A sunat ca și cum era într-o dispoziție bună.

Îți spun eu cine poate să te facă să râzi, zise Mary reflectând.

Se simțea ca și cum voia ca acest lucru să se definitiveze într-un fel sau altul.

— Cred că Dickon poate. El întotdeauna vorbește despre lucruri vii. Nu vorbește niciodată despre lucruri moarte sau care sunt bolnave. Întotdeauna se uită pe cer să privească păsările cum zboară, sau se uită jos în pământ să vadă ceva care crește. Are niște ochi atât de rotunzi și albaștri și sunt atât de larg deschiși pentru a privi. Și râde atât de tare cu gura lui largă și obrajii lui sunt la fel... la fel de roșii ca cireșele.

Își trase taburetul mai aproape de canapea și expresia feței ei se schimbă la amintirea gurii mari arcuite și a ochilor largii deschiși.

— Vezi, zise ea. Nu ne lăsa să vorbim despre moarte, nu-mi place. Să vorbim despre viață. Să vorbim tot mai mult despre Dicton. Și după aceea ne vom uita la pozele tale.

A fost cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l spună. Să vorbească despre Dicton însemna să vorbească despre câmpie și despre casă și despre cei paisprezece oameni care trăiau în ea sau de cei șaisprezece șilingi pe săptămână și despre copiii care s-au îngrășat pe iarba câmpiei, precum poneii sălbatici. Și despre mama lui Dicton și coarda care i-a dat-o, și despre câmpia cu soarele peste ea, și despre puncte verde-deschis ce ieșeau din gazonul negru. Și era totul atât de viu, încât Mary a vorbit mai mult decât a vorbit ea vreodată, iar Colin vorbea și asculta așa cum nu făcuse niciodată. Au început amândoi să râdă de nimicuri, așa cum fac de obicei copiii, atunci

când sunt fericiți împreună. Și au râs în așa fel, încât la sfârșit făceau zgomot la fel de tare, ca și cum ar fi fost două creaturi obișnuite, sănătoase și normale, de zece ani, în locul unei fete aspre și neîubitoare și al unui băiat bolnăvicios, care credea că urmează să moară.

S-au simțit atât de bine împreună, încât au uitat de poze și au uitat de timp. Râdeau chiar zgomotos despre Ben Weatherstaff și prihorul lui, iar Colin chiar stătea în picioare, ca și cum ar fi uitat de spatele lui slab, când brusc își aminti ceva.

— Știi că e un lucru la care nu ne-am gândit niciodată, zise el. Suntem verișori.

Părea atât de ciudat că vorbiseră atât de mult și nu și-au amintit niciodată lucrul acesta simplu, încât au râs mai mult ca niciodată, pentru că intraseră în dispoziția de a râde din orice. În mijlocul „petrecerii” ușa se deschise și înăuntru intrară dr Craven și d-na Medlock.

Dr Craven efectiv se alarmă, iar d-na Medlock aproape căzu pe spate, pentru că el se lovise accidental de ea.

— Doamne Dumnezeule! exclamă biata d-nă Medlock cu ochii aproape ieșindu-i din cap. Doamne Dumnezeule!

— Ce-i asta? zise dr Craven, înaintând. Ce înseamnă asta?

Apoi Mary își aminti iar de băiatul rajah. Colin răspunse ea și cum nici alarmarea doctorului, nici teroarea d-nei Medlock nu aveau nici cea mai mică consecință. Era la fel de puțin deranjat sau speriat, ca și cum o pisică și un câine mai bătrâni au intrat în cameră.

— Aceasta este verișoara mea, Mary Lennox, zise el. I-am cerut să vină și să vorbească cu mine. Îmi place de ea. Trebuie să vină și să vorbească cu mine, ori de câte ori voi trimite după ea.

Dr Craven se întoarse cu reproș către d-na Medlock

— Oh, domnule, zise ea palpitând. Nu știu cum s-a întâmplat. Nu e niciun servitor aici care ar îndrăzni să vorbească – toți au ordinele lor.

— Nimeni nu i-a spus nimic, zise Colin. M-a auzit pângând și m-a găsit singură. Mă bucur că a venit. Nu fi caraghioasă, Medlock

Mary observă că dr Craven nu părea mulțumit, dar era destul de clar că nu îndrăznea să se opună pacientului său. Se așează lângă Colin și-i luă pulsul.

— Mă tem că a fost prea multă tulburare. Tulburarea nu este bună pentru tine, băiete, zise el.

— Ar trebui să fiu tulburat dacă ar sta departe, răspunse Colin, ochii lui începând să arate periculos de strălucitori. Mă simt bine. Ea mă face să mă simt bine. Asistenta va trebui să-i aducă ceaiul ei odată cu al meu. Vom servi ceaiul împreună.

Dna Medlock și dr Craven se uitară unul la altul, într-un fel neliniștit, dar, evident, nu se putea face nimic.

— Chiar arată un pic mai bine, domnule, se aventurează dna Medlock. Dar, re gândind problema, arăta mai bine azi-dimineață, înainte ca ea să intre în cameră.

— A intrat în cameră ieri noapte. A stat mult timp cu mine. Mi-a cântat un cântec din Hindustani și m-a făcut să adorm, zise Colin. Mă simțeam mai bine când m-am trezit. Am vrut micul dejun. Îmi vreau ceaiul acum. Zi-i asistentei, Medlock

Dr Craven nu a stat mult timp. A vorbit cu asistenta pentru câteva minute când a venit în cameră și i-a spus câteva cuvinte de avertizare lui Colin. Nu trebuia să vorbească prea mult, nu trebuia să uite că e bolnav, nu trebuia să uite că era foarte ușor de obosit. Mary se gândi că părea să fie un număr destul de mare de lucruri nemulțumitoare pe care nu trebuia să le uite.

Colin părea agitat și își ținu ochii lui ciudați cu gene

negre fixați pe fața dr Craven.

— Vreau să uit, zise el în cele din urmă. Ea mă face să uit. De aceea o vreau.

Dr Craven nu părea fericit când a părăsit camera. Aruncă o privire enigmatică fetei, care stătea pe taburetul mare. Devenise iar un copil rigid și tăcut de îndată ce el a intrat și nu a putut să vadă care era atracția. De fapt, băiatul chiar arăta mai luminos și suspină chiar greu în timp ce cobora pe coridor.

— Întotdeauna vor să mănânc lucruri atunci când eu nu vreau, zise Colin, în timp ce asistenta aducea niște ceai și îl puse pe masă, lângă canapea. Acum, dacă tu vei mânca, voi mânca și eu. Brioșele alea arată atât de bine și sunt așa de calde. Spune-mi de rajahi.

CAPITOLUL XV

Construirea cuibului

După o altă săptămână de ploaie, bolta înaltă a cerului albastru apăru din nou și soarele care strălucea era aproape arzător. Deși nu fusese nicio șansă ca să vadă grădina sau pe Dicton, domnișoara Mary se simțea foarte bine. Săptămâna nu i-a părut lungă. Petrecuse ore întregi, în fiecare zi, împreună cu Colin, în camera lui, vorbind despre rajahi, sau despre grădini, sau despre Dicton, sau despre casa de pe câmpie. S-au uitat peste cărțile și pozele minunate și câteodată Mary îi citea anumite lucruri lui Colin și uneori el îi citea ei puțin. Când era amuzat și interesat, ea se gândi că abia dacă arăta ca un invalid, cu excepția faptului că fața lui era atât de palidă și stătea tot timpul pe canapea.

— Ești un copil șiret să tragi cu urechea și să te dai jos din pat, ca să urmărești lucrurile cum ai făcut în noaptea aia, zise o dată d-na Medlock. Dar nu se poate spune că nu a fost ca un fel de binecuvântare pentru majoritatea dintre noi. Nu a mai avut vreun acces de

turbare și nu s-a mai văicărit de când s-a împrietenit cu tine. Asistenta urma să renunțe la el, pentru că îl displăcea atât de mult, dar zice că nu se supără să mai stea, acum, că te duci și tu cu ea, zise ea râzând un pic.

În discuțiile ei cu Colin, Mary a încercat să fie foarte precaută în legătură cu grădina secretă. Erau anumite lucruri pe care ea voia să le afle de la el, dar simți că trebuie să le afle fără să-i pună întrebări directe. În primul rând, pe măsură ce începea să-i placă să fie cu el, voia să descopere dacă era genul de băiat căruia să-i spui un secret. Nu era nici pe departe ca Dicton, dar era evident atât de încântat de ideea unei grădini de care nimeni nu știa nimic, încât ea crezu că se poate avea încredere în el. Al doilea lucru pe care voia să-l afle era acesta: dacă ar fi de încredere – dacă ar fi cu adevărat – n-ar fi posibil să-l ia în grădină fără ca nimeni să afle? Marele doctor spusese că trebuie să respire aer proaspăt și Colin a zis că nu l-ar deranja aerul proaspăt într-o grădină secretă. Poate, dacă avea parte de foarte mult aer proaspăt și l-ar cunoaște pe Dicton și pe prihor și ar vedea lucruri crescând, nu s-ar gândi atât de mult la moarte. În ultima vreme, Mary se văzuse de câteva ori în oglindă și își dădu seama că arăta chiar diferită față de copilul pe care-l văzuse atunci când venise din India. Acest copil arăta mai drăguț. Până și Martha văzu o schimbare în ea.

— Aerul de pe câmpie ți-a făcut deja bine, zisese ea. Nu mai ești chiar așa de palidă și nici chiar așa de costelivă. Până și părul nu-ți mai stă pe cap atât de plat. Are ceva viață în el așa că se bombează un pic.

— E ca mine, zise Mary. Crește mai puternic și mai bine. Sunt sigură că e mai mult decât atât.

— Sigur așa pare, zise Martha, ciufulindu-l un pic în jurul feții. Nu ești nici pe jumătate atât de urâtă când e așa și ai un pic de roșu în obraji.

Dacă grădinile și aerul proaspăt fuseseră bune pentru ea, poate că ar fi bune și pentru Colin. Pe de altă parte, dacă ura ca oamenii să se uite la el, poate că nu i-ar plăcea să-l vadă pe Dicton.

— De ce te enervezi atunci când se uită oamenii la tine? întrebă ea într-o zi.

— Întotdeauna am urât chestia asta, răspunse el, chiar și-atunci când eram foarte mic. Apoi când m-au dus la mare și obișnuiam să stau întins în trăsura mea, toată lumea se holba și doamnele se opreau și vorbeau cu asistenta mea și apoi începeau să vorbească în șoaptă. Atunci știam că spuneau că n-ar trebui să trăiesc ca să cresc. Apoi, câteodată, doamnele mă mângâiau peste obraji și îmi spuneau: „*Bietul copil!*” O dată, când o doamnă a făcut asta, am țipat și i-am mușcat mâna. A fost atât de speriată, încât a fugit.

— A crezut că turbaseși precum un câine, zise Mary, nicidecum admirativ.

— Nu-mi pasă ce a crezut, zise Colin, încruntându-se.

— Mă întreb de ce nu ai țipat și nu m-ai mușcat atunci când am intrat la tine în cameră? zise Mary, apoi începu să zâmbească ușor.

— Am crezut că ești o fantomă sau un vis, zise el. Nu poți mușca o fantomă sau un vis, iar dacă ții, nu le pasă.

— Ai urî dacă... dacă s-ar uita la tine un băiat? întrebă Mary, nesigură.

Se întinse înapoi pe pernă și făcu o pauză de gândire.

— Există un băiat, zise el încet, ca și cum se gândea la fiecare cuvânt, există un băiat care cred că nu m-ar deranja. E băiatul acela care știe unde trăiesc vulpile - Dickon.

— Sunt sigură că nu te-ar deranja, zise Mary.

— Păsările și celelalte animale nu, zise el, gândindu-se încă la problemă, poate de-aia nu m-ar deranja. El e un

fel de fermecător de animale și eu sunt un băiat-animal.

Apoi râse și râse și ea; de fapt s-a terminat prin râsul amândurora, care au găsit că ideea cu băiatul-animal care se ascunde în groapa lui era chiar nostimă.

Ceea ce a simțit Mary după aceea a fost că nu trebuia să-și facă griji pentru Dickon.

În prima dimineață când cerul era din nou albastru, Mary se trezi foarte devreme. Soarele cădea cu raze înclinate prin jaluzele și era ceva atât de vesel în a le privi, încât sări din pat și se duse la geam. Trase jaluzelele și deschise ea însăși fereastra. O boare parfumată de aer proaspăt suflă peste ea. Câmpia era albastră și întreaga lume părea ca și cum i se întâmplase ceva magic. Erau mici sunete gingașe de flaut ici și colo și peste tot, ca și cum zeci de păsări începeau să se pregătească pentru un concert. Mary își scoase mâna afară pe fereastră și o ținu în soare.

— E cald, cald! zise ea. Va face micile puncte să împingă și să împingă și să tot împingă în sus. Va face ca bulbii și rădăcinile să lucreze și să se agite cu toată puterea lor sub pământ.

Îngenunche și se aplecă pe fereastră cât de mult putu, respirând adânc și adulmecând aerul, până când râse, pentru că își aduse aminte de ce spusese mama lui Dickon despre nasul lui care tremura ca al unui iepure. *„Trebuie să fie foarte devreme”,* își zise ea. *„Norișorii sunt toți trandafirii și nu am mai văzut cerul arătând așa. Numeni nu s-a trezit. Nici măcar pe băieții din grajd nu-i aud”*.

Un gând brusc o făcu să se ridice în picioare.

„De-abia aștept! Voi vedea grădina!”

Acum învățase să se îmbrace singură și își puse hainele pe ea în cinci minute. Știa o ușă mică, pe care o putea descuria singură, zbură până jos pe scări în ciorapi și

se încălță în hol. Trase lanțul și zăvorul și când deschise ușa sări afară cu un singur șiret legat. Se afla pe iarbă, care părea să se fi înverzit și cu soarele revărsându-se peste ea, încălzind în brize dulci și sunetele ca de flaut, și ciripelile, și cântatul, care veneau din orice copac și tufiș. Își strânse mâinile de fericire și se uită în sus spre cer, care era atât de albastru și roz, și perlat, și alb, și încărcat cu lumină de primăvară, încât simți că trebuie să fluiera și să cânte. Știa că sturzii, prihorii și ciocârliile nu puteau deloc să se abțină. Fugi prin tufișuri, pe poteci, către grădina secretă.

„Deja totul e diferit”, se gândi ea. „Iarba e mai verde și lucrurile ies peste tot din pământ, se desfac și mugurii frunzelor răsar. Sunt sigură că în după-amiaza asta Dickon va veni”.

Ploaia lungă și caldă făcuse lucruri stranii paturilor de iarbă ce mărgineau poteca lângă peretele mai mic. Erau lucruri ce încolțeau și ieșeau din grămezile de rădăcini ale plantelor. Ici și colo erau licăriri de purpuriu și galben regal, desfăcându-se printre tulpinile de brândușe. Cu șase luni înainte, domnișoara Mary nu ar fi văzut cum se trezește natura, dar acum nu a ratat nimic.

Când a ajuns la locul unde poarta se ascundea sub iederă, a fost speriată de un sunet tare ciudat.

Era croncănitul unei ciori și venea de pe zid. Când s-a uitat în sus, era acolo o pasăre neagră-albastră, cu penajul lustruit, uitându-se la ea foarte serioasă. Nu mai văzuse până acum o cioară atât de aproape și o făcu un pic nervoasă, dar în următoarea clipă își desfăcu aripile și zbură în grădină. Spera că nu avea de gând să stea înăuntru și deschise poarta întrebându-se dacă avea. Când intrase destul de mult în grădină, văzu că poate chiar intenționa să stea, pentru că se așezase pe un măr mic și sub măr era un animal roșiatic, cu o coadă stufoasă și amândouă se uitau la corpul aplecat cu părul de ruginiu al

lui Dicton, care îngenunchea pe iarbă, muncind din greu.

Mary zbură prin iarbă spre el.

— Oh, Dicton, Dicton! strigă ea. Cât de repede ai putut să ajungi aici! Cât de repede! Soarele de-abia s-a trezit!

Se ridică în picioare, râzând, strălucind și ciufulit. Ochii lui erau asemenea cerului.

— Eh! zise el. Am fost în picioare cu mult înaintea lui. Cum aş fi putut sta în pat? Lumea a început iar să trăiască în dimineața asta, să știi. Și lucrează, și zumzăie, și scobesc, și fluieră, și-și construiesc cuiburi, și respiră parfum un, încât trebuie să fi afară în loc să stai în casă. Când soarele a răsărit, câmpia a înnebunit de bucurie și eu eram în mijlocul vuietorii și fugeam ca nebunul, strigând și cântând. Am venit direct aici. Nu aş fi putut să stau departe. Păi, grădina era aici și mă aștepta!

Mary își puse mâinile pe piept, gâfâind, ca și cum ea însăși alergase.

— Oh, Dicton! Dicton! zise ea. Sunt atât de fericită, încât de-abia mai respir!

Văzându-l că vorbește cu un străin, animalul cu coada stufoasă se ridică de sub copac și veni spre el, iar cioara, croncănind o dată, zbură de pe creanga ei și se așeză ușor pe umărul lui.

— Acesta e puiul de vulpe, zise el, frecând capul roșiatic al micului animal. Îl cheamă Captain. Iar ăsta de-aici e Soot. Soot a zburat prin câmpie cu mine și Captain alergă ca și cum îl fugăreau câinii. Amândoi s-au simțit la fel ca mine.

Niciuna din cele două creaturi nu arătau că le-ar fi fost câtuși de puțin frică de

Mary. Când Dickon începu să se plimbe, Soot rămase pe umărul lui, iar Captain alerga încet aproape de el.

— Uite! zise Dicton. Uite cum au împins astea afară

și astea, și astea! Și hei! Uită-te la astea aici!

Se aruncă în genunchi și Mary se așază lângă el. Ajunseseră la o grămadă de brândușe ce explodaseră în purpuriu, portocaliu și auriu. Mary își aplecă fața și le sărută și le tot sărută.

— Nu săruți nicio persoană așa, zise ea când își înălță capul. Florile sunt atât de diferite.

El părea nedumerit, dar zâmbi.

— Eh! zise el. O sărut pe mama de multe ori așa, când vin de pe câmpie, după o zi de hoinăreală, când stă acolo în ușă, în soare, părând atât de fericită și de liniștită.

Au fugit dintr-o parte a grădinii în alta și au găsit atât de multe minunății, încât erau obligați să-și aducă unul altuia aminte că trebuie să vorbească încet sau în șoaptă. El i-a arătat mugurii de frunze umflați, de pe crengile trandafirilor ce păreau morți. I-a arătat zece mii de noi puncte verzi care împing prin pământ. Își puseră nasurile lor dornice aproape de pământ și-i mirosiră suflul cald de primăvară; au săpat și au râs încet, cu încântare, până când părul domnișoarei Mary era la fel de ciufulit ca al lui Dicton și obrajii îi erau aproape la fel de roșii ca macul cum erau ai lui.

În acea dimineață era toată bucuria de pe pământ în grădina secretă. În mijlocul lor veni o bucurie mai încântătoare decât toate, pentru că era mai minunată. Ceva zbură repede peste zid și se rezezi printre copaci, până la un colțisor din apropiere – o pasăre mică, cu pieptul roșu-strălucitor, cu ceva atârând în cioc. Dicton stătea nemișcat și își puse mâna pe Mary, aproape ca și cum se treziseră răsând într-o biserică.

— Nu trebuie să ne agităm, șopti el cu accent de Yorkshire. De-abia trebuie să respirăm. Știu că a alergat după o pereche ultima dată când l-am văzut. E prihorul lui Ben Weatherstaff. Își construiește cuibul. Va sta aici dacă

nu-l supărăm.

S-au așezat încet pe iarbă și au stat acolo fără să se miște.

— Nu trebuie să părem că ne uităm la el prea atent, zise Dicton. Ne-ar părași definitiv dacă ar vedea că ne amestecăm. Va fi destul de schimbat până când se termină totul. Se așază la casa lui. Va fi mai timid și pregătit să ia lucrurile în nume de rău. N-are timp de vizite și de bârfe. Trebuie să stăm liniștiți un pic și să încercăm să părem ca și cum am fi iarbă, copaci sau tufișuri. Apoi, după ce s-a obișnuit să ne vadă, voi ciripi un pic și va ști că nu-i vom sta în cale.

Domnișoara Mary nu era deloc sigură dacă știe cum să încerce să arate ca iarbă, copacii sau tufișurile, așa cum părea să știe Dicton. Dar zisese ciudatul lucru ca și cum ar fi cel mai simplu și cel mai natural lucru din lume și ea simți că trebuie să-i fie destul de ușor. Chiar l-a urmărit atentă preț de câteva clipe, întrebându-se dacă era posibil pentru el să se transforme încet în verde și să-i crească frunze și crengi. Dar el doar a stat minunat de nemișcat și când vorbi, își coborî vocea pe un ton atât de blând, încât era curios cum de putea să-l audă, dar putea.

— Face parte din perioada primăverii, construirea cuibului, zise el. Îți garantez că e așa în fiecare an, încă de când a început lumea. Au modul lor de a gândi și de a face lucruri și ar fi bine să nu se amestece nicio persoană. Poți pierde un prieten primăvara, mai ușor decât în orice alt anotimp, dacă ești prea curioasă.

— Dacă vorbim despre el nu mă pot abține să nu mă uit la el, zise Mary cât de ușor putu. Trebuie să vorbim de altceva. E ceva ce vreau să-ți spun.

— O să-i placă mai mult dacă vorbim de altceva, zise Dicton. Ce-ai să-mi spui?

— Ei bine... îl știi pe Colin? șopti ea. Își întoarse fața

ca să se uite la ea.

— Ce știi despre el? întrebă el.

— L-am văzut. M-am dus să vorbesc cu el în fiecare zi săptămâna asta. Vrea să vin. Zice că-l fac să uite de faptul că e bolnav și pe moarte, răspunse Mary.

Dicton păru chiar ușurat de îndată ce surpriza pieri de pe fața lui.

— Mă bucur de asta, exclamă el. Mă bucur foarte mult. Mă face să mă simt mai ușurat. Știu că nu trebuie să zic nimic despre el și nu-mi place să am lucruri de ascuns.

— Nu-ți place să ascunzi grădina? zise Mary.

— Nu voi mai spune niciodată despre asta, răspunse el. Dar i-am zis mamei: *„Mamă, i-am zis eu, am un secret de păstrat. Nu e unul rău, știi asta. Nu e mai rău decât să ascund cuibul unei păsări. „Nu te superi, nu?”*

Mary voia întotdeauna să audă despre mama lui.

— Ce a spus? întrebă ea, nefiindu-i frică să audă.

Dicton zâmbi dulce.

— A fost exact ca ea ce a zis, răspunse el. Mă mângâie un pic pe cap, râse și îmi zise: *„Ez, băiete, poți păstra toate secretele pe care le vrei. Te știi de doisprezece ani”*.

— Cum ai aflat de Colin? întrebă Mary.

— Toată lumea care îl cunoștea pe stăpânul Craven, știa că există un băiețel care urma să fie invalid și știau că stăpânului Craven nu-i plăcea să se vorbească despre el. Oamenilor le pare rău pentru stăpânul Craven, pentru că d-na Craven era o doamnă atât de drăguță și se plăceau atât de mult. Dna Medlock se oprește pe la casa noastră ori de câte ori se duce la Misselthwaite și nu se supără să vorbească cu mama în fața noastră, pentru că știe că am fost educați să fim de încredere. Cum ai aflat de el? Martha era în mare necaz ultima dată când a venit. A spus că l-ai fi auzit agitându-se și că ai pus întrebări și nu a știut

ce să răspundă.

Mary îi spuse povestea ei cu noaptea în care a vuit vântul care a trezit-o și despre sunetele leșinate și îndepărtate ale vocii care se plângea și care o condusesese în jos, pe coridoarele întunecate, cu lumânarea ei și sfârșise cu deschiderea ușii camerei slab luminate, cu patul pe patru picioare sculptat din colț. Când descrie fața mică albă ca de fildeș și ochii ciudați și negri, Dicton își scutură capul.

— Sunt exact precum ochii mamei lui, atât că ai ei râdeau mereu, așa zic ei, spuse el. Spun că dl Craven nu poate să suporte să-l vadă când e treaz, pentru că ochii lui seamănă atât de mult cu ai mamei lui, dar totuși arată atât de jalnic cu fața aia mică a lui...

— Crezi că vrea să moară? șopti Mary.

— Nu, dar dorește să nu se fi născut niciodată. Mama spune că acesta-i cel mai rău lucru pe pământ pentru un copil. Cei care nu sunt doriți de-abia dacă le merge bine. Stăpânul Craven ar cumpăra orice se poate cumpăra cu bani pentru bietul băiat, dar ar vrea să uite că este pe pământ. În primul rând îi este teamă că se va uita la el într-o zi și va vedea că a crescut cocoșat.

— Însuși lui Colin îi este frică de asta, încât nu vrea să se ridice, zise Mary. Spune că s-a gândit întotdeauna că dacă ar simți că-i crește o gâlmă ar înnebuni și ar țipa de moarte.

— Eh! N-ar trebui să stea acolo întins și să gândească lucruri de-astea, zise Dicton. Niciun băiat nu s-ar face bine dacă gândește lucruri de-astea.

Vulpea stătea întinsă pe iarbă aproape de el, uitându-se în sus ca să ceară câte o mângâiere din când în când. Dicton se aplecă, o frecă ușor pe gât și se gândi câteva minute în tăcere. Curând își ridică capul și se uită în jurul grădinii.

— Când am ajuns aici pentru prima dată, zise el, părea că totul e cenușiu. Uită-te în jur acum și spune-mi dacă nu vezi diferența.

Mary se uită și își ținu un pic respirația.

— Păi! strigă ea, zidul gri se schimbă. Este ca și cum o ceață verde s-ar strecura peste el. E aproape ca un voal verde.

— Da, zise Dicton. Și va fi din ce în ce mai verde, până ce griul va dispărea. Poți să ghicești la ce mă gândeam?

— Știu că era ceva drăguț, zise Mary dornică. Cred că era ceva despre Colin.

— Mă gândeam că dacă ar fi aici, nu s-ar mai uita cum îi crește cocoșa pe spate, ar privi mugurii care se sparg în tufișurile de trandafiri și probabil ar fi mai sănătos, explică Dicton. Mă întrebam dacă l-am putea face vreodată în stare să vină aici și să stea întins sub copaci în căruciorul lui.

— Și eu m-am întrebat asta. M-am gândit la asta aproape tot timpul în care vorbeam cu el, zise Mary. M-am întrebat dacă ar putea ține un secret și m-am întrebat dacă l-am putea aduce aici fără să ne vadă nimeni. M-am gândit că poate tu ai putea să-i împingi căruciorul. Doctorul a spus că trebuie să aibă parte de aer proaspăt și dacă vrea să-l scoatem afară nimeni nu îndrăznește să nu-l asculte. N-ar merge afară cu alți oameni și poate că ei se vor bucura dacă el va merge afară cu noi. Ar putea ordona grădinarilor să stea departe, astfel încât să nu afle.

Dicton se gândea foarte intens în timp ce scărpină spatele lui Captain.

— Ar fi bine pentru el, îți garantez, zise el. Nu s-ar mai gândi că ar fi fost mai bine să nu se fi născut. Am fi doar doi copii care privesc o grădină cum crește și el ar fi altul. Doi băieți și o fetiță uitându-se la primăvară. Îți

garantez că ar fi mai bine decât cheștiile de la doctor.

— Stă întins în camera lui de atâta timp și i-a fost întotdeauna frică de spatele lui, încât l-a făcut ciudat, zise Mary. Știe multe lucruri din cărți, dar nu știe nimic altceva. Spune că a fost prea bolnav ca să observe lucrurile și urăște să iasă afară, că urăște grădinile și grădinarii. Dar îi place să audă despre grădina asta, pentru că este un secret. Nu am îndrăznit să-i spun prea multe, dar a spus că vrea să o vadă.

— Sigur îl vom aduce aici o dată, zise Dicton. Aș putea să-i împing căruciorul destul de bine. Ai observat cum prihorul și partenera lui au lucrat în timp ce noi am stat aici? Uită-te la el cocoțat pe creanga aia întrebându-se unde ar fi mai bine să pună rămurica aceea pe care o are în cioc.

Făcu una dintre fluierăturile lui slabe de chemare și prihorul își întoarse capul. Se uită la el întrebător, ținându-și încă rămurica. Dicton îi vorbi așa cum face Ben Weatherstaff, dar tonul lui Dicton era unul de sfat, prietenos.

— Oriunde o pui, zise el, va fi bine. Știi cum să-ți construiești cuibul înainte de a ieși din ou. Termină, băiete. N-ai timp de pierdut.

— Oh! Chiar îmi place să te aud vorbind cu el! zise Mary râzând încântată. Ben Weatherstaff îl dojenește și râde de el, iar el țopăie și pare ca și cum ar înțelege fiecare cuvânt și știu că-i place. Ben Weatherstaff spune că este atât de orgolios, încât mai bine s-ar arunca cu pietre în el decât să nu fie băgat în seamă.

Dicton râse și el și continuă să vorbească.

— Știi că n-o să te deranjăm, îi zise el prihorului. Aproape că suntem noi înșine animale sălbatice. Și noi ne construim un cuib, fii binecuvântat. Ai grijă să nu ne pârăști.

Și deși prihorul nu răspunse, pentru că ciocul lui era ocupat, Mary știu că atunci când zbură cu rămurica lui spre propriul lui colț al grădinii, negura ochilor săi strălucitori ca rouă însemna că nu ar spune secretul lor, pentru nimic în lume.

CAPITOLUL XVI

„Nu vreau!” zise Mary

Au găsit o grămadă de lucruri de făcut în dimineața aceea și Mary întârzia să se ducă în casă. Era într-o asemenea grabă să se întoarcă la munca ei, încât chiar uită de Colin, până în ultimul moment.

— Spune-i lui Colin că nu pot încă să mă duc la el, îi zise Marthei. Sunt foarte ocupată în grădină.

Martha păru chiar înspăimântată.

— Eh! Domnișoară Mary, zise ea, s-ar putea să-l întristeze atunci când o să-i spun asta.

Dar lui Mary nu îi era așa de frică de el cum le era celorlalți și nu era o persoană care să se sacrifice.

— Nu pot să stau, răspunse ea. Dicton mă așteaptă, spuse și fugi.

După-amiaza fusese chiar mai drăguță și mai încântătoare decât fusese dimineața. Aproape toate buruienile fuseseră curățate din grădină și majoritatea trandafirilor și a copacilor fuseseră scurtați și se săpase în jurul lor. Dicton își adusese o lopată a lui și o învățase pe Mary cum să folosească toate uneltele, așa încât până acum era clar că, deși drăguțul loc sălbatic nu semăna cu „grădina unui grădinar”, va fi o sălbăticie de lucruri ce cresc înainte ca primăvara să se sfârșească.

— Acolo vor fi flori de măr și deasupra flori de cireș, zise Dicton, muncind cu toată puterea lui. Și vor fi piersici și pruni în floare lângă zid, iar iarba va fi un covor de flori.

Vulpița și cioara erau pe cât se poate de fericiți și de ocupați. Prihorul cu perechea sa zburau înainte și înapoi

ca două fulgere mici. Câteodată cioara își deschidea aripile și zbură sus, peste vârfurile copacilor din parc. De fiecare dată se întorcea și se agăța în apropierea lui Dicton, apoi croncănea de câteva ori, ca și cum și-ar povesti întâmplările, iar Dicton vorbea cu el exact cum vorbea cu prihorul. O dată, când Dicton era atât de ocupat încât nu-i răspunse prima dată, Soot a zburat pe umărul lui i-a ciupit ușor urechea cu ciocul lui mare. Când Mary dorea să se odihnească un pic, Dicton se așeza cu ea sub un copac. O dată își luă fluierul din buzunar și începu să cânte sunetele acelea ușoare și ciudate. Două verurițe apărură pe zid, s-au uitat și au ascultat.

— Ești mai puternică decât erai, zise Dicton uitându-se la ea în timp ce ea săpa. Ai început să arăți diferit, asta-i sigur.

Mary era entuziasmată de muncă și bună dispoziție.

— Mă îngraș din ce în ce mai mult, în fiecare zi, zise ea triumfătoare. Dna Medlock va trebui să-mi cumpere rochii mai mari. Martha spune că părul îmi crește mai gros. Nu mai e așa plat și fibros.

Soarele începea să apună și trimitea raze adânci, aurii, care se înclinau pe sub copaci, când cei doi se despărțiră.

— Va fi frumos mâine, zise Dicton. Voi fi la muncă până să răsară soarele.

— Și eu, zise Mary.

Fugi înapoi în casă, pe cât de repede o puteau purta picioarele. Voia să-i spună lui Colin despre puiul de vulpe al lui Dicton, și despre cioară, și despre ce făcuse primăvara. Era sigură că i-ar plăcea să audă. Dar nu a fost atât de plăcut când a deschis ușa camerei și a văzut-o pe Martha în picioare, așteptând-o cu o față jalnică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce a spus Colin când i-ai zis că nu pot veni?

— Eh! zise Martha, îmi doresc să te fi dus. Aproape că a făcut criză. Am avut ceva de furcă toată după-amiaza ca să-l liniștim. Se uita la ceas tot timpul.

Buzele lui Mary se strânseseră. Nu mai era obișnuită să considere alți oameni cum era Colin și nu vedea niciun motiv pentru care un băiat bolnav și temperamental să se amestece cu lucrul pe care-l plăcea cel mai mult. Nu știa nimic despre mila oamenilor care fuseseră bolnavi și nervoși, care nu știau că-și pot controla firea și nu trebuiau să-i facă și pe alții să fie bolnavi și nervoși. Când avusese o durere de cap în India, se străduise din răspuțeri ca toți ceilalți să aibă dureri de cap sau ceva apropiat. Simțise că avea dreptate, dar bineînțeles că acum simțea despre Colin că se înșela.

Nu era pe canapea când intră în cameră. Stătea întins pe spate și nu-și întoarse capul spre ea când intră. Era un început neplăcut și Mary înaintă spre el în maniera ei rigidă.

— De ce nu te-ai dat jos din pat? zise ea.

— M-am dat jos din pat azi-dimineață, când am crezut că vei veni, răspunse el fără să se uite la ea. Le-am spus să mă pună înapoi în pat după-amiază. M-a durut spatele, ma durut și capul și am fost obosit. De ce nu ai venit?

— Lucram în grădină cu Dicton, zise Mary.

Colin se încruntă și binevoi să se uite la ea.

— Nu-l voi mai lăsa pe acel băiat să vină aici dacă te duci și stai cu el, în loc să vii să vorbești cu mine, zise el.

Mary avu un acces de furie. Putea să aibă un acces de furie fără să facă un zgomot; devenea doar mai acră și mai încăpățânată și nu-i păsa ce se întâmpla.

— Dacă-l alungi pe Dicton, nu voi mai intra niciodată în camera asta! ripostă ea.

— Va trebui, dacă vreau eu, zise Colin.

— Nu vreau! zise Mary.

— Te voi face, zise Colin. Te vor târî înăuntru.

— Oare, domnule rajah! zise Mary neînfricată. S-ar putea să mă târască până aici, dar nu mă vor putea face să vorbesc după ce mă vor fi adus aici. Voi sta și voi strânge din dinți și nu-ți voi spune nimic. Nici măcar n-o să mă uit la tine. Mă voi holba la podea!

Erau o pereche agreabilă și drăguță, cum se uitau ei fioros unul la celălalt. Dacă ar fi fost doi băieți de stradă, ar fi sărit unul la celălalt și s-ar fi bătut. Așa cum era situația, au făcut următorul lucru:

— Ești o egoistă! strigă Colin.

— Tu ce ești? zise Mary. Oamenii egoiști spun asta întotdeauna. Oricine care nu face ceea ce vor alții este egoist. Ești mai egoist decât mine. Ești cel mai egoist băiat pe care l-am văzut vreodată.

— Nu sunt! o repezi Colin. Nu sunt la fel de egoist precum minunatul tău Dicton! Te pune să te joci în noroi, când știe că sunt aici de unul singur. E egoist, dacă vrei!

Ochii lui Mary licăriră a foc.

— Este mai drăguț decât orice alt băiat care a trăit vreodată! zise ea. Este... este ca un înger!

Sunase chiar caraghios să spună asta, dar nu-i păsa.

— Un înger drăguț! surâse Colin batjocoritor și feroce. E un băiat obișnuit de pe câmpie!

— E mai bun decât un rajah obișnuit! ripostă Mary. E de o mie de ori mai bun!

Pentru că ea era mai puternică dintre ei doi, începea să scoată ce-i mai bun în el. Adevărul era că el nu avusese niciodată o ceartă cu nimeni ca el, în toată viața lui și peste toate, era chiar bine pentru el, deși nici el nici Mary nu știau nimic de asta. Își întoarse capul pe pernă și își închise ochii. O lacrimă mare fu stoarsă și fugi pe obrazul lui.

Începu să se simtă jalnic și să-i fie milă de el însuși - nu și pentru ceilalți.

— Nu sunt la fel de egoist ca tine, pentru că sunt întotdeauna bolnav și sunt sigur că urmează să-mi crească o gâlmă pe spate, zise el. Și în afară de asta, voi muri!

— Nu vei muri! îl contrazise Mary ne compătimitoare.

Își deschise ochii destul de largi cu indignare. Nu mai auzise un asemenea lucru înainte. Era în același timp mâniat și ușor mulțumit, dacă cineva poate fi amândouă în același timp.

— Nu voi muri? strigă el. Ba da! Știi că da! Toată lumea zice așa.

— Nu cred! zise Mary acră. Spui asta doar ca să-i faci pe oameni să le pară rău. Presupun că ești mândru de asta. Nu o cred! Dacă ai fi un băiat drăguț, așa crede-o, dar ești prea obraznic!

În ciuda spatelui său invalid, Colin se ridică în pat într-o furie destul de mare.

— Ieși afară! strigă el, apucând perna și o aruncând-o spre ea.

Nu era destul de puternic să o arunce departe și perna căzu la picioarele ei, dar fața lui Mary părea înțeleștată, ca un spărgător de nuci.

— Plec, zise ea. Și nu mă voi întoarce!

Merse spre ușă, dar când ajunse la ea se întoarce și vorbi din nou.

— Aveam de gând să-ți spun tot felul de lucruri drăguțe, zise ea. Dicton și-a adus vulpea și cioara lui și aveam de gând să-ți spun tot despre ele. Acum nu o să-ți spun nici măcar un lucru!

Ieși afară și închise ușa după ea și acolo, spre marea ei uimire, o găsi pe asistentă stând ca și cum ar fi ascultat și încă și mai uimitor - râdea. Era o femeie înaltă,

frumoasă și tânără, care nu ar fi trebuit deloc să devină asistentă, din moment ce nu putea suporta invalizi și inventa întotdeauna scuze ca să-l lase pe Colin în grija Marthei sau a oricui i-ar lua locul. Mary nu o plăcuse niciodată. Stătea și se holba pur și simplu la ea, în timp ce ea chicotea în batista ei.

— De ce râdeți? o întreabă.

— De voi doi, zise asistenta. Este cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla răsfățatului ăluia bolnav, să aibă pe cineva la fel de răsfățat ca el, care să i se împotrivească, zise și răsă iar în batista ei. Dacă ar fi avut o scorpie de soră cu care să se certe ar fi fost salvarea lui.

— O să moară?

— Nu știu și nu-mi pasă, zise asistenta. Istericalele și temperamentul sunt jumătate din ceea ce îl deranjează pe el.

— Ce sunt istericalele? întreabă Mary.

— Vei afla dacă se înfurie după asta, dar în orice caz i-ai dat ceva cu care să poată avea istericale și mă bucur pentru chestia asta.

Mary se duse înapoi în camera ei, nesimțindu-se deloc așa cum se simțise când se întorsese din grădină. Era nervoasă și dezamăgită, dar nu-i părea rău nicicum de Colin. Așteptase cu nerăbdare să-i spună multe lucruri și dorise să încerce să se hotărască dacă ar fi sigur să aibă încredere în el cu marele secret. Începuse să se gândească afirmativ, dar acum își schimbă părerea pe de-a-ntregul. Nu i-ar spune niciodată. Ar putea sta în camera lui și n-ar lua niciun pic de aer proaspăt și ar muri dacă ar vrea! I-ar face bine! Se simțea atât de acră și de nemiloasă, încât aproape uită pentru câteva clipe de Dicton și de voalul verde furișându-se peste lume și de vântul slab ce bătea de pe câmpie.

Martha o aștepta și îngrijorarea de pe fața ei fusese

temporar înlocuită de interes și curiozitate. Pe masă era o cutie din lemn cu ambalajul desfăcut și care era plină de pachete curate.

— Dl Craven ți-a trimis-o, zise Martha. Arată ca și cum ar avea cărți cu poze în ea.

Mary își aminti ce o întrebase în ziua în care se dusese în camera lui. „*Dorești ceva, păpuși, jucării, cărți?*” Deschise pachetul întrebându-se dacă a trimis o păpușă și întrebându-se, de asemenea, ce ar face cu ea dacă i-ar fi trimis una. Erau diverse cărți frumoase, ca cele pe care le avea Colin. Două dintre ele erau despre grădini și erau pline cu poze. Erau două sau trei jocuri și mai era o cutie de scris, mică și frumoasă, cu o monogramă din aur pe ea, cu un stilou din aur și o călimară.

Totul era atât de drăguț, încât plăcerea ei începu să-i alunge mânia afară din minte. Nu se așteptase să-și aducă aminte de ea și mica ei inimă dură se încălzi.

— Pot să scriu mai bine decât să tipăresc, zise ea, și primul lucru pe care-l voi scrie cu acel stilou va fi o scrisoare în care-i voi mulțumi.

Dacă ar fi fost prietenă cu Colin ar fi fugit imediat să-i arate cadourile și s-ar fi uitat la poze și ar fi citit unele dintre cărțile despre grădini. Poate ar fi încercat să joace jocurile și el s-ar fi simțit atât de bine, încât nu s-ar fi gândit niciodată că va muri sau să-și pună mâna pe spinare ca să vadă dacă nu cumva îi creștea o gâlmă. Avea un mod de a face asta pe care ea nu-l suporta. Îi dădea un sentiment neplăcut de frică, pentru că el însuși arăta destul de speriat. Spusese că dacă ar simți chiar și o mică gâlmă într-o zi, ar ști că a început să-i crească cocoșa. Ceva ce o auzise pe d-na Medlock că-i șoptise asistentei îi dăduse o idee și se gândise la asta în secret, până când și-o fixase bine în cap. Dna Medlock spusese că spatele tatălui său începuse să-și arate încovoiala pe când era copil. Nu

mai spusese nimănui în afară de Mary că majoritatea „crizelor”, așa cum le numeau ei, se nășteau din frica lui ascunsă și isterică. Lui Mary îi păru rău pentru el când îi spusese.

— Întotdeauna începea să se gândească la asta atunci când era nervos sau obosit, își zise. Și a fost nervos azi. Poate... poate că s-a gândit la asta toată după-amiaza.

Stătu nemișcată, uitându-se la covor și gândindu-se.

— Am spus că nu mă voi mai duce înapoi acolo, ezită ea, împreunându-și sprâncenele, dar poate, doar poate, mă voi duce să văd dacă mă vrea dimineață. Dar, dacă va încerca să-și arunce iar perna în mine... cred că... voi pleca.

CAPITOLUL XVII

O criză

Se trezise foarte devreme dimineață și muncise din răspuțeri în grădină. Era obosită și adormită, așa că de îndată ce Martha îi adusese supa și o mâncase, era bucuroasă că se putea duce în pat. Cum își întinse capul pe pernă, murmură către sine:

— Mă voi duce afară înainte de micul dejun și voi lucra cu Dicton, apoi, după aceea, cred că mă voi duce să-l văd.

Crezu că e miezul nopții când fu trezită de niște sunete atât de îngrozitoare, încât sări într-o clipă din pat. Ce era, ce era? În următoarea clipă fu aproape sigură că știe. Uși erau deschise și închise, pași repezi pe coridoare, cineva plângea și țipa în același timp, într-un mod oribil.

„*E Colin*”, își zise ea. „*Are una din crizele lui pe care asistenta le numește istericale. Cât de groaznic sună*”.

Pe măsură ce asculta țipetele sacadate, nu se gândi că oamenii erau atât de speriați încât l-au lăsat să facă ce vrea decât să îi asculte. Își puse mâinile pe urechi și se simți rău, tremurând.

— Nu știu ce să fac. Nu știu ce să fac, zicea ea. Nu mai suport.

La un moment dat se gândi dacă l-ar putea opri, în caz că ar îndrăzni să se ducă la el, dar își aminti cum o gonise afară din cameră și se gândi că poate la vederea ei ar face și mai rău. Chiar și când își apăsa mâinile mai strâns pe urechi, nu putea să țină departe sunetele groaznice. Le ura atât de mult și era atât de îngrozită de ele, încât brusc o făcură să se enerveze și se simți ca și cum și-ar dori să zboare ea însăși într-o criză și să-l sperie așa cum o speria el. Nu era obișnuită cu nervii nimănui în afară de ai ei. Își luă mâinile de la urechi, se ridică și bătu din picior.

— Ar trebui să fie oprit! Cineva ar trebui să-l oprească! Cineva ar trebui să-l bată!
strigă ea.

Abia atunci auzi pași aproape fugind pe coridor. Ușa ei se deschise și intră asistenta. Acum nu mai râdea în niciun fel. Arăta chiar palidă.

— A început să fie isteric, zise ea într-o grabă mare. Își va face singur rău. Nimeni nu poate să facă ceva cu el. Vino să încerci, ca un copil bun ce ești. Pe tine te place.

— Azi-dimineață m-a dat afară din cameră, zise Mary, bătând cu piciorul plină de entuziasm.

Bătaia din picior aproape că a mulțumit-o pe asistentă. Adevărul era că îi fusese frică să nu o găsească plângând, ascunzându-se sub grămada de haine.

— Ai dreptate, zise ea. Ești în dispoziția bună. Du-te și ceartă-l. Dă-i ceva nou la care să se gândească. Du-te copilă, cât de repede poți.

Doar după aceea Mary a realizat că lucrul fusese nostim în aceeași măsură în care fusese și teribil, pentru că era caraghios cum toți adulții erau atât de înspăimântați, încât au venit la o fetiță doar pentru că au

presupus că era la fel de rea ca și Colin.

Zbură pe coridor și cu cât se apropia de țipete, cu atât urcau nervii ei. Se simțea chiar rea când a ajuns la ușă. A deschis-o cu o palmă și fugi prin cameră până la patul cu patru picioare.

— Oprește-te! aproape țipă ea. Oprește-te! Te urăsc! Toată lumea te urăște! Mi-aș dori ca toată lumea să fugă afară din casă și să te lase să țiți până mori! Vei țipa un pic până vei muri și mi-aș dori să reușești!

Un copil drăguț și simpatic nu ar fi putut nici să gândească, nici să spună asemenea lucruri, dar se întâmplă ca șocul auzului lor să fie cel mai bun lucru posibil pentru acest băiat isteric căruia nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească sau să-l contrazică.

Stătuse întins cu fața în jos, bătându-și perna cu mâinile și aproape chiar sărise și se întoarse atât de rapid la auzul micii voci furioase. Fața lui părea îngrozitoare, albă, roșie și umflată. Gâfâia și se sufoca; dar micuței Mary nu-i păsa câtuși de puțin.

— Dacă mai țiți o dată, zise ea, voi țipa și eu, și pot să țiț mai tare decât poți tu și... o să te sperii, o să te sperii!

El chiar se opri din țipat pentru că ea chiar îl speriasse astfel. Strigățul aproape că îl sufocase. Lacrimile curgeau șuvoi pe fața lui și tremura tot.

— Nu mă pot opri! gâfâi și hohoti el. Nu pot, nu pot!

— Ba poți! strigă Mary. Jumătate din ce te deranjează sunt istericalele și firea - numai istericale, istericale, istericale! și bătea cu piciorul în podea de fiecare dată când zicea.

— Simt gâlma - o simt, se sufocă iar Colin. Știu că ar trebui. Voi avea o cocoașă pe spate și apoi voi muri.

Se încovoie iar și își întoarse fața. Plânse în hohote și boci, dar nu mai țipă.

— Nu simți nicio gâlmă! îl contrazise Mary neînfricată. Dacă ai simțit, a fost doar o gâlmă isterică. Isteriile provoacă gâlmele. Nu e nimic în neregulă cu spatele tău îngrozitor... nimic în afară de istericale! întoarce-te și lasă-mă să mă uit la el!

Îi plăcea cuvântul „istericale” și simți, într-un fel, că și avea efect asupra lui. Probabil că era ca ea și nu mai auzise înainte cuvântul ăsta.

— Soră, ordonă ea, vino aici și arată-mi spatele lui în clipa asta!

Asistenta, d-na Medlock și Martha stătuseră grămadă împreună lângă ușa, holbându-se la ea cu gurile pe jumătate deschise. Toate trei căscaseră gura îngrozite, cel puțin o dată. Asistenta înaintă ca și cum îi era doar pe jumătate frică. Colin se ridică cu hohote mari de găfâieli.

— Poate n-o... n-o să mă lase, ezită ea cu o voce joasă.

Colin o auzi oricum și găfâi între două hohote:

— Ar... arată-i! **At** ... atunci va vedea!

Era un spate slab și amărât la care să te uiți, atunci când a fost descoperit. Putea fi numărată fiecare coastă și fiecare articulație a șirei spinării, deși domnișoara Mary nu le numărase când se aplecase să le examineze cu o față solemnă și sălbatică. Arăta atât de acră și demodată, încât asistenta își întoarse capul într-o parte să-și ascundă tresărirea gurii. A fost o clipă de tăcere, căci până și Colin încercă să-și țină respirația, în timp ce Mary se uită de sus în jos pe șira spinării, și apoi de jos în sus, la fel de atentă, ca și cum ar fi fost marele doctor din Londra.

— Nu e nici măcar o singură gâlmă aici! zise ea într-un sfârșit. Nu e nicio gâlmă mare cât un ac de gămălie, cu excepția gâlmelor coloanei vertebrale. Poți să le simți pentru că ești slab. Eu însămi am gâlme de la coloana vertebrală și obișnuiau să iasă exact ca la tine, până când

am început să mă îngraș și încă nu sunt destul de grasă ca să le ascund. Nu e vreo gălmă nici măcar cât un ac de gămalie! Dacă vei mai spune iar că este, voi râde!

Nimeni în afară de Colin n-a știut ce efect au avut acele cuvinte nervoase și copilărești asupra lui. Dacă ar fi avut vreodată pe cineva cu care să vorbească despre terorii lui ascunse, dacă ar fi îndrăznit vreodată să pună întrebări, dacă ar fi avut tovarășii copilărești și nu ar fi stat întins pe spate în casa imensă și închisă, respirând o atmosferă încărcată de temerile oamenilor, care, majoritatea, erau ignoranți și plictisiți de el, ar fi aflat că cea mai mare parte a fricii și bolii sale erau create de el însuși. Dar stătuse întins și se gândise la el și la durerile lui, la oboseala lui, ore, și zile, și luni, și ani. Și acum, când o fetiță ne compătimitoare insista cu încăpățănare că nu era așa de bolnav precum credea el, chiar simți ca și cum ea ar spune adevărul.

— Nu am știut, se aventură asistenta, că s-a gândit că are o gălmă pe spate. Spatele lui e slab pentru că nu vrea să încerce să stea în picioare. I-aș fi putut spune și eu că nu e nicio gălmă aici.

Colin înghiți și își întoarse fața un pic pentru a se uita la ea.

— A... ai fi putut? zise el jalnic.

— Da, domnule.

— Poftim! zise Mary și înghiți și ea.

Colin își întoarse iar fața, însă datorită respirațiilor lui sacadate, care erau sfârșitul furtunii hohotelor de plâns, stătu întins pentru o clipă, deși lacrimi mari îi curgeau pe față și udau perna. De fapt, lacrimile însemnau că o mare ușurare curioasă venise la el. Curând se întoarse și o privi iar pe asistentă și destul de straniu, nu era deloc ca un rajah atunci când îi vorbea.

— Crezi... că aș putea... să trăiesc și să cresc? zise el.

Asistenta nu era nici deșteaptă, nici bună la inimă, dar a putut să repete unele dintre cuvintele doctorului din Londra.

— Probabil că vei trăi dacă vei face ceea ce ți se spune și nu-ți vei lăsa firea să răbufnească, dacă vei sta foarte mult afară, în aerul proaspăt.

Criza lui Colin trecu. Era slăbit și udat de plânset și asta poate că l-a făcut să se simtă blând. Își întinse un pic mâna către Mary și, mă bucur să spun asta, criza ei fiind terminată, se îmblânzi și ea și îi întâlni mâna dusă până la jumătatea drumului, astfel încât era un fel de împăcare.

— Voi... voi merge afară cu tine, Mary, zise el. Nu voi urî aerul proaspăt dacă vom găsi... își aduse aminte la timp să se oprească din a spune dacă putem găsi grădina secretă și încheie. Îmi va face plăcere să merg afară cu tine, dacă va veni Dicton și îmi va împinge scaunul. Vreau să-l văd pe Dicton, și vulpea, și cioara.

Asistenta rearanjă patul dezordonat, scutură și îndreptă pernele. Apoi îi făcu lui Colin o cană cu supă din carne de vită și îi dădu una și lui Mary, care era foarte fericită să o bea după atâta tulburare. Dna Medlock și Martha se strecurară afară bucuroase și după ce totul era curat, calm și ordonat, asistenta părea ca și cum s-ar strecura și ea foarte bucuroasă afară. Era o femeie tânără și sănătoasă, care detesta să fie privată de somn. Căscă destul de mult în timp ce se uita la Mary, care își împinsese taburetul ei mare lângă patul cu patru picioare și ținea mâna lui Colin.

— Trebuie să te duci înapoi la culcare, îi zise ea. Va ceda după un timp, dacă nu este foarte supărat. După aceea mă voi întinde și eu în camera de alături.

— Ți-ar plăcea să-ți cânt melodia pe care am învățat-o de la *Ayah* a mea? îi șopti Mary lui Colin.

Mâna lui le trase ușor pe ale ei și își întoarse ochii lui

obosiți către ea rugător.

— Oh, da! răspunse el. E un cântec atât de blând. Voi adormi într-o clipă.

— Îl voi adormi eu, zise Mary asistentei care căsca. Dacă vrei poți să pleci.

— Ei bine, zise asistenta cu o încercare de împotrivire. Dacă nu adoarme într-o jumătate de oră, trebuie să mă chemi.

— Foarte bine, răspunse Mary.

Asistenta ieși din cameră într-o clipă și cum plecă, Colin îi trase iar mâna lui Mary.

— Aproape am spus, zise el, dar m-am oprit la timp. Nu voi mai vorbi și mă voi culca, dar ai spus că ai o grămadă de lucruri drăguțe să-mi spui. Ai... crezi că ai găsit ceva legat de drumul către grădina secretă?

Mary se uită la fața lui mică și obosită, la ochii lui umflați și inima i se ușură.

— D... da, răspunse ea. Cred că am găsit. Și dacă te culci, mâine am să-ți spun.

Mâna lui tremura.

— Oh, Mary! zise el. Oh, Mary! Dacă aș putea să intru în ea, cred că aș trăi și aș crește! Crezi că în loc să-mi cânti melodia de la *Ayah* a ta ai putea să-mi spui la fel de încetișor, cum ai făcut în prima zi, cum îți imaginezi tu că arată înăuntru? Sunt sigur că mă va face să adorm.

— Da, răspunse Mary. Închide-ți ochii.

Își închise ochii și stătu întins, nemișcat. Ea își întinse mâna și începu să vorbească foarte încet, cu o voce foarte blândă.

— Cred că a fost părăsită de atâta timp încât s-a dezvoltat toată într-o încurcătură drăguță. Cred că trandafirii s-au cățărat și cățărat și cățărat până când au atârnat de crengi și de ziduri și s-au târât pe pământ – aproape ca o ceață gri, ciudată. Unele dintre ele au murit,

dar multe... sunt vii și când va sosi vara vor fi cortine și fântâni de flori. Cred că solul e plin de narcise galbene, și ghiocei, și crini, și stânjenei, care își croiesc drumul afară din întuneric. Acum a început primăvara... poate... poate...

Vocea ei leneșă îl făcea din ce în ce mai liniștit. Observă și continuă.

— Poate că vin prin iarbă... poate sunt grămezi de brândușe purpurii și aurii... chiar și acum. Poate că frunzele încep să iasă și să se desfacă și poate... griul se schimbă și un voal verde se furișează și pătrunde peste tot. Și păsările vin să se uite la ea, pentru că este atât de sigură și liniștită. Și poate... poate... poate... zise ea foarte blând și ușor, prihorul și-a găsit o pereche și își construiește un cuib.

Și Colin adormi.

CAPITOLUL XVIII

„Nu trebuie să mai pierzi nicio clipă”.

Bineînțeles că Mary nu se trezi devreme în dimineața următoare. Dormi până târziu, pentru că era obosită. Când Martha îi aduse micul dejun, îi spuse că deși Colin era destul de liniștit, se simțea rău și avea febră, așa cum era întotdeauna după ce se istovea din plâns. Mary își mâncă micul dejun în timp ce asculta.

— Spune că ar dori să te duci și să îl vezi cât de repede poți, zise Martha. E ciudat ce drag a prins de tine. L-ai pus la punct ieri seară cu siguranță, nu? Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să o facă. Eh! Bietul băiat! E dintotdeauna atât de răsfățat, încât nici hazul nu-l mai salvează. Mama spune că cele două lucruri care i se pot întâmpla unui copil sunt să nu facă niciodată lucrurile cum vrea el, sau să le facă întotdeauna cum vrea el. Nu știe care e cea mai gravă. Și tu ai fost într-o pasă bună. Dar, când am intrat în camera lui mi-a zis: *„Te rog, întreab-o pe domnișoara Mary dacă îi va face plăcere să vină și să*

discute cu mine". Gândește-te că m-a rugat! „*Te duci, domnișoară?*”

— Voi alerga să-l văd pe Dicton mai întâi, zise Mary. Nu, mă voi duce mai întâi la Colin și-i voi spune... știu ce-i voi spune, zise ea cu o inspirație bruscă.

Avea pălăria pe cap când intră în camera lui Colin și pentru o clipă, el păru dezamăgit. Era în pat. Fața lui era jalnic de albă și avea cercuri negre în jurul ochilor.

— Mă bucur că ai venit, zise el. Mă doare capul și mă doare peste tot pentru că sunt atât de obosit. Te duci undeva?

Mary se duse și se aplecă peste pat.

— Nu voi sta mult, zise ea. Mă duc la Dicton, dar mă voi întoarce. Colin, e... e ceva legat de grădină.

Întreaga lui față străluci și un pic de culoare intră în ea.

— Oh! Este? strigă el. Am visat-o toată noaptea. Te-am auzit spunând ceva despre gri schimbându-se în verde și am visat că stăteam într-un loc plin cu frunze mici care tremurau și erau păsări pe cuiburi peste tot și păreau atât de blânde și liniștite. Voi sta întins și mă voi gândi la ea până te vei întoarce.

În cinci minute, Mary era cu Dicton în grădina lor. Vulpea și cioara erau iar cu el și de data asta adusesese cu el două veverițe îmblânzite.

— Am venit pe ponei azi-dimineață, zise el. Eh! E un băiat bun - e Jump! Le-am adus pe-aslea două în buzunarele mele. Pe-asla o cheamă Nut și pe-asla o cheamă Shell.

Când a zis „Nut” o veveriță sări pe umărul lui stâng, iar când zise „Shell” cealaltă sări pe umărul lui drept.

Când s-au așezat pe iarbă cu Captain încolăcit la picioarele lor, Soot ascultând solemn de pe un copac și Nut cu Shell amestecându-se pe lângă ei, i se păru lui Mary că

era insuportabil să părăsească un asemenea moment încântător, dar când începu să-i spună povestea ei, cumva privirea de pe fața nostimă a lui Dicton o făcu să-și schimbe treptat părerea. Putea să vadă că lui îi părea mai rău pentru Colin decât îi părea ei. Se uită sus spre cer și peste tot în urul lui.

— Ascultă doar păsările, lumea pare plină de ele, fluierând și cântând, zise el. Uită-te la ele repezindu-se și chemându-se una pe cealaltă. Primăvara pare că toată Lumea cheamă. Frunzele se desfac ca să le vezi și, pe cuvântul meu, ce frumos miroase aici! zise el mirosind cu nasul lui vesel încovoiat. Și bietul băiat stă întins, închis în casă și vede atât de puțin, încât ajunge să se gândească la lucruri ce-l fac să țipe. Eh! Doamne! Trebuie să-l scoatem aici, afară, trebuie să privească, să asculte și să miroasă aerul, să-l udăm cu razele soarelui. Și nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Când era foarte interesat, deseori vorbea cu accent de Yorkshire deși în alte dăți încerca să-și modifice dialectul, astfel încât Mary putea să-l înțeleagă mai bine. Dar ei îi plăcea accentul lui de Yorkshire. De fapt încercase ea singură să învețe să-l vorbească. Așa că vorbi un pic acum.

— Da, căci tre', zise ea (care însemna „*Da, chiar trebuie*”). Îți spun eu ce tre' să facem mai întâi, continuă ea și Dicton zâmbi, pentru că atunci când mica fetișcană încerca să-și rotească limba pentru a vorbi cu accent de Yorkshire, îl amuza foarte mult. A început să-i placă de tine. Vrea să te vadă și vrea să-l vadă pe Soot și pe Captain. Când o să mă duc înapoi în casă și o să vorbesc cu el, o să-l liniștesc, dacă nu poți să vii mâine dimineață să-l vezi... și adu-ți și creaturile cu tine, și apoi într-o clipă, unde sunt mai multe frunze înflorite și unde sunt unul doi muguri, îl vom face să iasă afară și o să-l împingi în

scaunul lui, și o să-l aducem aici, și o să-i arătăm totul.

Când se opri, era chiar mândră de ea însăși. Nu mai ținuse până acum un discurs lung în Yorkshire și își aminti foarte bine.

— Trebuie să vorbești un pic Yorkshire cu stăpânul Colin, chicoti Dicton. Îl vei face să râdă și nimic nu e mai bun pentru un om bolnav decât râsul. Mama crede că o jumătate de oră de răs e bună în fiecare dimineață și ar vindeca un om care se pregătește de febră tifoidă.

— Voi discuta în Yorkshire cu el chiar de azi, zise Mary chicotind și ea.

Grădina ajunsese în perioada la care în fiecare zi și noapte păreau că trec magicieni prin ea trăgând drăgălășenii din pământ și crengi cu baghete. Era greu să pleci și să o lași, mai ales că Nut se furișă pe rochia ei, iar Shell se cățără pe trunchiul copacului sub care stăteau și de acolo se uitau la ea cu ochi întrebători. Dar se înapoie în casă și când se așază aproape de patul lui Colin, el începu să strănute la fel ca Dicton, deși nu într-o manieră la fel de experimentată.

— Miroși a flori și... și a lucruri proaspete, strigă el vesel. A ce miroși? E răcoros și cald și dulce în același timp.

— E vântul de pe câmpie, zise Mary. Vine de la statul pe iarbă, sub un pom, cu Dicton, și Captain, și cu Soot, și cu Nut, și cu Shell. E primăvara, când afară strălucește soarele și miroase totul atât de frumos.

A spus-o cât de clar a putut și nu știi cât de clar sună accentul de Yorkshire, până când ai auzit pe cineva vorbind. Colin începu să râdă.

— Ce faci? zise el. Nu te-am auzit niciodată vorbind așa până acum. Ce nostim sună.

— Îți arăt un pic dialectul de Yorkshire, răspunse Mary triumfătoare. Nu pot să vorbesc la fel de bine ca

Dicton și ca Martha, dar, după cum vezi, o pot rotunji un pic. Nu înțelegi niciun pic de Yorkshire atunci când o auzi? Și mai ești un băiat născut și crescut în Yorkshire! Eh! Mă întreb dacă nu-ți e rușine de tine însuși.

Și apoi începu să râdă și ea. Au râs amândoi până când nu s-au mai putut opri și au râs până când s-a auzit ecoul din cameră și d-na Medlock vrând să deschidă ușa să intre, se retrase pe coridor și asculta uimită.

— Pe cuvântul meu! zise ea, vorbind mai degrabă Yorkshire, pentru că nu era nimeni să o audă și era atât de uimită. Cine ar fi auzit una ca asta! Cine s-ar fi gândit la una ca asta!

Erau atât de multe de vorbit. Părea ca și cum Colin nu ar putea auzi destul despre Dicton, și Captain, și Soot, și Nut, și despre Shell, și despre ponei, al cărui nume era Jump. Mary fugise în pădure cu Dicton să-l vadă pe Jump. Era un ponei mic și păros, de câmpie, cu bucle groase, ce-i atârnavă peste ochi și cu o față drăguță și un nas mare de catifea. Era destul de slab având în vedere că se hrănea cu iarba de pe câmpie, dar era atât de dur și vânos, precum mușchiul din piciorul lui micuț era făcut din arcuri din oțel. Își ridică capul și necheză ușor în clipa în care-l văzu pe Dicton și tropăi către el. Își puse capul pe umărul lui și apoi Dicton îi vorbi în ureche, iar Jump îi vorbi în semn de răspuns prin mici nechezături, pufnituri și fornăituri. Dicton îl făcu să-i ofere lui Mary copita mică din față și să o pupe pe obraz, cu boticul lui de catifea.

— Chiar înțelege tot ceea ce îi spune Dicton? întrebă Colin.

— Se pare că da, răspunse Mary. Dicton spune că va înțelege orice, dacă ești, desigur, prieten cu el, dar trebuie să fii sigur prieten cu el.

Colin se întinse liniștit pentru o bucată de vreme și ochii lui gri ciudați păreau că se holbează la perete, dar

Mary văzu că se gândea.

— Mi-aș dori să fiu prieten cu lucrurile, zise el la urmă, dar nu sunt. Nu am avut niciodată nimic cu care să mă împrietenesc și nu suport oamenii.

— Pe mine nu poți să mă suporti? întrebă Mary.

— Ba da, pot, răspunse el. E ciudat, dar te și plac.

— Ben Weatherstaff a spus că am fost ca el, zise Mary. A zis că ar garanta că avem amândoi aceleași firi obraznice. Cred că și tu ești ca el. Noi trei suntem la fel - tu, cu mine și cu Ben Weatherstaff. A spus că niciunul dintre noi nu era prea arătos și eram la fel de acri precum arătam. Dar nu mă simt la fel de acră așa cum obișnuiam înainte să-l cunosc pe prihor și pe Dicton.

— Simțeau ca și cum urai oamenii?

— Da, răspunse Mary neafectată. Ar fi trebuit să te detest dacă te-aș fi văzut înainte să-i văd pe prihor și pe Dicton.

Colin își întinse mâna lui subțire și o atinse.

— Mary, zise el, mi-aș dori să nu fi spus ce am zis despre faptul că îl alung pe Dicton. Te uram când ziceai că e ca un înger și am râs de tine, dar poate... poate că e un înger.

— Ei bine, a fost chiar nostim s-o spui, recunosc eu sincer, pentru că nasul lui chiar e încovoiat și are o gură mare, și hainele lui au petice peste tot, și vorbește cu accent de Yorkshire, dar... dar dacă un înger ar veni cu adevărat în Yorkshire, dacă ar exista un înger de Yorkshire, cred că ar înțelege lucrurile verzi și ar ști cum să le facă să crească, ar ști cum să vorbească acelor creaturi sălbatice, așa cum știe Dicton și ele ar ști că sigur sunt prieteni.

— Nu m-ar deranja să se uite Dicton la mine, zise Colin. Vreau să-l văd.

— Mă bucur că ai spus asta, răspunse Mary, pentru că... pentru că...

Aproape brusc îi veni în minte că asta era clipa în care să-i spună. Colin ştia că urma ceva nou.

— Pentru că ce? strigă el dornic.

Mary era atât de emoţionată, încât se dădu jos de pe taburetul ei, veni la el şi îl prinse de ambele mâini.

— Pot să am încredere în tine? în Dicton am avut încredere pentru că şi păsările au avut încredere în el. Pot să am încredere în tine, sigur... sigur? imploră ea.

Faţa ei era atât de solemnă, încât el aproape că-şi şopti răspunsul.

— Da... da!

— Ei bine, Dicton va veni mâine dimineaţă să te vadă şi îşi va aduce şi creaturile lui cu el.

— Oh! Oh! strigă Colin încântat.

— Dar asta nu-i tot, continuă Mary, aproape palidă de emoţie. Ce urmează e mai bun. Este o poartă în grădină. Am găsit-o. Este sub iederă, pe zid.

Dacă ar fi fost un băiat sănătos şi puternic, Colin ar fi strigat probabil „Ura! Ura! Ura!”, dar era slab şi cam isteric. Ochii lui se făcură din ce în ce mai mari şi căscă gura de bucurie.

— Oh! Mary! strigă el pe jumătate în hohot. O vei vedea? Voi intra în ea? Voi trăi să intru în ea? zise strângându-i mâinile şi o trase către el.

— Bineînţeles că o vei vedea! sări Mary indignată. Bineînţeles că vei trăi să intri în ea! Nu fi caraghios!

Şi era atât de calmă, de naturală şi de copilăroasă, încât îl aduse în fire şi începu să râdă de el. După câteva minute, stătea iar pe taburetul ei spunându-i nu cum şi-ar imagina ea grădina că ar fi, ci cum era ea cu adevărat. Durerile şi oboseala lui Colin fură uitate şi asculta extaziat.

— Este exact cum ai crezut tu că e, zise el la sfârşit. Sună exact ca şi cum ai fi văzut-o cu adevărat. Ştii că am spus asta când mi-ai povestit prima dată.

Mary ezită vreo două minute, după care spuse cu îndrăzneală adevărul.

— O văzusem... și fusesem în ea, zise ea. Am găsit cheia și am intrat înăuntru acum câteva săptămâni. Dar nu am îndrăznit să-ți spun... nu am îndrăznit, pentru că îmi era atât de teamă că nu voi putea avea încredere în tine... sigur!

CAPITOLUL XIX

„A venit!”

Bineînțeles că dr Craven fusese chemat în dimineața următoare după ce Colin avusese criza lui. Era întotdeauna chemat imediat când un asemenea lucru se întâmpla și când venea, găsea întotdeauna un băiat palid care tremura întins în pat, supărat și încă la fel de isteric, încât era gata să plângă în hohote la cel mai mic cuvânt. De fapt, dr Craven se temea și detesta dificultățile acestor vizite. Cu ocazia asta, el nu a fost în Misselthwaite Manor până după-amiază.

— Cum e? o întrebă pe d-na Medlock destul de iritat când ajunse. O să-și spargă într-o zi un vas de sânge într-unul din atacurile astea. Băiatul e jumătate nebun de isterie și auto-indulgență.

— Ei bine, domnule, răspunse d-na Medlock. De-abia vă veți crede ochilor când îl veți vedea. Copila aia neatrăgătoare cu fața acră, care e la fel de rea ca și el, tocmai l-a fermecat. Cum a făcut-o nu se știe. Domnul știe că nu e prea arătoasă și de-abia dacă o auzi vorbind, dar a făcut ceea ce niciunul dintre noi nu ar fi îndrăznit să facă. Zbură efectiv la el, ca o pisică, ieri seară, bătu din picior și îi ordonă să înceteze din țipăt. Cumva l-a speriat în așa fel, încât el chiar s-a oprit, iar în după-amiaza asta - ei bine, veniți sus să vedeți, domnule. E mai presus de crezare.

Scena la care dr Craven asistă când intră în camera pacientului său era într-adevăr surprinzătoare pentru el.

De îndată ce d-na Medlock deschise uşa, auzi numai râsete şi chicoteli. Colin era pe canapea, în capotul lui şi stătea ridicat, chiar drept, uitându-se la o poză dintr-una din cărţile cu grădini şi vorbindu-i copilului neatrăgător, care în acel moment de abia putea fi numită neatrăgătoare, pentru că faţa ei strălucea de bucurie.

— Vârfurile astea lungi albastre - vom avea o grămadă din astea, anunţa Colin. Se numesc Delfiniums.

— Dicton spune că sunt nemţişori mari, strigă domnişoara Mary. Sunt deja grămezi acolo.

Apoi l-au văzut pe dr Craven şi s-au oprit. Mary deveni nemişcată şi Colin părea agitat.

— Îmi pare rău să aud că ţi-a fost rău aseară, băiatul meu, zise dr Craven oarecum nervos.

Chiar era un om nervos!

— Mă simt mai bine acum... mult mai bine, răspunse Colin, ca un rajah. Voi merge afară în scaunul meu într-o zi sau două, dacă va fi bine. Vreau aer proaspăt.

Dr Craven se așeză lângă el, îi luă pulsul şi se uită curios la el.

— Trebuie să fie o zi foarte frumoasă, zise el, şi trebuie să fii foarte atent să nu te oboseşti.

— Aerul proaspăt nu mă va obosi, zise tânărul raj ah.

Cum fuseseră ocazii când acelaşi tânăr domn ţipa în gura mare cu furie şi insista că aerul proaspăt l-ar răci şi l-ar omorî, nu e de mirare că doctorul lui se simţi cumva speriat.

— Credeam că nu-ţi place aerul proaspăt, zise el.

— Nu-mi place când sunt singur, replică rajahul, dar verişoara mea va merge cu mine.

— Şi asistenta, desigur, sugeră dr Craven.

— Nu, nu voi avea asistentă, zise el atât de impunător, încât Mary nu se putu abţine să nu-şi aducă aminte cum arăta tânărul prinţ băştinaş, cu diamante,

smaralde și perle puse peste tot pe el, cu marile rubine de pe mâna lui mică și neagră, cu care ordona servitorilor să se apropie cu prosternări și să-i primească ordinele. Verișoara mea știe cum să aibă grijă de mine. Mă simt întotdeauna mai bine când e ea cu mine. M-a făcut mai bine noaptea trecută. Un băiat foarte puternic pe care îl cunosc îmi va împinge căruciorul.

Dr Craven se simți cam alarmat. Dacă acest băiat obositor și isteric ar avea șansa să se facă bine, el însuși ar pierde toate șansele de a mai moșteni Misselthwaite, dar nu era un om fără scrupule, deși era unul slab, și nu avea intenția să îl lase într-un pericol efectiv.

— Trebuie să fie un băiat puternic și ferm, zise el. Și trebuie să știu ceva despre el. Cine e? cum îl cheamă?

— Este Dicton, vorbi Mary brusc.

Cumva simți că toată lumea care cunoaște câmpia îl știe pe Dicton. Și chiar avea dreptate. Văzu cum într-o clipă fața serioasă a dr Craven se relaxă într-un zâmbet liniștit.

— A, Dicton, zise el. Dacă este Dicton, vei fi în siguranță. E la fel de puternic, precum un ponei de câmpie.

— Și e de încredere, zise Mary. E cel mai de încredere băiat din Yorkshire.

Vorbise în Yorkshire cu Colin și uitase de asta.

— Dicton te-a învățat asta? întrebă dr Craven râzând pe deplin.

— Îl învăț de parcă e franceză, zise Mary cam rece. E ca un dialect nativ din India. Oameni foarte deștepți încearcă să-l învețe. Îmi place și îi place și lui Colin.

— Ei bine, ei bine, zise el. Dacă te amuză, poate nu o să-ți faci niciun rău. Ți-ai luat aseară brom ura, Colin?

— Nu, răspunse Colin. La început nu am luat-o și după ce Mary m-a liniștit, mi-a vorbit până am adormit, cu

o voce joasă, despre cum se furișează primăvara într-o grădină.

— Asta sună liniștitor, zise dr Craven, mai perplex decât niciodată, aruncând priviri într-o parte și-n alta la domnișoara Mary, care stătea pe taburet și se uita în jos, tăcută, pe covor. Evident ești mai bine, dar trebuie să ții minte...

— Nu vreau să țin minte, îl întrerupse rajahul făcând din nou impresie. Când stau întins de unul singur și-mi aduc aminte, încep să am dureri peste tot și mă gândesc la lucruri care mă fac să încep să țip, deoarece le urăsc atât de mult. Dacă ar fi fost vreun doctor, oriunde în lume care să te facă să uiți că ești bolnav în loc să-ți aducă aminte, l-aș fi adus aici, spuse și flutură o mână subțire, care sigur trebuia să fie acoperită cu inele regale cu sigilii făcute din rubine. Este pentru că verișoara mea mă face să uit și să mă simt mai bine.

Dr Craven nu mai stătuse niciodată atât de puțin după o „criză”; de obicei era obligat să rămână pentru o perioadă lungă de timp și să facă o grămadă de lucruri. În această după-amiază nu a prescris niciun medicament și nu a lăsat nicio dispoziție. A fost scutit de orice scenă dezagreabilă. Când se duse jos, părea foarte gânditor și când vorbi cu d-na Medlock în bibliotecă, ea simți că era un om foarte nedumerit.

— Ei bine, domnule, se aventură ea, ați fi crezut una ca asta?

— Este în mod sigur o nouă stare de grijă, spuse doctorul. Și nu se poate nega că este mai bună decât cea veche.

— Cred că Susan Sowerby are dreptate, chiar cred asta, zise d-na Medlock M-am oprit ieri la casa ei pe drumul meu spre Misselthwaite și am stat un pic de vorbă cu ea. Și-mi spune: „*Ei bine, Sarah Ann, poate să nu fie un*

copil bun și poate să nu fie unul drăguț, dar e un copil și copiii au nevoie de copii". Am fost la școală împreună, eu și cu Susan Sowerby.

— Este cea mai bună asistentă de bolnavi pe care o cunosc, zise dr Craven. Când am găsit-o în casă, am știut că sunt șanse să-mi salvez pacientul.

Dna Medlock zâmbi. Îi era drag de Susan Sowerby.

— Are un fel al ei, Susan, continuă ea volubil. M-am gândit toată dimineața la un lucru pe care mi l-a spus ieri. A zis: *„Odată când le-am ținut un pic de predică celor mici, după ce se certaseră, le-am spus la toți: Când eram la școală profesorul de geografie ne-a zis că lumea avea forma unei portocale și înainte să fac zece ani am aflat că portocala nu aparține nimănui. Nimeni nu posedă mai mult decât puținul lui sfert și sunt perioade când se pare că nu sunt destule sferturi pe pământ. Dar, nici măcar unul dintre voi să nu creadă că stăpânește toată portocala sau veți afla că v-ați înșelat și nu o veți afla fără greutate. Ceea ce copiii învață de la copii este că n-are rost în a lua toată portocala, a o descoji și toate astea. Dacă faci așa, probabil că nici măcar sâmburii nu-i vei obține și sunt prea amari de mâncați*".

— E o femeie subtilă, zise dr Craven, în timp ce-și punea haina pe el.

— Ei bine, are un fel de a spune lucrurile, încheie dna Medlock foarte încântată. Câteodată i-am spus: *„Eh! Susan, dacă ai fi o femeie diferită și nu ai vorbi Yorkshire, au fost clipe în care aș fi spus că ești deșteaptă*".

În acea noapte Colin dormi fără să se trezească măcar o dată și când își deschise ochii dimineață, stătea întins nemișcat și zâmbea fără să știe de ce - zâmbea, deoarece se simțea atât de curios de confortabil. De fapt, era chiar bine să fii treaz și se întoarce și își întinse membrele somptuos. Simțea că sârme strâmte care îl

ținuseră se slăbiseră și îl lăsaseră în pace. Nu știa că dr Craven ar fi spus că nervii se relaxaseră și se odihniseră. În loc să stea întins, să se uite la perete și să-și dorească să nu se fi sculat, mintea lui era plină de planurile pe care el și Mary le făcuseră ieri, cu poze ale grădinii, cu Dicton și creaturile sale sălbatice. Era așa de bine să aibă lucruri la care să se gândească. Nu se trezise mai devreme de zece minute când auzi pași alergând pe coridor și Mary apărui la ușă. În următoarea clipă fu în cameră și alergă până la patul lui, aducând cu ea o boare de aer proaspăt, plină cu mirosul dimineții.

— Ai fost afară! Ai fost afară! E mirosul acela drăguț de frunze! strigă el.

Fugise și părul ei era despletit și suflat de vânt. Strălucea și era roz în obraji, deși el nu o putea vedea.

— E așa de frumos! zise ea repede, fără să respire. N-ai mai văzut niciodată nimic atât de frumos! A venit! Am crezut că venise în dimineața cealaltă, dar era doar pe drum. E aici acum! A venit, Primăvara! Așa zice Dicton!

— A venit? strigă Colin.

Deși nu știa nimic despre asta, își simțea inima cum bate. De fapt, se dădu jos din pat.

— Deschide fereastra! adăugă el, râzând jumătate cu o emoție veselă și jumătate din voința lui. Poate vom auzi trompetele aurii!

Și, deși el râse, Mary fu la geam într-o clipă, iar în clipa următoare fereastra era larg deschisă și prospețime, și blândețe, și mirosuri, și cântece de păsări năvăleau prin geam.

— Țsta-i aer proaspăt, zise ea. Întinde-te pe spate și trage lung aerul în piept. Asta face Dicton atunci când stă întins pe câmpie. Zice că îl simte în vene și îl face puternic. Simte ca și cum ar putea trăi pentru totdeauna și totdeauna. Respiră-l și iar respiră-l.

Repeta doar ce-i spusese Dicton, dar observă fantezia lui Colin.

— Pentru totdeauna și totdeauna! Așa îl face să se simtă? zise el și făcu precum îi spusese ea, trăgând și trăgând lung în piept aer, până când simți că ceva chiar nou și minunat i se întâmpla.

Mary fu la patul lui iarăși.

— Lucrurile se îngrămădesc să iasă din pământ, zise ea fugar. Sunt flori care se desfac și muguri peste tot, voalul verde a acoperit aproape tot griul și păsările sunt atât de grăbite pentru cuibul lor de teamă să nu fie prea târziu, încât unele dintre ele se și bat pentru locuri în grădina secretă. Și tufișurile de trandafiri arată pe cât de bine pot ele, sunt aglice în lanuri și păduri, iar semințele pe care le-am plantat au crescut și Dicton a adus vulpea, și cioara, și veverițele, și un miel nou-născut.

Apoi se opri pentru a respira. Mielul nou-născut pe care Dicton l-a găsit cu trei zile înainte stătea întins lângă mama lui moartă prin tufișurile de pe câmpie. Nu era primul miel fără mamă pe care-l găsisese și știa ce să facă cu el. îl dusesese în casa lui înfășurat în jacheta lui. L-a lăsat lângă foc și l-a hrănit cu lapte cald. Era ceva blând, cu o față drăgălașă de bebeluș și cu niște picioare cam lungi pentru corpul său. Dicton îl purta în brațe peste câmpie, având sticla lui cu lapte într-un buzunar, împreună cu o veveriță. Când Mary se așează sub un copac cu grămada plină de căldură ce șchiopăta, se simți ca și cum era prea plină de o bucurie ciudată ca să mai vorbească. Un miel... un miel! Un miel viu care stătea în poala sa ca un bebeluș!

Descrisa cu mare bucurie și Colin asculta și trăgea mult aer în piept, când asistenta intră. Tresări un pic la vederea ferestrei deschise. Stătuse într-o atmosferă sufocantă în cameră multe zile, pentru că pacientul ei era sigur că geamurile deschise răceau oamenii.

— Sigur nu-ți e rece, stăpâne Colin? întrebă ea.

— Nu, fu răspunsul. Trag mult aer proaspăt în mine. Te face puternic. Am de gând să mă dau jos de pe canapea pentru micul dejun. Verișoara mea va lua micul dejun cu mine.

Asistenta plecă, ascunzând un zâmbet, ca să dea ordin pentru două mic-dejunuri. Găsi sala servitorilor un loc mai amuzant decât camera invalidului și chiar acum toată lumea dorea să audă știrile de sus. S-a râs destul de mult despre tânărul pustnic nepopular, care, așa cum a spus bucătarul, „și-a găsit stăpânul și binele pentru el”. Sala servitorilor fusese foarte obosită de crize și majordomul, care era un om cu familie, își exprimă mai mult decât o dată opinia, zicând că invalidului i-ar fi mai bine dacă ar sta „bine ascuns”.

Când Colin era pe canapea și micul dejun pentru doi a fost pus pe masă, făcu un anunț asistentei în cea mai bună manieră, demnă de un rajah.

— Un băiat, o vulpe, o cioară, două veverițe și un miel nou-născut vor veni să mă vadă în dimineața asta. Îi vreau aduși sus, imediat ce sosesc, zise el. Nu ai voie să începi să te joci cu animalele în sala servitorilor și să le ții acolo. Le vreau aici.

Asistenta căscă ușor gura și încercă să o ascundă cu o tuse.

— Da, domnule, răspunse ea.

— Îți spun eu ce poți să faci, adăugă Colin fluturându-și mâna. Îi poți spune Marthei să le aducă aici. Băiatul este fratele Marthei. Numele lui e Dicton și e un fermecător de animale.

— Sper ca animalele să nu muște, stăpâne Colin, zise asistenta.

— Ți-am spus că e un fermecător, zise Colin riguros. Animalele fermecătorilor nu mușcă niciodată.

— Sunt fermecători de șerpi în India, zise Mary, și își pot băga capetele șerpilor în gurile lor.

— Doamne ferește! tremură asistenta.

Își mâncară micul dejun cu aerul dimineții suflând peste ei. Micul dejun al lui Colin era foarte bun și Mary îl urmări cu un interes serios.

— Vei începe să te îngrăși, așa cum am făcut și eu, zise ea. Nu-mi doream niciodată micul dejun când eram în India și acum îl vreau tot timpul.

— Și eu l-am vrut pe al meu azi-dimineață, zise Colin. Poate că a fost aerul proaspăt. Când crezi că va veni Dicton?

Nu era departe. În zece minute, Mary își întinse mâna.

— Ascultă! zise ea. Ai auzit un croncănit?

Colin ascultă și auzi, cel mai ciudat sunet din lume care se auzea în casă, un croncănit.

— Da, răspunse el.

— Țsta-i Soot, zise Mary. Ascultă iar. Auzi un behăit - unul mic?

— Oh, da! strigă Colin, înroșindu-se.

— Țsta-i mielul nou-născut, zise Mary. Vine.

Ghetele de câmpie ale lui Dicton erau groase și stângace și, deși a încercat să pășească încet, scoteau un sunet ca de tropăială în timp ce mergea pe coridoarele lungi. Mary și Colin l-au auzit mărșăluind, până când a trecut de ușa tapițată pe covorul moale din pasajul lui Colin.

— Dacă doriți, domnule, anunță Martha deschizând ușa, dacă doriți, domnule, acesta-i Dicton și creaturile sale.

Dicton intră zâmbind cu cel mai mare zâmbet larg al său. Mielul nou-născut era în brațele lui și mica vulpe roșie alerga pe lângă el. Nut stătea pe umărul lui stâng și Soot pe cel drept, iar capul și labele lui Shell ieșeau afară din

buzunarul hainei lui.

Colin se ridică încet și se holbă și se tot holbă, așa cum s-a holbat când a văzut-o pentru prima dată pe Mary, dar asta era o holbare de minunăție și încântare. Adevărul era că în ciuda a tot ce auzise, nu înțelesese cătuși de puțin cum era acest băiat și că vulpea lui, și cioara lui, și veverițele lui, și mielul lui erau atât de aproape de el și de prietena lui, încât părea că aproape fac parte din el însuși. Colin nu mai vorbise niciodată cu un băiat în viața lui și era atât de copleșit de propria lui plăcere și curiozitate, încât nici măcar nu se gândi să vorbească.

Însă Dicton nu se simțea nicidecum timid sau penibil. Nu se simțise stânjenit, pentru că cioara nu îi știa limbajul. Se holbase doar și nu îi vorbise prima dată când s-au întâlnit. Creaturile erau întotdeauna așa, până când aflau ceva despre tine. Merse spre canapeaua lui Colin și puse încet mielul nou-născut în poala lui. Imediat, micuța creatură se întoarse către capotul cald din catifea și începu să se agite și să se tot agite, cu capul lui strâmt și cârlionțat, cu o nerăbdare blândă. Bineînțeles, niciun băiat nu s-ar fi putut abține să nu vorbească atunci.

— Ce face? strigă Colin. Ce vrea?

— O vrea pe maică-sa, zise Dicton, zâmbind din ce în ce mai mult. L-am adus un pic înfometat pentru că m-am gândit că ai vrea să vezi cum se hrănește.

Îngenunche lângă canapea și scoase o sticlă din buzunar.

— Haide, micuțule, zise el, întorcând capul mic și alb de lână, cu o mână blândă și cafenie. Asta vrei. Vei obține mai mult de-aici decât din haine din mătase și catifea. Iată, și împinse vârful cauciucului de la gura sticlei în gura agitată și mielul începu să-l sugă cu un extaz lacom.

După asta nu s-a mai întrebat nimeni ce să spună. Până ce mielul să adoarmă, a turnat cu întrebări și Dicton

răspunse la toate. Le-a spus cum găsisese mielul tocmai când răsărea soarele acum trei dimineți. Stătea pe câmpie ascultând o ciocârlie și uitându-se la ea cum zbura din ce în ce mai sus până ce devenise o pată în înălțimile cerului.

— Aproape că îl pierdusem, dacă nu ar fi fost cântecul ei și mă întrebam cum de un om l-ar putea auzi când părea să iasă afară din lume într-o clipă, și abia atunci am auzit altceva în depărtare, printre tufișuri. Era un behăit slab și mi-am dat seama că era un miel nou-născut, căruia îi era foame. Știam că nu i-ar fi fost foame dacă nu și-ar fi pierdut mama cumva, așa că am început să o caut. Eh! Chiar am căutat-o mult. Am fost înăuntrul și în afara tufișurilor și de jur-împrejur și părea întotdeauna că pășeam pe calea greșită. Dar la sfârșit am văzut un pic de alb lângă stâncă sus pe câmpie și am urcat până acolo. L-am găsit pe micuț jumătate mort, răcit și tremurând.

În timp ce el vorbea, Soot zbură solemn în afară și înăuntru pe fereastra deschisă. Croncănea remarci despre scenariu, în timp ce Nut și cu Shell făceau excursii în copacii mari de afară și alergau în sus și jos pe trunchiuri, explorând crengile. Captain se ghemotoci lângă Dicton, care stătea pe preșul vetrei de plăcere.

S-au uitat la pozele din cărțile cu grădini și Dicton cunoștea toate florile după numele lor popular și știa exact care dintre ele creșteau deja în grădina secretă.

— Nu aș putea să le spun numele, zise el, arătând către una sub care scria „Aquilegia”, dar noi îi spunem columbină și aia de-acolo e gura-leului și amândouă cresc mult în gardurile vii, dar astea sunt de grădină și cresc mai mari și mai frumoase. Sunt niște grămezi mari de columbine în grădină. Arată ca un pat cu fluturi albi și albaștri ce zburătăcesc, atunci când sunt în floare.

— Merg să le văd, strigă Colin. Merg să le văd!

— Da, trebuie, zise Mary destul de serioasă. Și nu

mai trebuie să pierzi nicio clipă.

CAPITOLUL XX

„Vei trăie veci, pentru totdeauna și totdeauna”.

Dar au fost obligați să aștepte mai mult de o săptămână, pentru că, în primul rând, au urmat câteva zile cu mult vânt și în al doilea rând Colin a fost amenințat cu o răceală, lucruri care întâmplându-se unul după altul l-ar fi aruncat fără dubiu într-o furie, însă era atâta planificare atentă și misterioasă de făcut și aproape în fiecare zi Dicton venea, chiar și pentru câteva minute, să vorbească despre ce se întâmpla pe câmpie, în lanuri, pe garduri vii și pe malurile pâraurilor. Lucrurile pe care avea să le spună despre casele vidrelor, ale bursucilor și ale șoarecilor de apă, nemaivorbind de cuiburile păsărilor, de șoarecii de câmp și de vizuinile lor, erau suficiente să te facă aproape să tremuri de emoție când auzai toate detaliile familiare din partea unui fermecător de animale și când realizeai cu ce dornicie emoționantă și nerăbdare lucra întreaga lume ocupată de sub pământ.

— Sunt la fel ca și noi, zise Dicton, doar că ele trebuie să-și construiască în fiecare an casele lor. Și le ține atât de ocupate, încât efectiv se încaieră ca să le termine.

Oricum, cel mai captivant lucru au fost pregătirile ce trebuiau făcute înainte să poată Colin să fie transportat cu destul de mult secret în grădină. Nimeni nu trebuie să vadă scaunul-cărucior și pe Dicton și pe Mary după ce au cotit un anumit colț al tufărișului și au intrat pe poteca din afara zidului cu iederă. Pe zi ce trecea, Colin devenise din ce în ce mai convins de sentimentul lui și credea că misterul ce înconjură grădina era unul dintre cele mai mari farmece ale ei. Nimic nu trebuia să strice asta. Nimeni nu trebuia să bănuiască măcar vreodată că aveau o grădină secretă. Oamenii trebuiau să creadă că el ieșea pur și simplu afară cu Mary și Dicton, pentru că îi plăcea și nu se

împotriva ca ei să se uite la el. Au avut discuții lungi și chiar încântătoare despre ruta lor. O vor lua în sus pe poteca asta și jos pe aia, o vor traversa pe cealaltă și vor trece de jur-împrejurul straturilor și fântânilor de flori, ca și cum s-ar uita la „așternuturile de plante”, pe care grădinarul/șef, dl Roach, le aranjase. Părea un lucru atât de logic de făcut, încât nimeni nu s-ar fi gândit deloc că e misterios. Vor coti pe potecile din tufăriș și se vor pierde până vor ajunge la zidurile lungi. Era gândit aproape la fel de serios și de elaborat, precum planurile de înaintare făcute de marii generali în timp de război.

Zvonuri despre lucrurile noi și curioase care apăreau în apartamentul invalidului sau infiltrat, evident, prin sala servitorilor, până în grajduri și afară, printre grădinari, dar în ciuda acestui lucru, dl Roach s-a speriat într-o zi când a primit ordine din camera stăpânului Colin pentru a se prezenta în apartamentul pe care niciun grădinar nu l-a văzut vreodată, pentru că însuși invalidul dorea să-i vorbească.

„Ia te uită”, își zise, în timp ce își schimba repede haina, „Ce mai trebuie să fac acum? Maiestatea Sa pe care nu dorea să o vadă nimeni a chemat un om pe care nu l-a mai văzut niciodată”.

Dl Roach nu era un om lipsit de curiozitate. Nici măcar nu-l văzuse fugăr pe băiat și auzise o grămadă de povești exagerate despre silueta lui stranie, despre felurile lui de a se purta și despre firea lui nebună. Lucrul pe care l-a auzit cel mai des era că putea să moară în orice clipă și erau numeroase descrieri fanteziste ale unui spate cocoșat și ale unor membre neajutorate, făcute de oameni care nu l-au văzut niciodată.

— Lucrurile se schimbă în această casă, d-le Roach, zise d-na Medlock în timp ce îl conducea sus pe scări până la coridorul care deschidea camera până acum

misterioasă.

— Să sperăm că se schimbă în bine, d-nă Medlock răspunse el.

— Nu se puteau schimba în mai rău, continuă ea. Și, ciudat ca toate celelalte, vei găsi sarcinile mult mai ușoare la care să faci față. Să nu fii surprins, die Roach, dacă te vei găsi în mijlocul unei menajerii, cu Dicton al Marthei Sowerby simțindu-se ca acasă, mai mult decât dumneata sau eu.

Chiar era ceva magic în Dicton, așa cum Mary crezuse întotdeauna. Când dl Roach îi auzi numele, zâmbi îngăduitor.

— S-ar simți ca acasă în Palatul Buckingham sau pe fundul unei mine de cărbuni, zise el. Și totuși nu e nici obrăznicie. E doar drăguț, băiatul acela.

A fost probabil bine că a fost pregătit, altfel s-ar putea să se fi speriat. Când ușa de la dormitor s-a deschis, o cioară mare, care se simțea ca acasă și era cocoțată pe spătarul înalt al unui scaun sculptat, anunță intrarea unui vizitator spunând „Cra-Cra” destul de tare. În ciuda avertismentului d-nei Medlock dl Roach tresări doar, fiind suficient de rușinos ca să sară înapoi.

Tânărul rajah nu era nici în pat, nici pe canapea. Era într-un fotoliu și un miel tânăr stătea lângă el, scuturându-și coada în modul în care o face un miel atunci când este hrănit, cu Dicton în genunchi dându-i lapte din sticlă. O veveriță era cocoțată pe spatele aplecat al lui Dicton, ronțâind cu atenție o nucă. Fetița din India stătea pe un taburet mare, privind scena.

— Iată-l pe dl Roach, stăpâne Colin, zise d-na Medlock

Tânărul rajah se întoarse și își examinează servitorul – cel puțin asta a fost ceea ce a simțit grădinarul-șef că s-a întâmplat.

— Oh, tu ești Roach, nu? zise el. Am trimis după tine pentru a-ți da niște ordine foarte importante.

— Prea bine, domnule, răspunse Roach, întrebându-se dacă urma să primească instrucțiuni să taie toți stejarii din parc sau să transforme livezile în grădini de apă.

— În după-amiaza aceasta voi ieși afară în scaunul meu, zise Colin. Dacă aerul proaspăt e de acord cu mine, s-ar putea să ies afară în fiecare zi. Atunci când ies, niciunul dintre grădinari nu are voie să se afle în apropiere de Poteca Lungă de lângă zid. Nimeni nu trebuie să fie acolo. Voi ieși pe la ora două și toată lumea va trebui să stea departe, până când voi trimite vorbă că se pot întoarce la lucru.

— Prea bine, domnule, replică dl Roach, foarte ușurat să afle că stejarii pot să rămână, iar livezile sunt în siguranță.

— Mary, zise Colin, întorcându-se spre ea, care este lucrul acela pe care îl spui atunci când ai terminat de vorbit și vrei ca lumea să plece?

— Spui: *„Ai permisia mea de a pleca”*, răspunse Mary.

Rajahul flutură din mână.

— Ai permisia mea să plec, Roach, zise el. Dar ține minte, asta e foarte important.

„Cra-Cra!” comentă cioara în discordanță, dar nu nepoliticoasă.

— Prea bine, domnule. Vă mulțumesc, domnule, zise dl Roach, și d-na Medlock îi conduse afară din cameră.

Afară, pe coridor, fiind un om de treabă, zâmbi până când aproape râse.

— Pe cuvântul meu! zise el, are un fel domnesc de a fi, nu-i așa? Ai crede că e o întreagă familie regală în unul singur - Prințul Consort și restul.

— Eh! protestă d-na Medlock a trebuit să-l lăsăm să

ne calce pe toți în picioare încă de când s-a născut și crede că pentru asta s-au născut oamenii.

— Poate se va dezvăța, dacă trăiește, sugeră dl Roach.

— Ei bine, un lucru e destul de sigur, zise d-na Medlock Dacă va trăi și copila aceea din India stă aici, îți garantez că-l va învăța că nu toată portocala îi aparține, așa cum spune Susan Sowerby. Și va încerca să afle mărimea propriei bucăți.

În cameră, Colin stătea întins pe pernele lui.

— Totul e în siguranță acum, zise el. Și în după-amiaza asta o voi vedea... în după-amiaza asta o voi vedea!

Dicton se întoarse în grădină împreună cu creaturile sale, iar Mary a rămas lângă Colin. Nu se gândea că arăta obosit, dar a fost foarte tăcut înainte de a veni dejunul și la fel în timp ce mâncau. Se întrebă de ce și se interesă, întrebându-l:

— Ce ochi mari ai, Colin, zise ea. Când gândești se fac mari cât farfuriile. La ce te gândești acum?

— Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc cum va arăta, răspunse el.

— Grădina? întrebă Mary.

— Primăvara, zise el. Mă gândeam că, efectiv, nu am văzut-o niciodată. Rareori am ieșit afară și când am ieșit, nu m-am uitat la ea. Nici măcar nu m-am gândit la ea.

— Eu nu am văzut-o în India, pentru că nu era niciuna, zise Mary.

Închis și cu viața așa morbidă cum o avusese, Colin avea mai multă imaginație decât ea și cel puțin el petrecuse foarte mult timp uitându-se la minunatele cărți și poze.

— În dimineața aceea când ai dat buzna și ai spus: „*A venit! A venit!*”, m-ai făcut să mă simt destul de ciudat. Suna ca și cum lucrurile veneau cu o mare procesiune, cu

explozii mari și adieri de muzică. Am o poză de genul ăsta într-una din cărțile mele - plină de oameni minunați și copii cu ghirlande și crengi cu muguri pe ele, toată lumea râzând, dansând, îngrămădindu-se și cântând la fluier. De aceea am spus: „*Poate vom auzi trompetele aurite*” și ți-am spus să deschizi brusc fereastra.

— Cât de nostim! zise Mary. Exact așa se simte. Și dacă toate florile, și frunzele, și lucrurile verzi, și păsările, și creaturile sălbatice ar dansa imediat, ce aglomerare ar fi! Sunt sigură că ar dansa, și ar cânta, și ar fluiera, și că ar fi adieri de muzică.

Amândoi au râs, dar nu pentru că ideea li s-a părut comică, ci pentru că le plăcu amândurora.

Un pic mai târziu, asistenta îl pregăti pe Colin. A observat că, în loc să stea întins ca un buștean în timp ce hainele îi erau puse pe el, s-a ridicat și a făcut câteva eforturi pentru a se ajuta, a vorbit și a râs cu Mary tot timpul.

— Aceasta e una dintre zilele lui bune, domnule, îi zise ea doctorului Craven, care trecu pe acolo să-l consulte. E într-o dispoziție atât de bună, încât îl face mai puternic.

— Voi trece iar pe-aici, pe după-amiază, după ce se va întoarce, zise dr. Craven. Trebuie să văd cum îi priesc ieșirile afară. Îmi doresc, zise el pe o voce foarte joasă, să te lase să mergi cu el.

— Mai degrabă aș renunța la pacient, domnule, decât să stau aici, în timp ce-i este sugerat, răspunse asistenta. Cu o fermitate bruscă.

— Încă nu m-am decis să o sugerez, zise doctorul, cu nervozitatea lui ușoară. Vom încerca experimentul. Dicton e un băiat în care aș avea încredere și cu un nou-născut.

Cel mai puternic om din casă îl purtă pe Colin până jos pe scări și îl puse pe scaunul lui cu rotile, lângă care

Dicton aştepta afară. După ce bărbatul îi aranjă păturile şi pernele, rajahul flutură mâna către el şi către asistentă.

— Aveţi permisiunea mea să plecaţi, zise el şi dispărură repede amândoi şi trebuie că ceilalţi au chicotit, când erau în casă, în siguranţă.

Dicton începu să împingă căruciorul încet, dar ferm. Domnişoara Mary mergea pe lângă el, iar Colin se aplecă pe spate şi îşi ridică faţa spre cer. Bolta lui părea foarte înaltă şi norii mici ca de zăpadă păreau asemenea păsărilor albe plutind pe aripile întinse sub albăstrimea lui de cristal. Vântul bătea în adieri mari şi uşoare de pe câmpie şi era ciudat, cu un miros limpede şi sălbatic de dulceată. Colin continuă să-şi ridice pieptul lui slab pentru a-l trage înăuntru şi ochii lui mari păreau ca şi cum ei erau cei care ascultau – ei ascultau, în locul urechilor sale.

— Sunt atât de multe sunete de cântece, zumzăieli şi chemări, zise el. Ce e mirosul acela pe care îl aduc adierile de vânt?

— Este de pe câmpia care se deschide, răspunse Dicton. Eh! Albinele sunt minunate azi.

Nicio creatură umană nu trebuia văzută pe poteca pe care au luat-o. De fapt, fiecare grădinar sau fiu de grădinar fuseseră goniţi. Dar coteau înăuntru şi în afară prin tufăriş şi în jurul straturilor cu fântâni, urmându-şi ruta lor atent planificată, aproape pentru plăcerea misterioasă a acesteia. Dar când au cotit pe Poteca Lungă de lângă zidurile cu iederă, sentimentul emoţionant al unui fior datorat apropierii îi determină, pentru un motiv curios pe care nu l-ar fi putut explica, să înceapă să vorbească în şoaptă.

— Asta e, răsuflă Mary. Aici e locul în care obișnuiam să mă plimb în sus şi în jos şi să mă întreb.

— Țsta e? strigă Colin, şi ochii lui începură să caute iedera cu o curiozitate dornică. Dar nu pot să văd nimic,

șopti el. Nu e nicio poartă.

— Asta am crezut și eu, zise Mary.

Apoi se făcu o liniște plăcută fără nicio respirație și scaunul continuă să înainteze.

— Aceasta e grădina unde lucrează Ben Weatherstaff, zise Mary.

— Da? zise Colin.

După câțiva yarzi mai încolo, Mary șopti din nou:

— Acesta este locul unde prihorul a zburat peste zid, zise ea.

— Da? strigă Colin. Oh! Mi-aș dori să vină din nou!

— Și aici, zise Mary cu o încântare solemnă, arătând sub tufișul unui liliac mare, este locul unde s-a cocoțat pe grămada mică de pământ și mi-a arătat cheia.

Apoi Colin se ridică.

— Unde? Unde? Acolo? strigă el, cu ochii mari cât ai lupului din Scufița Roșie, atunci când Scufița Roșie simțea că trebuie să facă o remarcă asupra lor.

Dicton stătea nemișcat și căruciorul se opri.

— Și aici, zise Mary, pășind înainte pe strat, lângă iederă, este locul în care m-am dus să vorbesc cu el, când a ciripit către mine de pe zid. Și aceasta este iedera pe care vântul a suflat-o, și luă în mână cortina verde ce atârna.

— Oh! Este!... Este! găfâi Colin.

— Și aceasta e clanța și aceasta e poarta. Dicton, împinge-l înăuntru... împinge-l repede înăuntru.

Și Dicton îl împinse cu o mișcare puternică, fermă și splendidă.

Dar Colin căzuse efectiv pe pernele lui, deși găfâia de încântare și își acoperi ochii cu mâinile, ținându-le acolo și neobservând nimic până când erau înăuntru și căruciorul se opri ca printr-o minune, iar poarta fu închisă. De-abia atunci le îndepărtă și se uită împrejur și... împrejur și...

împrejur, așa cum făcuseră Mary și Dicton. Peste ziduri, și pământ, și copaci, și crenguțele care se legănau, și lujeri, voalul verde-deschis al frunzelor mici și drăgălașe se furișase, și în iarba de sub copaci, și în urnele gri din tufișuri, și ici și colo, peste tot erau legături și pete aurii, și purpurii, și albe, și erau bătaii din aripi și fluierături dulci, și blânde, și zumzăieli, și mirosuri și iar mirosuri. Soarele cădea cald pe fața lui, asemenea unei mâini cu o atingere duioasă. Minunându-se, Mary și Dicton stăteau și se uitau la el. Părea atât de ciudat și de diferit, pentru că o strălucire de roz se furișase efectiv peste tot pe el – pe fața de fildeș, pe gâtul lui, pe mâinile lui, peste tot.

— Mă voi face bine! Mă voi face bine! strigă el. Mary! Dicton! Mă voi face bine! Și voi trăi pe veci, pentru totdeauna și totdeauna!

CAPITOLUL XXI Ben Weatherstaff

Unul dintre lucrurile ciudate referitoare la viață este că, din când în când, cineva este chiar sigur că va trăi pe veci, pentru totdeauna și totdeauna. Câteodată cineva o știe atunci când se trezește, în timpul solemn al răsăritului, și se duce afară, stă singur și-și aruncă departe privirea înapoi, apoi se uită în sus și tot mai sus și privește cum cerul palid se schimbă ușor, se umflă și lucruri necunoscute și minunate se întâmplă, până când aproape că plânge și inima cuiva stă nemișcată în fața măreției ciudate și neschimbătoare a răsăritului de soare – care se întâmplă în fiecare dimineață, de mii și mii și mii de ani. Cineva știe atunci pentru o clipă sau două. Și câteodată, cineva o știe când stă de unul singur în pădure la apusul soarelui și misterioasa nemișcare adâncă și aurie înclinându-se prin și pe sub crengi pare să spună încet, iar și iar, un lucru pe care cineva nu-l poate auzi, oricât de mult ar încerca. Câteodată liniștea imensă a nopții albastru-închis, cu milioane de stele așteptând și privind, îl

face sigur pe cineva, iar câteodată un sunet îndepărtat de muzică adevărește acest lucru; și câteodată o privire în ochii cuiva.

Așa a fost cu Colin atunci când a văzut, a auzit și a simțit Primăvara în interiorul celor patru ziduri înalte ale unei grădini ascunse. În acea după-amiază, întreaga planetă părea să se dedice în a fi perfectă, radiant de frumoasă și bună cu un băiat. Poate doar din bunătate divină primăvara a venit și a încoronat tot ceea ce putea în acel loc. Mai mult de o dată, Dickon făcea pauză din ceea ce făcea și stătea nemișcat, cu un fel de mirare crescătoare în ochii lui, dând ușor din cap.

— Eh! E minunat, zise el. Am doisprezece ani, merg spre treisprezece și sunt destule după-amiezi în treisprezece ani, dar mi se pare că n-am mai văzut vreuna la fel ca aceasta.

— Da, e una minunată, zise Mary și suspină de bucurie. Garantez că e cea mai minunată care, putea să fie în această lume.

— Crezi, zise Colin visând cu prudență, că ceea ce se întâmplă a fost făcut să arate așa numai pentru mine?

— Pe cuvântul meu! strigă Mary admirativ, vorbești bine cu accent de Yorkshire, înveți repede... da.

Încântarea domnea. Au tras căruciorul sub prun, care era alb ca zăpada, cu flori și muzică de albine. Era precum baldachinul unui rege, al unuia din basme. Aproape erau cireși înfloriți și meri ai căror muguri erau roz și albi, iar ici și colo unul se deschise exploziv. Între crengile înflorite ale baldachinului, mici părți de cer albastru priveau în jos, ca niște ochi minunați.

Mary și Dickon au lucrat un pic ici și colo, iar Colin îi privea. I-au adus lucruri la care să se uite - muguri care se deschideau, muguri care erau strâns închiși, bucăți de rămurele ale căror frunze tocmai arătau verzi, pana unei

ciocănitori care ajunseser pe pământ, coaja goală a unei păsări nou clocite. Dickon împingea căruciorul încet în jurul grădinii, oprindu-se în fiecare clipă pentru a-l lăsa să se uite la minunile ce țâșneau din pământ sau se târau pe copaci. Se simțea ca și cum era plimbat ceremonios în jurul țării unui rege magic și al unei regine și îi erau arătate toate bogățiile misterioase pe care le conținea.

— Mă întreb dacă vom vedea prihorul! zise Colin.

Îl vei vedea destul de des imediat, răspunse Dicton.

— Când vor ieși puii din coajă, micul de el va fi atât de ocupat, că îi va face capul să se învârtă. Îl vei vedea zburând înainte și înapoi, ducând viermi aproape la fel de mari ca el și atâta zgomot în cuib, când ajunge, încât îl tulbură și de-abia mai știe în care gură mare să bage prima bucată. Și ciocuri larg deschise, și țipete de fiecare parte. Mama spune că atunci când vede ce trebuie să facă un prihor pentru a ține ciocurile lor larg deschise pline, se simte ca o doamnă care nu are nimic de făcut. Spune că i-a văzut pe micuți când părea că sudoarea cădea de pe ei, deși oamenii nu pot să vadă.

Asta i-a făcut să chicotească atât de încântați, încât au fost obligați să-și acopere gurile cu mâinile, amintindu-și că nu trebuie să fie auziți. Colin fusese instruit în legătură cu legea șoptelor și a vocilor joase cu câteva zile în urmă. Îi plăcea misterul și își dădea toată silința, dar în mijlocul mulțumirii emoționante e destul de dificil să nu râzi niciodată deasupra unei șoapte.

Fiecare clipă a după-amiezii era plină de lucruri noi și în fiecare oră soarele devenea din ce în ce mai auriu. Căruciorul fusese tras înapoi sub baldachin și Dicton se așezase pe iarbă. Tocmai își scosese fluierul, când Colin văzu ceva ce nu avusese timp să observe înainte.

— Acela e un copac foarte vechi, acolo, nu-i așa? zise el.

Dicton se uită prin iarbă la copac. Se uită și Mary. Fu o clipă scurtă de nemișcare.

— Da, răspunse Dicton după aceea, și vocea lui avea un sunet foarte jos.

Mary se holbă la copac și se gândi.

— Crengile sunt destul de gri și nu e nici o singură frunză nicăieri, continuă Colin. E aproape mort, nu-i așa?

— Da, recunosc Dicton. Dar trandafirii care s-au cățarat peste tot pe el vor acoperi aproape toate părțile din lemnul mort când vor fi plini de frunze și flori. Atunci nu va mai părea mort. Va fi cel mai drăguț dintre toți.

Mary încă se holba la copac și se gândea.

— Arată ca și cum o creangă mare a fost ruptă, zise Colin. Mă întreb cum s-a întâmplat.

— S-a întâmplat de mai multe ori pe an, răspunse Dicton. Eh! zise el cu o tresărire bruscă și ușurată și punându-și mâna pe Colin. Uită-te la prihor! Iată-l! Caută pentru perechea sa.

Colin se uită aproape prea târziu, dar prinse cu privirea strălucirea păsării cu pieptul roșu care ducea ceva în cioc. Țâșni prin verdeață și prin colțul un pic dezvoltat, că ajunsese în afara vederii. Colin se întinse înapoi pe perna lui, râzând un pic.

Îi duce ei ceaiul. Poate că e ora cinci. Cred că aș vrea niște ceai eu însumi.

Astfel erau în siguranță.

— A fost magie ceea ce l-a trimis pe prihor, îi zise Mary în secret lui Dicton după aceea. Știu că a fost magie.

Amândurora le-a fost frică să nu întrebe Colin ceva despre copacul a cărui ramură fusese ruptă acum zece ani. Au vorbit împreună despre asta și Dicton a stat și și-a frecat capul într-un mod îngrijorător.

— Trebuie să ne purtăm ca și cum nu ar fi nicio diferență între el și ceilalți copaci, zise el. Nu i-am putea

spune niciodată cum s-a rupt, bietul băiat. Dacă zice ceva despre asta, trebuie... trebuie să încercăm să părem veseli.

— Da, așa trebuie, răspunse Mary.

Dar nu se simțea ca și cum părea veselă când se holbă la copac. S-a întrebat și tot întrebat în acele puține clipe dacă era ceva adevărat în legătură cu celălalt lucru pe care Dicton îl spusese. Începuse să-și frece părul lui roșu ca rugina într-o manieră nedumerită, dar o privire drăguță și liniștitoare începu să crească în ochii lui albaștri.

— Dna Craven a fost o tânără foarte drăguță, continuă el, ezitant. Mama crede că e posibil să fi venit prin Misselthwaite de multe ori, căutându-l pe stăpânul Colin, așa cum fac toate mamele când pleacă din lume. Trebuie să se întoarcă, vezi tu. E posibil ca ea să fi fost în grădină și e posibil să fi fost ea cea care ne-a îndemnat la muncă și ne-a spus să-l aducem aici.

Mary se gândise că se referă la ceva legat de magie. Era o mare credincioasă în magie. În secret, credea că Dicton lucra cu magie, magie pozitivă, bineînțeles, pe tot ce era lângă el și de aceea oamenii îl plăceau atât de mult și creaturile sălbatice știau că e prietenul lor. Se întrebă cu adevărat dacă nu era posibil ca acest dar să-l fi adus pe prihor exact în momentul respectiv, când Colin puse întrebarea aceea periculoasă. Simțea că magia lui funcționează toată după-amiaza și-l făcea pe Colin să pară un băiat cu totul diferit. Nu părea posibil ca el să fie creatura nebună care țipase, își bătuse și își mușcase perna. Până și albeața lui de fildeș părea să se schimbe. Strălucirea slabă a culorii ce se arătase pe fața, gâtul și mâinile lui când intrase prima dată în grădină nu pierise cu adevărat. Părea să fie făcut din carne în loc de fildeș sau ceară.

L-au văzut pe prihor cărând mâncare de două sau

trei ori pentru perechea sa și era așa de sugestiv pentru ceaiul de după-amiază, încât Colin simți că trebuie să aibă și ei.

— Duceți-vă și spuneți-i unuia dintre servitori să aducă câte ceva într-un coș la poteca de rododendroni, zise el. După care, tu și Dicton îl puteți aduce aici.

Era o idee agreabilă, îndeplinită cu ușurință și când cearșaful alb fu întins peste iarbă, cu ceai fierbinte și pâine prăjită cu unt și gogoși, o masă încântătoare și apetisantă fu servită. Câteva păsări călătoare domestice se opriră pentru a se întreba ce se întâmpla și erau conduse către firimituri anchetate cu mare activitate. Nut și cu Shell țâșniră în sus pe copaci cu bucăți de prăjitură. Soot luă întreaga jumătate a unei gogoși unse cu unt într-un colț, o ciuguli, o examinează, o întoarce pe toate părțile și făcu remarci discordante despre ea, până când se decise să o înghiță cu bucurie dintr-o singură înghițitură.

După-amiaza se târa către ora sa caldă. Soarele adâncea galbenul razelor, albinele se duceau acasă și păsările zburau mai puțin. Dicton și Mary stăteau pe iarbă, coșul cu ceai era împachetat, gata să fie dus înapoi în casă, iar Colin stătea întins pe pernele lui, cu buclele lui grele date la o parte de pe fruntea lui, cu fața arătând o culoare naturală.

— Nu vreau ca după-amiaza asta să plece, zise el, dar mă voi întoarce mâine, și în ziua următoare, și în cealaltă, și în cealaltă...

— Vei avea parte de mult aer proaspăt, nu-i așa? zise Mary.

— Nu voi avea parte de nimic altceva, răspunse el.

— Acum am văzut primăvara și voi vedea vara. Voi vedea cum crește totul aici. Voi crește eu însumi aici.

— Așa va fi, zise Dicton. Te vom pune să te plimbi pe aici și să sapi, la fel ca ceilalți oameni.

Colin se înroși grozav.

— Să merg! zise el. Să sap! Voi putea?

Privirea aruncată de Dicton către el fu delicat de prudentă. Nici el și nici Mary nu întrebaseră vreodată dacă era vreo problemă cu picioarele lui.

— Sigur că vei merge, zise el ferm. Ai... ai picioarele tale, la fel ca și ceilalți oameni!

Mary fu cam speriată până când auzi răspunsul lui Colin.

— Nimic nu le deranjează cu adevărat, zise el, dar sunt atât de subțiri și slabe. Tremură în așa fel, încât mi-e frică să încerc să stau pe ele.

Atât Mary, cât și Dicton răsuflară ușurați.

— Când vei înceta a-ți mai fi frică, vei sta pe ele, zise Dicton cu o veselie reînnoită. Și vei înceta să-ți mai fie frică imediat.

— Da? zise Colin, și se întinse nemișcat ca și cum se întreba despre aceste lucruri.

Fură chiar foarte liniștiți pentru puțin timp. Soarele cobora din ce în ce mai jos. Era acea oră în care totul stă liniștit de la sine și ei chiar avuseseră o după-amiază ocupată și emoționantă. Colin părea ca și cum se odihnea în lux. Până și creaturile încetaseră să se mai miște și se retrăseseră împreună să se odihnească lângă ei. Soot se cocoță pe o creangă joasă, își strânse un picior și își trase adormită pelicula gri subțire de pleoape peste ochi. Mary se gândi în mod deosebit că arăta de parcă urma să sforăie într-o clipă.

În mijlocul liniștii ce a urmat, s-au cam speriat când Colin, jumătate cu capul ridicat, exclamă într-o șoptă tare, brusc alarmat:

— Cine e omul acela? Dicton și Mary se ridicară în picioare.

— Om! strigară amândoi în voci joase și rapide.

Colin arătă spre zidul înalt.

— Uite! șopti el emoționat. Privește!

Mary și Dicton împinseră căruciorul și se uitară. Era fața indignată a lui Ben Weatherstaff care se uita sever la ei peste zid, din vârful unei scări! Își scutură efectiv pumnul la Mary.

— Dacă n-aș fi atât de bătrân și ai fi fetișcana mea, strigă el, ți-aș fi dat o mamă de bătaie!

Urcă încă o treaptă amenințător, ca și cum era intenția lui energică de a sări peste zid și a discuta cu ea, dar pe măsură ce ea înaintă spre el, se gândise evident mai bine și rămase pe treapta de sus a scării lui scuturându-și pumnul spre ea.

— Nu am crezut niciodată multe despre tine! vorbi el. Nu te-am putut suporta încă de prima dată de când te-am văzut. O fată tânără, costelivă și cu fața de culoarea laptelui, punând întotdeauna întrebări și băgându-și nasul unde nu era nevoie. Nu am știut niciodată cum ai devenit atât de apropiată de mine. Dacă n-ar fi fost acel prihor – naiba să-l ia.

— Ben Weatherstaff, strigă Mary, găsindu-și respirația.

Stătea sub el și îl striga cu un fel de găfâială.

— Ben Weatherstaff, a fost prihorul cel care mi-a arătat calea!

Apoi, chiar păru că Ben va coborî cu adevărat pe partea dinspre ea a zidului, atât era de revoltat.

— Copil rău ce ești! strigă el jos către ea. Să-ți răspândești răutatea pe un prihor – nu că nu e el oricum obraznic. El să-ți arate calea! El! Eh! Tânără nerușinată – putea vedea următoarele lui cuvinte explodând, pentru că era copleșit de curiozitate – Cum Dumnezeu ai reușit să intri?

— A fost prihorul cel care mi-a arătat calea, protestă

ea încăpățânată. N-a știut că o face, dar a făcut-o. Și nu pot să-ți spun de aici în timp ce scuturi pumnul la mine.

Se opri din scuturatul pumnului brusc în exact acea clipă și falca sa se coborî, în timp ce se holbă peste capul ei la ceva ce a văzut că vine pe iarbă spre el.

La auzul primului torent de cuvinte, Colin fusese atât de surprins, că el doar stătuse și ascultase, ca și cum era vrăjit. Dar în mijlocul acesteia își reveni și-i făcu un semn imperios lui Dicton.

— Împinge-mă până acolo! comandă el. împinge-mă aproape și oprește-te exact în dreptul lui!

Și asta asta a fost ceea ce zărise Ben Weatherstaff și îl făcuse să-și coboare falca. Un cărucior cu haine și perne luxoase ce veneau spre el, părând mai degrabă un fel de trăsură oficială pentru că un rajah tânăr se aplecă pe spate în ea, cu comandă regală în ochii lui negri și o mână subțire, albă, întinsă trufaș către el. S-a oprit exact sub nasul lui Ben Weatherstaff. Nu era nicio mirare că gura îi căzuse deschisă.

— Știi cine sunt? întrebă rajahul.

Cum se holba Ben Weatherstaff! Ochii lui bătrâni și roșii se fixară pe ceea ce era înaintea lui, ca și cum ar fi văzut o fantomă. S-a holbat și s-a holbat, a înghițit în sec și nu a zis nimic.

— Știi cine sunt? ceru Colin mai imperios. Răspunde!

Ben Weatherstaff își ridică mâna sa noduroasă și o trecu peste ochi și peste frunte, iar după aceea răspunse cu o voce tremurândă și ciudată.

— Cine ești? zise el. Da, știu, cu ochii mamei tale holbându-te la mine, afară din față. Tu ești bietul invalid.

Colin uită că avusese vreodată un spate. Fața lui se înroși în stacojiu și se ridică trăsnet în picioare.

— Nu sunt invalid! strigă el furios. Nu sunt!

— Nu e! strigă Mary, aproape țipând la zid în

indignarea ei fioroasă. N-are nicio gălmă mică cât un ac de gămălie! M-am uitat și nu era nimic acolo - nici măcar una!

Ben Weatherstaff își trecu mâna peste frunte încă o dată și se holbă ca și cum nu s-ar putea holba niciodată destul. Mâna îi temură, gura îi tremura, vocea îi tremura. Era un bătrân ignorant, lipsit de tact și își putu aminti doar lucrurile pe care le auzise.

— Nu... nu ai un spate încovoiat? zise el răgușit.

— Nu! țipă Colin.

— Nu... nu ai picioare strâmbe? zise tremurând Ben, încă și mai răgușit.

Era prea mult. Puterea, care, de obicei, îi producea crizele, trecu prin el acum într-un mod nou. Însă niciodată nu fusese acuzat de picioare strâmbe - chiar și în șoaptă! - și simpla credință în existența lor, care a fost dezvăluită de vocea lui Ben Weatherstaff era mai mult decât un rajah în carne și oase putea să îndure. Mânia și mândria lui insultată l-au făcut să uite totul, cu excepția acestui moment, care îl umplu cu o putere pe care nu o cunoscuse înainte, o putere aproape nenaturală.

— Vino aici! țipă la Dicton și chiar începu să dea la o parte păturile care îi acopereau membrele inferioare și să se descurce singur. Vino aici! Vino aici! în clipa asta!

Dicton era lângă el într-o secundă. Mary își ținu respirația într-un găfâit și simți ea însăși că se făcea palidă.

„Poate să o facă! Poate să o facă! Poate să o facă! Poate!” își spuse sieși incoerent, pe sub respirație, pe cât de repede putu.

Era o ceartă mică violentă, covorașele erau aruncate pe pământ, Dicton ținea brațul lui Colin, picioarele subțiri erau afară, tălpile subțiri erau pe iarbă. Colin stătea drept - drept - drept ca o săgeată și părând ciudat de înalt, cu

capul dat pe spate și cu ochii lucind a fulgere.

— Uită-te la mine! se năpusti el asupra lui Ben Weatherstaff. Doar uită-te la mine - tu! Doar uită-te la mine!

— E la fel de drept ca și mine! strigă Dicton. E la fel de drept ca orice băiat din Yorkshire!

Ceea ce făcu Ben Weatherstaff după aceea, Mary crezu că e ciudat peste măsură. S-a înecat și a înghițit în gol și brusc lacrimi s-au rostogolit pe obrajii lui ridați de vreme, în timp ce bătu din mâinile lui vârstnice.

— Eh! izbucni el după, ce de minciuni spun oamenii! Ești slab ca o stînghie și alb ca o fantomă, dar nu ai niciun nod pe tine. Vei crește mare. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Dicton îi ținea cu putere brațul lui Colin, dar băiatul nu începuse să se clatine. Stătea din ce în ce mai drept și îl privea pe Ben Weatherstaff în ochi.

— Eu sunt stăpânul tău, zise el, atunci când tata e plecat. Și tu trebuie să mi te supui. Aceasta e grădina mea. Să nu îndrăznești să spui un cuvânt despre ea! Dă-te jos de pe scara aia și du-te pe Poteca Lungă unde te vei întâlni cu domnișoara Mary, care te va aduce aici. Vreau să vorbesc cu tine. Nu te-am vrut, dar acum va trebui să faci parte din secret. Grăbește-te!

Fața bătrână și arțăgoasă a lui Ben Weatherstaff era încă udă de acea năvală ciudată de lacrimi. Părea că nu-și poate lua ochii de la Colin cel slab și drept, care stătea pe picioarele lui, cu capul dat pe spate.

— Eh! Băiete, șopti el. Eh! Băiatul meu!

Apoi, amintindu-și singur, își atinse brusc pălăria lui de grădinar și zise:

— Da, domnule! Da, domnule! și dispăru supus de îndată ce coborî scara.

CAPITOLUL XXII Când soarele a coborât

După ce capul lui a ieșit din raza lor vizuală, Colin se întoarse către Mary.

— Du-te și întâlnește-te cu el, zise el.

Mary zbură prin iarbă până la ușa de sub iederă.

Dicton se uita la el cu ochi ageri. Erau pete stacojii pe obrajii lui și el arăta extraordinar, dar nu dădea niciun semn de prăbușire.

— Pot să stau, zise el, măreț, cu capul lăsat încă pe spate.

— Ți-am spus eu că vei putea imediat ce vei înceta să îți mai fie teamă, răspunse Dicton. Și ai încetat.

— Da, am încetat, zise Colin.

Apoi își aduse brusc aminte de ceva ce spusese Mary.

— Faci magie? întrebă el ager.

Gura arcuită a lui Dicton se deschise într-un zâmbet vesel.

— Tu însuți faci magie, zise el. E aceeași magie ca și cea care le-a făcut pe-aslea de-aici să iasă afară din pământ.

Atinse cu gheata lui groasă o grămadă de brândușe din iarbă. Colin se uită la ele.

— Da, zise el încet, nu ar putea fi o magie mai mare decât cea de aici - n-ar putea fi.

Se îndreptă singur, mai vertical ca niciodată.

— Voi merge până la copacul acela, zise el, arătând spre unul la câțiva pași depărtare de el. Voi sta în picioare când Weatherstaff vine aici. Mă pot odihni sprijinindu-mă de copac dacă vreau. Când voi dori să stau jos, voi sta jos, dar nu înainte. Adu o pătură de pe scaun.

Merse spre copac și, deși Dicton îi ținea brațul, era minunat de stabil. Când s-a sprijinit de copac nu era atât de rău că se sprijinise de el, dar încă se ținea atât de drept încât arăta înalt.

Când Ben Weatherstaff intră pe poarta din zid, îl văzu stând acolo și o auzi pe Mary bombănind ceva.

— Ce spui? întrebă el supărăcios, pentru că nu voia să-i fie distrasă atenția de la figura lungă, slabă și dreaptă, cu fața mândră.

Dar ea nu i-a spus. Ceea ce spunea era asta:

„*Poți s-o faci! Poți s-o faci! Ți-am spus eu că poți s-o faci! Poți s-o faci! Poți s-o faci! Poți!*” I-o spunea lui Colin, pentru că voia să facă magie și să-l țină în picioare. Nu suporta ca el să cedeze înainte să apară cu Ben Weatherstaff. Colin nu a cedat. Ea era înălțată de un sentiment brusc ce-i spunea că el părea chiar frumos în ciuda slăbiciunii lui. Își fixă ochii pe Ben Weatherstaff în felul ei caraghios, imperios.

— Uită-te la mine! ordonă el. Uită-te peste tot la mine! Sunt eu un cocoșat? Am eu picioarele strâmbe?

Ben Weatherstaff nu depășise emoția, dar își reveni un pic și răspunse aproape în felul lui obișnuit.

— Nu tu, zise el. Nicidecum. Ce ai tot făcut cu tine însuși, te-ai ascuns de văzul lumii și ai lăsat-o să creadă că ești invalid și imbecil.

— Imbecil! zise Colin mânios. Cine a crezut asta?

— Mulți fraieri, zise Ben. Lumea e plină de tâmpiți care rag și rag întotdeauna numai minciuni. De ce te-ai închis?

— Toată lumea credea că voi muri, zise Colin scurt. Dar nu voi muri!

Și a spus-o cu o asemenea decizie încât Ben Weatherstaff îl privi peste tot, de sus în jos și de jos în sus.

— Tu să mori! zise el cu o bucurie seacă. Nicidecum! Ai prea mult curaj în tine. Când am văzut că ți-ai pus picioarele pe pământ atât de repede, știam eu că ești bine. Așază-te un pic pe pătură, tinere stăpân, și dă-mi poruncile tale.

Era un amestec ciudat de blândețe ursuză și înțelegere fină în modul lui. Mary își revărsă discursul pe cât de repede putu, în timp ce merseseră pe Poteca Lungă. Principalul lucru ce trebuia ținut minte, îi spusese, era că sănătatea lui Colin se îmbunătățea – se făcea bine! Grădina făcea chestia asta. Nimeni nu trebuia să-l lase să-și amintească despre gălme și moarte.

Rajahul coborî pentru a se așeza pe o pătură sub copac.

— Ce treabă faci tu în grădini, Weatherstaff? întrebă el.

— Orice mi se spune, răspunse bătrânul Ben. Am fost ținut din favoare, pentru că ea mă plăcea.

— Ea? zise Colin.

— Mama ta, răspunse Ben Weatherstaff.

— Mama mea? zise Colin și îl privi tăcut. Aceasta a fost grădina ei, nu-i așa?

— Da, aceasta a fost! și Ben Weatherstaff îl privi și el pe Colin. O îndrăgea cel mai mult.

— Acum este grădina mea. Mie îmi este dragă. Voi veni aici în fiecare zi, anunță Colin. Dar trebuie să fie un secret. Poruncile mele sunt ca nimeni să nu știe că noi venim aici. Dicton împreună cu verișoara mea au muncit și au făcut-o să prindă viață. Câteodată voi trimite după tine pentru ajutor, dar trebuie să vii atunci când nu te poate vedea nimeni.

Fața lui Ben Weatherstaff se strâmbă într-un zâmbet bătrân și sec.

— Am venit aici înainte, când nu m-a văzut nimeni, zise el.

— Cum! exclamă Colin. Când?

— Ultima dată când am fost aici, zise el frecându-și barba și uitându-se împrejur, a fost cam acum doi ani.

— Dar nimeni nu a mai fost în ea de zece ani! strigă

Colin. Nu era nicio poartă!

— Eu sunt nimeni, zise Ben sec. Și nu am venit pe poartă. Am venit peste zid. Reumatismul m-a reținut în ultimii doi ani.

— Ați venit și ați tuns un pic pomii! strigă Dicton. Nu reușeam să înțeleg cum fusese făcut.

— Îi era așa de dragă - îi era! zise Ben Weatherstaff încet. Era un lucru atât de drăguț. O dată îmi spusese: *„Ben, dacă mă voi îmbolnăvi vreodată sau dacă mă voi stinge, trebuie să ai grijă de trandafirii mei”*. Când s-a stins, ordinele au fost ca nimeni să nu se apropie vreodată. Dar am venit, zise el cu o persistență morocănoasă. Am venit peste zid, până când reumatismul m-a oprit și am făcut un pic de treabă o dată pe an.

— Nu ar fi fost atât de înmugurită dacă nu ai fi făcut-o, zise Dicton. Chiar m-am întrebat.

— Mă bucur că ai făcut-o, Weatherstaff, zise Colin. Vei ști cum să păstrezi secretul.

— Da, voi ști, domnule, răspuse Ben. Și va fi mai ușor pentru un om cu reumatism să intre pe poartă.

Pe iarbă, lângă copac, Mary aruncase mistria. Colin își întinse mâna și o luă. O expresie ciudată îi răsări pe față și începu să scobească pământul. Mâna lui subțire era destul de slăbită, dar curând, în timp ce-l priveau, Mary cu un interes care-i ținea respirația, înfipse toată mistria în sol și răscoli un pic din el.

„Poți s-o faci! Poți s-o faci! ” Își spuse Mary sieși. *„Îți spun eu, poți!”*

Ochii rotunzi ai lui Dicton erau plini de o curiozitate dornică, dar nu scoase niciun cuvânt. Ben Weatherstaff continuă să privească cu o față interesată.

Colin insistă. După ce răscolise niște mistrii pline cu sol, îi vorbi triumfător lui Dicton, în cel mai bun accent al lui de Yorkshire.

— Ai zis că mă vei plimba pe-aici la fel ca și pe ceilalți, și ai zis că o să mă lași să sap. Am crezut că mă mințeai, doar ca să-mi faci pe plac. Asta e doar prima zi și am mers, și iată-mă că sap, acum.

Gura lui Ben Weatherstafi se deschise iar, când îl auzi, dar încheie chicotind.

— Eh! zise el, sună de parcă ai avea destulă minte. Sigur ești un băiat de Yorkshire. Și sapi. Ți-ar plăcea să plantezi ceva? Îți pot aduce un trandafir într-un ghiveci.

— Du-te și adu-l! zise Colin, săpând emoționat. Repede! Repede!

S-a făcut într-adevăr destul de repede. Ben Weatherstafi se duse pe drumul lui, uitând de reumatism. Dicton își luă lopata și săpă groapa mai adâncă și mai largă decât ar fi putut să o facă un săpător nou cu mâinile subțiri și albe. Mary se strecură afară pentru a alerga și a aduce o stropitoare. Când Dicton adâncise groapa, Colin continuă să tot răscolească pământul. Privi în sus spre cer, roșu în obraji și strălucind din cauza noului exercițiu, ușor cum era.

— Vreau să o fac înainte ca soarele să coboare cu adevărat, zise el.

Mary crezu că poate soarele întârzie câteva minute doar pentru scopul acesta. Ben Weatherstaff aduse trandafirul în ghiveci din seră. Merse poticnit peste iarbă cât de repede putu. Începuse și el să fie emoționat. Îngenunche lângă groapă și scoase pământul din ghiveci.

— Iată, băiete, zise el, înmânându-i planta lui Colin. Pune-o tu singur în pământ, așa cum face regele când se duce într-un loc nou.

Mâinile subțiri și albe tremurară un pic și roșeața din obraji a lui Colin se intensifică odată cu plantarea florii în pământ. O ținu în timp ce bătrânul Ben făcea pământul stabil. Era umplut, presat și fixat. Mary se înclina înainte

pe mâini și genunchi. Soot zburase jos și înaintă să vadă ce se întâmpla. Nut și cu Shell trăncăneau dintr-un cireș.

— E plantată! zise Colin la urmă. Și soarele doar alunecă peste margine. Ajută-mă, Dicton. Vreau să stau în picioare atunci când apune. Face parte din magie.

Și Dicton l-a ajutat și magie – sau ce era – îi dădu putere, încât atunci când soarele alunecă peste margine și sfârși ciudata și minunata după-amiază pentru ei, el stătea efectiv pe cele două picioare ale sale – râzând!

CAPITOLUL XXIII Magie

Dr Craven aștepta de o bună bucată de vreme în casă când s-au întors. Începuse cu adevărat să se întrebe dacă nu ar fi înțelept să trimită pe cineva afară ca să cerceteze potecile grădinilor. După ce Colin fu adus înapoi în camera lui, bietul om îl privi serios.

— Nu trebuia să stai atât de mult, zise el. Nu trebuie să te suprasoliciți.

— Nu sunt deloc obosit, zise Colin. Mi-a făcut bine. Măine mă voi duce atât dimineața, cât și după-amiaza.

— Nu sunt sigur că pot permite acest lucru, răspunse dr Craven. Mă tem că nu ar fi înțelept.

— Nu ar fi înțelept să încerci să mă oprești, zise Colin serios. Mă duc.

Până și Mary aflase că una dintre particularitățile principale ale lui Colin era că nu știa câtuși de puțin ce brută mică și necioplită era cu felul lui de a comanda oamenilor. Trăise pe un fel de insulă părăsită toată viața lui și, cum el fusese regele ei, își crease propriile maniere, neavând cu cine să se compare. Mary fusese ca el și de când a venit la Misselthwaite descoperise treptat că propriile ei maniere nu fuseseră de genul care este obișnuit sau popular. Făcând această descoperire, se gândi în mod natural că era de un interes destul de mare să îi comunice asta lui Colin. Așa că s-a așezat și s-a uitat curios

la el pentru câteva clipe, după ce dr Craven plecase. Voia să-l facă să o întrebe de ce se uita așa la el și firește că a reușit.

— De ce te uiți la mine? zise el.

— Mă gândesc că îmi pare cam rău de dr Craven.

— Și mie, zise Colin calm, dar nu fără un aer de satisfacție. Nu va obține Misselthwaite deloc, acum că nu voi mai muri.

— Îmi pare rău pentru el datorită acestui lucru, bineînțeles, zise Mary, dar mă gândeam atunci că trebuie să fi fost foarte oribil să fi trebuit să fie politicos timp de zece ani cu un băiat care era întotdeauna necioplit. N-aș fi făcut-o niciodată.

— Sunt ne cioplit? întrebă Colin într-un mod netulburat.

— Dacă ai fi fost propriul lui băiat și ar fi fost genul de om care dă palme, zise Mary, te-ar fi pălmuit.

— Dar nu ar îndrăzni, zise Colin.

— Nu, n-ar îndrăzni, răspunse domnișoara Mary, gândindu-se la problemă fără vreo prejudecată. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să facă ceva ce nu-ți plăcea, pentru că urma să mori și chestii d-astea. Arătai atât de sărman.

— Dar, anunță Colin cu încăpățănare, nu voi fi un sărman. Nu-i voi lăsa pe oameni să creadă că sunt așa ceva. Am stat pe picioarele mele în după-amiaza asta.

— Faptul că ai făcut tot timpul ce și cum ai vrut te-a făcut atât de ciudat, continuă Mary, gândind cu voce tare.

Colin își întoarse capul, încruntându-se.

— Sunt ciudat? dori el să știe.

— Da, răspunse Mary, foarte. Dar nu e nevoie să te enervezi, adăugă ea imparțial, pentru că și eu sunt ciudată, și așa e și Ben Weatherstaff. Dar nu sunt la fel de ciudată cum am fost înainte să încep să plac oamenii și înainte să găsesc grădina.

— Nu vreau să fiu ciudat, zise Colin. Nu voi fi, și se încruntă iar cu încăpățănare.

Era un băiat foarte mândru. A stat întins gândindu-se pentru un timp și apoi Mary observă cum zâmbetul lui frumos apare și treptat îi schimbă toată fața.

— Voi înceta să mai fiu ciudat, zise el, dacă mă duc în fiecare zi în grădină. E magie acolo – magie bună, știi și tu Mary. Sunt sigur că este.

— Și eu, zise Mary.

— Chiar dacă nu e magie adevărată, zise Colin, ne putem preface că este. Ceva e acolo – ceva!

— Este magie, zise Mary, dar nu neagră. E albă ca zăpada.

Întotdeauna îi spuneau magie și chiar păru așa în lunile care urmară, în minunatele luni, în radiantele luni, cele uimitoare! Oh! Lucrurile care se întâmplară în acea grădină! Dacă nu ai avut niciodată o grădină, nu poți să înțelegi, iar dacă ai avut o grădină, vei știi, că e nevoie de o carte întreagă pentru a descrie tot ce se întâmpla acolo. La început părea că lucrurile verzi nu vor înceta niciodată să-și croiască drumul prin pământ, pe iarbă, în straturi, chiar și în spărturile zidurilor. Apoi lucrurile verzi au început să aibă muguri și mugurii au început să se desfacă, să arate culoare, fiecare umbră de albastru, fiecare umbră de purpuriu, fiecare culoare și nuanță de roșu-închis. În zilele lor fericite, florile au fost aranjate în fiecare inch, și groapă, și colț. Ben Weatherstaff văzuse cum se făcuse și el însuși arunca mortarul dintre cărămizile zidurilor și făcea gropițe în pământ pentru ca lucrurile minunate ce se agățau să continue să crească. Stânjenelul și crinii albi ieșeau din iarbă în mănunchiuri și tufișurile verzi pline de armate uimitoare de lăncii albastre și albe ale florilor înalte de delfiniums și columbine și...

— Îi plăceau cel mai mult – da, zise Ben Weatherstaff.

îi plăceau lucrurile care arătau întotdeauna spre cerul albastru, așa obișnuia să spună. Nu era dintre oamenii care priveau în jos - nu ea! Doar le iubea și spunea că cerul albastru pare întotdeauna atât de vesel.

Semințele pe care Dicton și Mary le-au plantat au crescut ca și cum le-ar fi îngrijit zânele. Maci de satin de toate culorile dansau în vânt cu zecile, sfidând cu veselie florile care trăiseră în grădină de ani și ani și care, se putea spune, păreau să se întrebe cum de oameni atât de noi au ajuns aici. Și trandafirii - trandafirii! Ridicându-se din iarbă, încurcați, spre soare, înfășurând trunchiurile copacilor și atârând de crengile acestora, cățărându-se pe pereți și răspândindu-se peste tot, cu ghirlande lungi ce cad în cascade, înviau zi de zi, oră de oră. Frunze proaspete deschise și muguri, și iar muguri, minuscule la început, dar umflându-se și lucrând magie, până când au izbucnit și s-au desfăcut în cupe mirositoare, împrăștiindu-se delicat peste marginile lor și umplând aerul grădinii.

Colin a văzut totul, urmărind orice schimbare ce avea loc. În fiecare dimineață era dus afară și fiecare oră a fiecărei zile în care nu ploua o petrecea în grădină. Chiar și zilele mohorâte îi făceau plăcere. Stătea întins pe iarbă, „privind lucrurile cum cresc”, după cum zicea el. Dacă privești îndeajuns de mult, declara el, poți vedea mugurii cum se deschid. Poți, de asemenea, să faci cunoștință cu insectele ciudate și ocupate, alergând pe drumuri variate și necunoscute, dar evident serioase, purtând uneori bucați mici de pai, sau de pene, sau de mâncare, sau cățărându-se pe lame de iarbă, ca și cum ar fi copaci din ale căror vârfuri cineva ar putea privi în depărtare pentru a explora țara. O cârțiță aruncându-și movila spre capătul vizuinii ei, făcându-și loc cu labele cu unghii lungi, care arătau ca mâini de spiriduș, îi captă atenția pentru o dimineață întreagă. Modul de existență al furnicilor, al

cărăbușilor, al albinelor, al broaștelor, al păsărilor, al plantelor îi oferiră o lume nouă pentru explorare și când Dicton le dezvălui pe toate și le adăugă pe cel al vulpilor, al vidrelor, al dihorilor, al veverițelor, al păstrăvilor, al șobolanilor de apă și al bursucilor, nu aveau sfârșit discuțiile despre lucruri și reflectările asupra lor.

Și asta nu era nici jumătate din magie. Faptul că stătuse o dată pe picioarele sale, îl făcuse pe Colin să se gândească enorm de mult la asta, iar când Mary îi spuse despre vraja la care a lucrat, a fost entuziasmat și de acord cu ea în întregime. Vorbea despre asta în mod constant.

— Bineînțeles că sunt multe magii în lume, zise el cu înțelepciune într-o zi, dar lumea nu știe ce este sau cum să o facă. Poate că începutul este doar să spui că lucruri frumoase vor avea loc până când le faci să se întâmple. Voi încerca un experiment.

În dimineața următoare, când s-au dus în grădina secretă, el a trimis imediat după Ben Weatherstaff. Ben veni cât de repede putu și îl găsi pe rajah stând în picioare sub un copac și arătând foarte maiestuos, având, de asemenea, un zâmbet foarte frumos.

— Bună dimineața, Ben Weatherstaff, zise el. Vreau ca tu, Dicton și domnișoara Mary să stați pe un rând și să mă ascultați pentru că vă voi spune ceva foarte important.

— Da, da, domnule! răspunse Ben Weatherstaff atingându-și fruntea.

Unul dintre farmecele mult timp ascunse ale lui Ben Weatherstaff era că în copilărie fugise o dată pe mare și călătorise. Așa că putea răspunde ca un marinar.

— Voi încerca un experiment științific, explică rajahul. Când mă voi face mare, voi face mari descoperiri științifice și voi începe acum, cu acest experiment.

— Da, da, domnule! zise Ben Weatherstaff prompt, deși era pentru prima dată când auzea de mari descoperiri

științifice.

Era pentru prima dată când și Mary auzise de ele, dar chiar și în situația asta începuse să înțeleagă că, ciudat cum era, Colin citise o grămadă despre lucruri neobișnuite și era într-un fel un băiat foarte convingător. Când își ținea capul sus și își fixa ochii lui ciudați asupra ta, părea că-l credea aproape în ciuda propriei tale persoane, deși avea doar zece ani, mergând pe unsprezece. În acest moment era mai ales convingător, pentru că brusc simțise fascinația tinerii efective a unui fel de discurs, asemenea unei persoane adulte.

— Marile descoperiri științifice pe care le voi face, continuă el, vor fi despre magie. Magia este un lucru minunat și de-abia dacă știe cineva ceva despre asta, cu excepția câtorva oameni din cărți vechi... și Mary un pic, pentru că s-a născut în India, unde sunt fahiri. Cred că și Dicton știe ceva despre magie, dar poate nu știe că știe. Farmecă animalele și oamenii. Nu l-aș fi lăsat niciodată să vină să mă vadă, dacă n-ar fi fost un fermecător de animale, care este și un fermecător de băieți, pentru că un băiat este un animal. Sunt sigur că este magie peste tot, doar că nu avem noi destul simț să o controlăm și să o determinăm să facă lucruri pentru noi, cum ar fi electricitate, cai și abur.

Asta sună atât de impunător, încât Ben Weatherstaff deveni chiar entuziasmat și chiar nu putea rămâne nemișcat.

— Da, da, domnule, zise el și începu să se îndrepte.

— Când Mary a găsit această grădină, părea chiar moartă, continuă oratorul. Apoi, ceva începu să împingă lucrurile afară din pământ și să facă lucruri din nimic. Într-o zi lucrurile nu erau acolo și în alta erau. Nu am mai privit niciodată lucruri până atunci și m-a făcut să mă simt foarte curios. Oamenii științifici sunt întotdeauna curioși și voi fi

științific, îmi tot spuneam „*Ce este? Ce este?*” E ceva. Nu poate să nu fie nimic! Nu-i știu numele, așa că am numit-o magie. Nu am văzut niciodată răsăritul, dar Mary și Dicton l-au văzut, iar din câte mi-au spus sunt sigur că și asta e magie. Ceva îl împinge afară și îl trage. Uneori, de când vin în grădină, m-am uitat prin copaci la cer și am avut un sentiment ciudat de fericire, ca și cum ceva împingea și trăgea din pieptul meu și mă făcea să respir repede. Magia întotdeauna împinge, trage și face lucrurile din nimic. Totul e făcut din magie, frunzele și copacii, florile și păsările, bursucii și vulpile, și verighetele, și oamenii. Așa că trebuie să fie peste tot în jurul nostru. În această grădină – în toate locurile. Magia din această grădină m-a făcut să stau în picioare și să aflu că voi trăi să fiu bărbat în toată firea. Voi face experimentul științific și voi încerca să iau ceva să-l pun în mine însumi și să-l facă să împingă, să tragă și să mă facă puternic. Nu știu cum să o fac dar cred că dacă te gândești într-una la asta și o chemi, poate că va veni. Poate că acesta este primul mod de a-l obține. Când urma să încerc să stau în picioare pentru prima dată, Mary își spunea sieși, „*Poți să o faci! Poți să o faci!*” și am putut. A trebuit în același timp să încerc și eu, bineînțeles, dar magia ei m-a ajutat, ca și cea a lui Dicton. În fiecare dimineață și seară, și ori de câte ori îmi voi aminti în cursul zilei, voi spune: „*Magia este în mine! Magia mă face bine! Voi fi la fel de puternic precum e Dickon, precum e Dickon!*” Trebuie să o faceți și voi toți. Acesta este experimentul meu. Mă vei ajuta, Ben Weatherstaff?

— Da, da, domnule! zise Ben Weatherstaff. Da, da!

— Dacă o veți face la fel de regulat precum fac soldații antrenamente, vom vedea ce se întâmplă și vom afla dacă experimentul reușește. Înveți lucrurile spunându-le tot timpul și gândindu-te la ele, până când stau în mintea ta pentru totdeauna și cred că va fi la fel cu magia.

Dacă vei continua să o chemi să te ajute, va ajunge să fie o parte din tine, va rămâne și va face lucruri.

— Odată am auzit un ofițer în India povestindu-i mamei că erau fachiri care spuneau cuvinte de mii de ori, zise Mary.

— Am auzit-o pe soția lui Jem Fe the worth spunând de mii de ori același lucru, făcându-l pe Jem o brută beată, zise Ben Weatherstaff sec. Ceva întotdeauna iese din chestia asta, cu siguranță. I-a dat o bătaie bună, apoi s-a dus la barul Blue Lion și s-a îmbătat ca un nobil.

Colin își încruntă sprâncenele și se gândi câteva clipe. Apoi se înveseli.

— Ei bine, zise el, vezi tu, ceva chiar a ieșit din chestia asta. Ea a folosit magia incorectă, până când l-a făcut să o bată. Dacă ar fi folosit magia corectă și ar fi spus ceva drăguț, poate că nu s-ar fi îmbătat ca un nobil și poate... poate i-ar fi cumpărat o bonetă nouă.

Ben Weatherstaff chicoti și era o admirație fină în ochii lui mici, bătrâni.

— Ești un băiat deștept și unul cu picioare drepte, stăpâne Colin, zise el. Data viitoare când o mai văd pe Bess Fetdeworth îi voi vinde un mic pont despre ce va face magia pentru ea. Ar fi încântată și mulțumită dacă experimentul științific ar merge – și așa ar fi și Jem.

Dicton a stat și ascultat conferința, cu ochii lui rotunzi strălucind a încântare curioasă. Nut și Shell erau pe umerii lui, iar în brațe ținea un iepure alb cu urechile lungi și-l mângâia ușor, în timp ce-i întindea urechile pe spate și îl încânta.

— Crezi că experimentul va reuși? îi spuse Colin, întrebându-se la ce se gândea.

Se întreba atât de des la ce se gândea Dicton când îl vedea uitându-se la el sau la una dintre „creaturile” sale cu zâmbetul lui larg și fericit.

Zâmbi acum și zâmbetul lui era mai larg decât de obicei.

— Da, răspunse el, cred că da. Va reuși așa cum o fac semințele când strălucește soarele pe ele. Va funcționa cu siguranță. Să începem acum?

Colin era încântat și Mary era la fel. Aprins de amintiri cu fachiri și credincioși fanatici din poze, Colin sugerează că ar trebui ca ei să stea cu picioarele încrucișate sub copacul ce forma un baldachin.

— Va fi ca și cum vom sta într-un fel de templu, zise Colin. Sunt cam obosit și vreau să mă așez.

— Eh! zise Dicton, nu trebuie să începi prin a spune că ești obosit. Ai putea să strici magia.

Colin se întoarce și se uită la el, în ochii lui rotunzi și inocenți.

— Este adevărat, zise el încet. Trebuie să mă gândesc numai la magie.

Părea totul foarte maiestuos și misterios când s-au așezat în cercul lor. Ben Weatherstafi se simți ca și cum ar fi fost atras într-un fel să fie prezent la o reuniune religioasă. În mod obișnuit, era foarte hotărât în a fi ceea ce numea „agent de reuniuni religioase”, dar asta fiind treaba rajahului nu o detesta și era cu adevărat înclinat să fie mulțumit pentru a fi fost chemat să asiste. Domnișoara Mary se simți solemn de extaziată. Dicton își ținea iepurele în brațe și poate că a făcut un semnal de-al fermecătorilor pe care nimeni nu l-a putut remarca, căci atunci când s-a așezat, cu picioarele încrucișate ca și ceilalți, cioara, vulpea, veverițele și mielul se traseră încet și făceau și ele parte din cerc, așezându-se fiecare într-un loc de odihnă, după bunul lor plac.

— Au venit „creaturile”, zise Colin serios. Vor să ne ajute.

Colin chiar arăta frumos, se gândi Mary. Își ținea

capul sus, ca și cum se credea un fel de preot și ochii lui strănii aveau o privire minunată în ei. Lumina strălucea în ei prin baldachinul copacului.

— Acum vom începe, zise el. Să ne legănăm înainte și înapoi, Mary, ca și cum am fi derviși?

— Nu pot să mă legăn înainte și înapoi, zise Ben Weatherstaff. Am reumatism.

— Magia îl va alunga, zise Colin pe tonul unui mare preot, dar nu ne vom legăna până când nu a făcut-o. Vom cânta numai.

— Nu pot să cânt, zise Ben Weatherstaff un pic posac. M-au dat afară din corul bisericii în singura dată în care am încercat.

Nimeni nu a zâmbit. Erau toți mult prea seroși. Fața lui Colin nici măcar nu era nervoasă de vreo umbră. Se gândea doar la magie.

— Atunci eu voi cânta, zise el. Și începu, arătând ca un spirit ciudat de băiat.

Soarele strălucește, soarele strălucește.

Aceasta este magia.

Florile cresc, rădăcinile se agită.

Aceasta este magia.

Să fii viu este magie, să fii puternic este magie.

Magia este în mine, magia este în mine.

Este în mine, este în mine.

Este în oricare dintre noi.

Este în spatele lui Ben Weatherstaff.

Magie! Magie!

Vino și ajută!

A spus-o de multe ori - nu de mii de ori, dar de nenumărate ori. Mary ascultă hipnotizată. Simți ca și cum era în același timp ciudat și frumos. Voia ca el să continue și să tot continue. Ben Weatherstaff începu să se simtă transpus într-un fel de vis care era chiar agreabil.

Zumzăitul albinelor din flori se amesteca cu vocea cântătoare și se topea adormitor, într-o ațipeală. Dicton stătea cu picioarele încrucișate, cu iepurele adormit în brațele lui și cu o mână odihnindu-se pe spatele mielului. Soot împinsese o veveriță și se îngrămădisese lângă el, pe umărul lui, cu ochii închiși. În cele din urmă Colin se opri.

— Acum voi merge prin grădină, anunță el.

Capul lui Ben Weatherstaff tocmai pică înainte și îl ridică cu o smucitură.

— Ai adormit, zise Colin.

— Nicidecum, bombăni Ben. Ceremonia a fost destul de bună, dar sunt menit să ies afară înainte de colectă.

Încă nu era chiar treaz.

— Nu ești într-o biserică, zise Colin.

— Nu, zise Ben, îndreptându-se singur. Cine a zis că aș fi? Am auzit totul. Ai spus că magia este în spatele meu. Doctorii îi spun reumatism.

Rajahul flutură din mână.

— Asta a fost magia greșită, zise el. Te vei face mai bine. Ai permisiunea mea să te duci la lucru, dar revino mâine.

— Mi-ar face plăcere să te văd mergând prin grădină, mormăi Ben.

Nu era un mormăit neprietenos, dar era un mormăit. De fapt, fiind o persoană în vârstă și încăpățânată și neavând deloc încredere în magie, se hotărî că dacă va fi trimis de aici, va urca pe scara lui și se va uita peste zid, astfel încât să fie pregătit să șchiopăteze în caz că ar fi vreun obstacol.

Rajahul nu a avut nimic împotriva cu privire la prezența lui și astfel procesiunea sa format. Chiar arăta ca o procesiune. Colin era în capul ei cu Dicton într-o parte și Mary de cealaltă. Ben Weatherstaff mergea în spate, iar „creaturile” îi urmau, mielul și vulpea stând aproape de

Dicton, iepurele alb ȋopăind pe lângă sau oprindu-se să roadă și Soot urmând cu solemnitătea unei persoane care se simțea responsabilă.

Era o procesiune care se mișca încet, dar cu demnitate. La fiecare yard se oprea pentru odihnă. Colin se sprijinea de brațul lui Dicton și în special Ben Weatherstaff ținea o pază ageră, dar din când în când Colin își lua mâinile de pe sprijinul lui și mergea câțiva pași singur. Capul lui era ținut sus tot timpul și arăta foarte grandios.

„*Magia e în mine!*” continua el să zică. „*Magia mă face puternic! O pot simți! O pot simți!*”

Părea foarte sigur că ceva îl susținea și îl înălța. S-a așezat pe scaunele dintre firide și o dată sau de două ori s-a așezat pe iarbă, iar de câteva ori se odihnea pe potecă și se sprijinea de Dicton, dar nu renunța până când nu făcea turul grădinii. Când se reîntoarce la copacul baldachin, obrajii lui erau roșii, iar el arăta triumfător.

— Am făcut-o! Magia a funcționat! strigă el. Aceasta este prima mea descoperire științifică.

— Ce va spune dr Craven? Întrerupse Mary.

— Nu va spune nimic, răspunse Colin, pentru că nu i se va spune. Acesta va fi cel mai mare secret dintre toate. Nimeni nu știe nimic despre asta până când nu voi fi crescut atât de puternic, încât să pot să merg și să aleg ca orice alt băiat. Voi veni aici în fiecare zi în scaunul meu și voi fi dus înapoi în el. Nu-i voi lăsa pe oameni să șoptească și să pună întrebări despre asta și nu-i voi spune tatălui meu până când experimentul nu va reuși pe deplin. Apoi, într-o zi când se va întoarce, voi intra pur și simplu în camera lui și voi spune: „*Iată-mă. Sunt ca orice alt băiat. Sunt chiar bine și voi trăi ca să ajung bărbat în toată firea. S-a realizat datorită unui experiment științific*”.

— Va crede că e într-un vis, strigă Mary. N-o să-i vină

să-și creadă ochilor.

Colin roși triumfător. Se făcuse singur să creadă că se va face bine, ceea ce era mai mult decât jumătate din bătălie, dacă ar fi fost conștient de asta. Gândul care-l stimula mai mult decât oricare altul era scena în care vedea cum ar arăta tatăl lui când ar vedea că are un fiu, care este la fel de drept și puternic ca și fiii altor tați. Una dintre cele mai întunecate nenorociri din zilele lui morbide și nesănătoase din trecut era ura lui de a fi un băiat bolnav, cu spatele slăbit, al cărui tată îi era frică să se uite la el.

— Va fi obligat să le creadă, zise el.

— Unul dintre lucrurile pe care am să le fac, după ce magia își va face efectul și înainte de a începe să fac descoperiri științifice, va fi să devin un atlet.

— Va trebui să te ducem la box, într-o săptămână sau două, zise Ben Weatherstaff. Vei sfârși prin a câștiga centura și a fi campionul întregii Anglii.

Colin își fixă ochii asupra lui cu severitate.

— Weatherstaff, zise el, asta e lipsă de respect. Nu trebuie să-ți iei libertăți pentru că faci parte din secret. Oricât de bine își va face efectul magia, nu voi fi un boxer. Voi fi un descoperitor Științific.

— Mă scuzați, mă scuzați, domnule, răspunse Ben atingându-și fruntea ca pentru un salut.

Trebuia să fi observat că nu era ceva de glumit, dar ochii lui licăriră și, în secret, era imens de mulțumit. Chiar nu-l deranja să-i fie dat peste nas, din moment ce asta ar fi însemnat că băiatul câștiga putere și spirit.

CAPITOLUL XXIV

„Lasă-i să râdă”.

Grădina secretă nu era singura în care lucra Dicton. În jurul casei lui, pe câmpie, era o bucată de pământ împrejmuată de un zid scund din pietre tari. Dimineața devreme și târziu în amurgul fad și în toate zilele în care

Colin și Mary nu-l vedeau, Dicton muncea acolo, plantând sau îngrijind cartofi și verze, napi și morcovi și ierburi pentru mama lui. În compania creaturilor lui, făcea minuni acolo și părea că nu obosea niciodată să le facă. În timp ce săpa sau smulgea rădăcini, fluiera sau cânta melodii de Yorkshire, specificе câmpiei, sau vorbea cu Soot, sau cu Captain, sau cu frații și surorile pe care îi învățase să-l ajute.

— Nu ne-am descurca atât de bine precum o facem, zise d-na Sowerby, dacă nu ar fi grădina lui Dicton. Totul va crește pentru el. Cartofii și verzele lui sunt de două ori mai mari decât ale oricui altcuiva și au o aromă pe care nu o au ale nimănui.

Când găsea o clipă liberă îi plăcea să se ducă afară și să vorbească cu el. După cină, încă mai era o lumină clară și de durată a amurgului pentru a lucra și acela era timpul ei liniștit. Putea să stea pe zidul scund și tare, să privească și să asculte poveștile zilei. îi plăcea acest moment. În grădină nu erau numai vegetale. Dicton adusese pachete cu semințe de flori și însămânța chestii frumoase, care miroseau dulce, printre tufișurile de coacăze și chiar printre verze, și garoafe, și panseluțe, și lucruri ale căror semințe le putea păstra an de an sau ale căror rădăcini ar înflori în fiecare primăvară și s-ar răspândi în timp în grămezi frumoase. Zidul scund era unul dintre cele mai drăguțe lucruri din Yorkshire, pentru că învelea degeței roșii împreună cu ferigi și colțunași de munte și flori de garduri vii în fiecare spărtură, până când doar ici și colo se mai zăreau bucăți de rocă.

— Tot ceea ce trebuie să facă cineva pentru a le face să crească, mamă, spunea el, este să fie prieten bun cu ele. Sunt la fel ca și „creaturile”. Dacă le este sete, dă-le apă, iar dacă le este foame, dă-le un pic de mâncare. Vor să trăiască la fel ca noi. Dacă ar muri, aș simți că sunt un

băiat rău și le-am tratat într-un fel fără inimă.

Era în orele astea de amurg când d-na Sowerby auzise despre tot ceea ce se întâmplase la Misselthwaite Manor. La început i se spusese că „Stăpânul Colin” se îndrăgostise să iasă afară prin împrejurimi cu domnișoara Mary și că îi făcea bine. Dar nu a trecut mult până s-a hotărât între cei doi copii că mama lui Dicton ar putea să „între în secret”. Într-un fel, nu era nicio îndoială că ea era „fără îndoială sigură”.

Așa că, într-o seară frumoasă și liniștită Dicton a spus întreaga poveste, cu toate detaliile emoționante despre cheia îngropată, și prihor, și ceața gri care părea fără viață, și secretul pe care domnișoara Mary se hotărâse să nu-l dezvăluie niciodată. Venirea lui Dicton și cum i s-a spus lui, îndoiala stăpânului Colin și drama finală a prezentării lui domeniului ascuns, combinată cu incidentul feței nervoase a lui Ben Weatherstaff ce se ivi peste zid și cu forța bruscă, revoltată, a stăpânului Colin făcură fața frumoasă a d-nei Sowerby să-și schimbe culoarea de câteva ori.

— Pe cuvântul meu! zise ea. A fost un lucru bun că fetișcana a venit la Misselthwaite Manor. A fost formarea ei și salvarea lui. Să stea pe picioarele lui! Și noi care am crezut că era un biet băiat imbecil fără niciun os drept în el.

Puse o grămadă de întrebări și ochii ei adânci, albaștri erau plini de gândire intensă.

— Ce fac acolo în Misselthwaite Manor - el fiind atât de vesel și neplângându-se niciodată? întrebă ea.

— Nu știu ce să facă, răspunse Dicton. Cu fiecare zi ce trece, fața lui arată diferit. Se umple și nu mai arată atât de ascuțită și culoarea de ceară se duce. Dar trebuie să se plângă un pic, zise el cu un zâmbet foarte distrat.

— De ce Doamne, iartă-mă? întrebă d-na Sowerby.

Dicton chicoti.

— O face ca ei să nu ghicească ce s-a întâmplat. Dacă doctorul ar ști, ar afla că poate să stea pe picioarele lui și cu siguranță i-ar scrie și i-ar spune stăpânului Craven. Stăpânul Colin păstrează secretul pentru a-l spune el însuși. Va practica magia pe picioarele lui în fiecare zi, până când tatăl lui se întoarce și apoi se va duce în camera lui și îi va arăta că este la fel de drept ca ceilalți băieți. Dar el și cu domnișoara Mary cred că este cel mai bun plan, să murmure și să amenințe un pic acum și după aceea să dea lumea la o parte de pe drumul ăsta greșit.

Dna Sowerby râdea încet și confortabil, cu mult înainte ca el să-și fi terminat ultima propoziție.

— Eh! zise ea, perechea aceea se distrează, nu glumă, îți garantez eu. Vor învăța destul de bine să joace roluri de-aici și copiilor nu le place nimic mai mult decât să joace roluri. Să auzim ce fac, băiete.

Dicton s-a oprit din grădinărit și s-a ridicat în picioare pentru a-i spune. Ochii lui licăreau de fericire.

— Stăpânul Colin e purtat până jos la căruciorul lui ori de câte ori pleacă afară, explică el. Și izbucnește la John, servitorul, pentru că nu-l duce destul de prudent. Se preface că arată cât de neputincios poate el și nu-și ridică niciodată capul până când nu mai putem fi văzuți din casă. Și mormăie și amenință un pic atunci când este așezat în scaunul lui. El împreună cu domnișoara Mary au început să le placă să facă asta și când geme și se plânge, ea spune „*Bietul Colin! Chiar atât de mult te doare? Atât de slăbit ești, sărmane Colin?*” – dar problema e că uneori de-abia se abțin din a izbucni în râsete. Când ajungem în siguranță în grădină râd până când nu mai au aer să respire. Și trebuie să-și îndese fețele în pernele stăpânului Colin pentru a nu auzi grădinarii, dacă sunt vreunii prin împrejurimi.

— Cu cât râd mai mult cu atât e mai bine pentru ei! zise d-na Sowerby, încă râzând ea însăși. Un râs sănătos de copil este mai bun decât pastilele, în orice zi din an. Perechea aceea se va îngrășa sigur.

— Se îngrășă, zise Colin. Sunt atât de înfometați încât nu știu cum să mănânce destul fără să vorbească. Stăpânul Colin spune că dacă va mai continua să ceară mai multă mâncare, nu vor mai crede că este un invalid. Domnișoara Mary spune că îi dă voie să-i mănânce porția, dar el spune că dacă stă nemâncată va slăbi și trebuie să se îngrășe amândoi imediat.

Dna Sowerby râse atât de încântată la dezvăluirea acestei dificultăți încât se legănă înainte și înapoi în mantaua ei albastră și Dicton râse cu ea.

— Să-ți spun ceva, băiete, zise d-na Sowerby când putu vorbi. M-am gândit cum să-i ajut. Când te vei duce la ei dimineața, vei lua o căldare cu lapte bun și proaspăt, iar eu le voi coace o franzelă prăjită sau niște chifle cu stafide în ele, așa cum vă plac vouă, copiilor. Nimic nu e așa de bun ca lapte proaspăt și pâine. Apoi și-ar putea potoli foamea când sunt în grădină și mâncarea bună pe care o vor servi în casă le va rotunji formele ascuțite.

— Ei! Mamă! zise Dickon admirativ. Ce minune ești! întotdeauna vezi o rezolvare a problemelor. Ieri chiar s-au aflat într-o încurcătură. Nu vedeau cum o să se descurce fără a mai comanda mâncare în plus - se simțeau atât de goi înăuntru.

— Sunt doi tineri ce cresc repede și sănătatea se reîntoarce la ei. Copiii ca ei se simt ca niște lupi tineri și simt carnea mâncării și sângele curgând prin ei, zise d-na Sowerby, apoi, zâmbi cu zâmbetul arcuit al lui Dickon. Eh! Dar se distrează amândoi cu siguranță, zise ea.

Avea dreptate, ființa minunată și liniștită care era mama sa - și nu mai avusese niciodată mai mult - încât

atunci când a spus că le place să „joace roluri” se referea la bucuria lor. Colin și Mary găseau că este una dintre cele mai bune surse de distracție. Ideea de a se proteja ei înșiși de suspiciuni fusese prima dată sugerată inconștient de către asistenta încurcată și apoi de însuși dr Craven.

— Apetitul tău se îmbunătățește foarte mult, stăpâne Colin, zisese asistenta într-o zi. Obişnuiai să nu mănânci nimic și să nu-ți placă atât de multe lucruri.

— Acum nu mai e nimic care să nu-mi placă, replică Colin și văzând-o pe asistentă cum se uită curios la el și brusc își aminti că poate încă nu ar trebui să apară prea bine. Cel puțin lucrurile nu mai sunt în discordanță atât de des cu mine. Se datorează aerului proaspăt.

— Poate că așa e, zise asistenta, uitându-se încă la el cu o expresie mistificată. Dar trebuie să vorbesc cu dr Craven despre asta.

— Cum s-a holbat la tine! zise Mary după ce plecase, ca și cum se gândi că este ceva ce trebuie aflat.

— Nu o voi lăsa să descopere nimic, zise Colin. Nimeni nu trebuie încă să înceapă să afle.

Când dr Craven sosi în dimineața aceea, părea, de asemenea, nedumerit. Puse o grămadă de întrebări, spre marea enervare a lui Colin.

— Stai afară în grădină foarte mult, insinuă el. Unde te duci?

Colin adăugă aerul lui de indiferență impunătoare părerii lui.

— Nu voi lăsa pe nimeni să știe unde mă duc, răspunse el. Mă duc într-un loc unde-mi place. Toată lumea are ordine să stea deoparte. Nu vreau să se uite și să se holbeze lumea la mine. Știi asta!

— Pari să stai afară toată ziua dar nu cred că ți-a făcut rău - nu cred asta. Asistenta spune că mănânci mult mai mult decât ai mâncat vreodată.

— Poate, zise Colin atenționat de o inspirație bruscă, poate că e un apetit anormal.

— Nu cred asta, din moment ce mâncarea pare să îți placă, zise dr Craven. Pui repede carne pe tine și culoarea ta este mai bună.

— Poate... poate că sunt umflat și am febră, zise Colin, asumându-și un aer descurajator de tristețe. Oamenii care nu vor trăi sunt deseori... diferiți.

Dr Craven scutură din cap. Îi ținea încheietura lui Colin și îi împinse mâneca și îi pipăi brațul.

— Nu ai febră, zise el gânditor, și o asemenea carne pe care ai căpătat-o este sănătoasă. Dacă poți să o ții așa, băiatul meu, nu mai trebuie să vorbim despre moarte. Tatăl tău va fi bucuros să afle de această îmbunătățire remarcabilă.

— Nu vreau să i se spună! izbucni în mod fioros Colin. Îl va dezamăgi dacă mă fac iar mai rău... și s-ar putea să mă fac mai rău chiar în noaptea asta! S-ar putea să am o febră care să mă înfurie. Simt ca și cum s-ar putea să încep să am una acum. Nu voi da voie să se scrie scrisori tatălui meu... nu voi da voie... nu voi da voie! Mă enervezi și știi că asta e rău pentru mine. Deja mă simt fierbinte. Urăsc să se scrie despre mine și să se vorbească despre mine, așa cum urăsc să se holbeze lumea la mine!

— Ssst! băiatul meu, îl calmă dr Craven. Nimic nu va fi scris fără permisiunea ta. Ești prea sensibil la lucruri. Nu trebuie să strici binele care a fost făcut.

Nu a mai zis nimic despre vreo scrisoare către dl Craven și când o văzu pe asistentă o avertiză în particular că o asemenea posibilitate nu trebuia menționată pacientului.

— Băiatul este extraordinar mai bine, zise el. Evoluția lui pare aproape anormală. Dar, bineînțeles că acum, face din proprie voință ce nu am putut noi să-l determinăm să

facă înainte. Și totuși, se entuziasmează foarte ușor și nu trebuie spus nimic din ce ar putea să-l irite.

Mary și Colin erau foarte alarmați și au vorbit împreună în mod îngrijorător. Din acest moment au adoptat planul lor de „joc de roluri”.

— S-ar putea să fiu obligat să am o criză, zise Colin cu părere de rău. Nu vreau să am una și nu mă simt destul de rău ca să intru într-una mare. E posibil să nu pot avea una deloc. Gâlma nu-mi mai vine în gând, acum, și mă tot gândesc la lucruri frumoase în loc de lucruri urâte. Dar dacă se pune problema să-i scrie tatălui meu va trebui să fac ceva.

Se hotărâse să mănânce mai puțin, însă din nefericire nu era posibil să îndeplinească această idee strălucită atunci când se trezea în fiecare dimineață cu un apetit uimitor și pe masa de lângă canapea era aranjat un mic dejun cu pâine de casă și unt proaspăt, ouă albe ca zăpada, gem de zmeură și frișcă. Mary lua întotdeauna micul dejun cu el și când se găseau la masă – mai ales dacă erau felii subțiri de șuncă ce sfârâiau și care trimiteau mirosuri ispititoare de pe un platou din argint – se uitau unul în ochii altuia cu disperare.

— Cred că va trebui să mâncăm tot, în dimineața asta, Mary, încheia Colin întotdeauna. Putem să trimitem înapoi ceva din dejun și o mare parte din cină.

Dar nu au găsit niciodată că puteau să lase ceva și starea foarte avansată de lustruire a farfuriilor returnate la bucătărie trezi multe comentarii.

— Chiar vreau, mai spunea Colin, chiar vreau ca feliile de șuncă să fie mai groase și o brișă de fiecare nu este de ajuns pentru nimeni.

— Este destul pentru o persoană care va muri, răspunse Mary când auzi asta prima dată, dar nu e destul pentru o persoană care va trăi. Câteodată simt că aș putea

să mănânc trei când mirosul de aer proaspăt vine de pe câmpie pe geam.

Dimineața în care Dicton, după ce se distraseră împreună timp de două ore, sosi după un tufiș de trandafiri și aduse două căldări din metal și descoperiră că una era plină cu lapte proaspăt cu caimac deasupra și că cealaltă conținea chifle cu stafide făcute în casă, împăturite într-un șervet alb cu albastru, chifle atât de bine împachetate încât erau încă fierbinți, a fost o revoltă de o bucurie surprinzătoare. Ce lucru minunat din parte d-nei Sowerby! Ce femeie deșteaptă și cumsecade trebuie să fie! Cât de bune erau chiflele! Și ce lapte delicios și proaspăt!

— Magia este în ea așa cum este în Dicton, zise Colin. O face să se gândească cum să facă lucruri... lucruri drăguțe. Este o persoană magică. Spune-i că-i mulțumim, Dicton... îi mulțumim foarte mult!

Era înclinat să folosească mai degrabă propoziții de oameni mari. îi plăceau. îi plăceau atât de mult încât nu mai contenea să le folosească.

— Spune-i că a fost foarte darnică și mulțumirea noastră este extremă.

După care, uitându-și grandoarea, se umflă cu chifle și bău lapte din căldare în porții copioase, în felul oricărui băiețel înfometat, care făcuse exerciții neobișnuite, care respirase aer de câmpie și al cărui mic dejun fusese luat cu mult timp înainte.

Acesta era începutul multor incidente agreabile de acest gen. Își dădură seama că, din moment de d-na Sowerby avea paisprezece guri de hrănit, s-ar putea să nu aibă destul pentru a satisface încă doi în fiecare zi. Așa că i-au cerut să îi lase să îi trimită șilingii lor pentru a cumpăra câte ceva.

Dicton făcu descoperirea uimitoare că în pădure, în parcul din afara grădinii unde l-a găsit Mary prima dată

cântând din fluier creaturilor sălbatice, era o cavitate mică și adâncă unde puteai să construiești un fel de cuptor mic cu pietre și în care puteai prăji cartofi și ouă. Ouăle prăjite erau un lux necunoscut înainte și cartofii foarte fierbinți cu sare și unt proaspăt erau bune pentru regele unui ținut păduros – în afară de faptul că erau nemaipomenit de delicioși. Puteai să cumperi atât cartofi cât și ouă și să mănânci câți vrei fără să simți că iei mâncarea de la gura a paisprezece oameni.

În fiecare dimineață frumoasă, magia era invocată de către cercul mistic de sub păr, care forma o boltă de frunze verzi ce se îngroșau după ce timpul lor scurt de înflorire se încheiase. După ceremonie Colin făcea întotdeauna exercițiul lui de mers și în timpul zilei își exersa, la intervale, noua putere găsită. În fiecare zi creștea mai puternic, putea să meargă mai stabil și să acopere o întindere mai mare de pământ. În fiecare zi credința lui în magie devenea mai puternică – cum era posibil, de asemenea. A încercat experiment după experiment pentru că simțea că dobândește putere și Diction a fost cel care i-a arătat cel mai bun lucru dintre toate.

— Ieri, zise el într-o dimineață, după o oarecare absență, m-am dus la Thwaite pentru mama și în apropiere de hanul Blue Cow l-am văzut pe Bob Haworth. E cel mai puternic băiat din câmpie. Este campion la lupte și poate să sară mai sus decât orice alt băiat și să arunce ciocanul cât mai departe. S-a dus tocmai în Scoția pentru competiții în câțiva ani. Mă cunoaște încă de când eram mic și e destul de prietenos. I-am pus niște întrebări. Lumea îi spune adet și m-am gândit la tine, stăpâne Colin și i-am spus „*Cum de-ai făcut ca mușchii să-ți iasă așa, Bob? Ai lucrat ceva în plus pentru a te face așa de puternic?*” Și el mi-a zis „*Ei bine, băiete, da, am făcut. Un bărbat puternic dintr-un spectacol care a venit în Thwaite mi-a arătat*

odată cum să-mi exersez brațele și mâinile și fiecare mușchi din corp. „Și i-am spus: „Ar putea un băiat firav să se facă puternic cu ele, Bob?” A râs și a zis „Tu ești băiatul firav?” Iar eu am spus „Nu, dar cunosc un domn tânăr care se face bine după o boală îndelungată și mi-aș dori să cunosc niște figuri ca să-i pot spune”. Nu am spus niciun nume și nici el nu m-a întrebat vreunul. E prietenos, așa cum ți-am spus, și s-a ridicat, și amabil, mi-a arătat și eu am imitat ce a făcut el până când am învățat pe dinafară.

Colin ascultase entuziasmat.

— Poți să-mi arăți? strigă el. Vrei?

— Da, sigur, răspunse Dicton, ridicându-se. Dar a spus că trebuie să le faci încet la început și să ai grijă să nu te obosești. Odihnește-te între exerciții și respiră adânc și nu te suprasolicita.

— Voi avea grijă, zise Colin. Arată-mi! Arată-mi! Dicton, ești cel mai magic băiat din lume!

Dicton se ridică pe iarbă și încet începu prudent o serie de practică, dar simplă de exerciții musculare. Colin le privea cu ochii lărgiți. Putea să facă câteva în timp ce stătea jos. Curând, făcu unele, ușor, în timp ce stătea pe picioarele lui, aproape stabil. Mary începu să facă și ea la fel. Soot, care urmărea reprezentația, deveni foarte deranjat, își părăsi creanga și țopăi prin jur neliniștit pentru că el nu putea să le facă.

Din acea zi exercițiile făceau parte din sarcinile unei zile, așa cum era și magia. Devenise posibil atât pentru Colin, cât și pentru Mary să facă mai multe de fiecare dată când încercau; aveau asemenea apetit, încât dacă nu ar fi fost coșul pe care Dicton îl puneă în spatele tuفیșului în fiecare dimineață în care venea, ar fi fost pierduți. Dar micul cuptor din groapă și mărinimia d-nei Sowerby erau atât de satisfăcătoare, încât d-na Medlock asistenta și dr Craven deveniră iar îngrijorați. Poți să glumești cu micul

dejun și să pari că-ți disprețuiești cina, dacă ești plin până la refuz cu ouă prăjite, și cartofi, și lapte proaspăt bogat în cremă, și fulgi de ovăz, și chifle, și miere de vuietoare, și frișcă.

— Nu mănâncă aproape nimic, zise asistenta. Vor muri de foame dacă nu pot fi convinși să ia ceva în gură. Și totuși, uitați-vă cum arată.

— Cum arată! exclamă d-na Medlock indignant. Eh! sunt supărată de moarte pe ei. Sunt o pereche de diavoli tineri. Aruncându-și hainele într-o zi și în următoarea întorcându-și nasurile de la cele mai bune mese cu care bucătăreasa i-ar putea ispiti. Ieri, nici măcar nu au gustat pasărea aia fragedă cu sos și pâine și biata femeie chiar a inventat o budincă pentru ei, dar a fost trimisă înapoi. Aproape că a plâns. Îi e teamă că va fi învinovățită dacă vor muri de foame.

Dr Craven veni și se uită la Colin pentru mult timp și cu atenție. Purta o expresie extrem de îngrijorată când asistenta a vorbit cu el și îi arătă tava cu micul dejun aproape neatins, pe care o păstrase special ca să i-o arate – dar a fost și mai îngrijorat când s-a așezat lângă canapeaua lui Colin și l-a examinat. Fusesse chemat la Londra cu afaceri și nu îl mai văzuse pe băiat de aproape două săptămâni. Când tinerii încep să se însănătoșească, o fac repede. Tenta de ceară dispăruse, un roz cald apărând pe pielea lui Colin; ochii lui frumoși erau limpezi și golurile de sub ei, din obraji și de la tâmpile se umpluseră. Buclele lui, cândva negre și grele, începuseră să arate ca și cum se iveau sănătos de pe fruntea lui și erau moi și pline de viață. Buzele lui erau mai pline și de o culoare mai normală. De fapt, pentru un băiat care era un invalid confirmat, arăta destul de ciudat. Dr Craven îi ținu bărbia în mână și se gândi la el.

— Îmi pare rău să aud că nu mănânci nimic, zise el.

Asta nu e bine. Vei pierde tot ce ai câștigat – și ai câștigat uimitor. Mâneai atât de bine acum ceva timp.

— Ți-am spus că era un apetit anormal, răspunse Colin.

Mary stătea pe taburet prin apropiere și scoase brusc un sunet foarte ciudat pe care încercase atât de violent să îl înăbușe, încât sfârși aproape prin a se îneca.

— Ce s-a întâmplat? zise dr Craven, întorcându-se să se uite la ea.

Mary deveni severă, în felul ei.

— A fost ceva între un strănutat și o tuse, replică ea, cu o demnitate nevrednică, și mi-a intrat în gât. Dar, îi zise ea după aceea lui Colin, nu m-am putut abține. Izbucnise pentru că dintr-odată nu m-am putut abține să nu-mi amintesc de ultimul cartof pe care l-ai mâncat și felul în care gura ta s-a întins când ai mușcat din coaja aia groasă și bună cu gem și frișcă pe ea.

— Există vreo modalitate în care acei copii să poată avea parte de mâncare în secret? o întrebă dr Craven pe d-na Medlock.

— Nu există niciuna, decât dacă sapă în pământ sau culeg din pomi, răspunse d-na Medlock. Stau afară toată ziua și nu văd pe nimeni în afară de ei înșiși. Și dacă vor să mănânce ceva diferit de ceea ce e trimis, nu trebuie decât să ceară.

— Ei bine, zise dr Craven, atâta timp cât nu mănâncă și le priește, nu trebuie să ne tulburăm. Băiatul este o creatură nouă.

— La fel și fata, zise d-na Medlock. A început să fie chiar drăguță de când s-a împlinit și a rămas fără înfățișarea ei urâtă și acră. Părul i-a crescut gros, pare sănătos și are o culoare strălucitoare. Era lucrul cel mai posomorât și dezagreabil, iar acum ea și stăpânul Colin râd împreună ca o pereche de nebuni. Poate că se îngrașă din

cauza asta.

— Poate, zise dr Craven. Lasă-i să râdă.

CAPITOLUL XXV

Cortina

Și grădina secretă înflori și înflori și în fiecare dimineață dezvăluia noi minuni. În cuibul prihorului erau ouă și perechea prihorului stătea pe ele păstrându-le calde, cu pieptul ei mic împănat și aripile protectoare.

La început era foarte nervoasă și prihorul însuși era indignat de păzitor. Nici chiar Dicton nu s-a dus lângă colțul crescut în zilele acelea, ci a așteptat până când prin lucrarea în liniște a unei vrăji misterioase părea că a transmis către sufletul tinerei perechi că în grădină nu era nimic din care să nu fie ca ei – nimic din care să nu înțeleagă minunea a ceea ce li se întâmplă – imensa, gingașa, grozava, zdrobitoarea frumusețe și solemnitate a ouălor. Dacă ar fi fost o persoană în acea grădină care să nu știe din toată ființa lui – sau ei – interioară că dacă un ou ar fi luat sau rănit, întreaga lume s-ar învărti împrejur, s-ar prăbuși în spațiu și s-ar sfârși – dacă ar fi fost numai cineva care nu o simțea și nu acționa în consecință, nu putea să fie nicio fericire, chiar și în aerul acela aurit de primăvară. Dar ei toți au știut-o și au simțit-o, iar prihorul și perechea lui au aflat că ei știau.

La început prihorul îi privea pe Mary și pe Colin cu o neliniște atentă. Dintr-un motiv misterios știa că nu e nevoie să se uite la Dicton. În prima clipă când își fixă ochii lui negri și strălucitori ca rouă pe Dicton știa că nu e un străin, ci un fel de prihor fără cioc și pene. Putea să vorbească prihorește (care e o limbă destul de diferită, ce nu trebuie confundată cu alta). A vorbi prihorește unui prihor este ca și cum ai vorbi franceza unui francez. Dicton o vorbea întotdeauna prihorului, așa că pălăvrăgeala confuză și ciudată pe care o folosea atunci când vorbea cu

oamenii nu conta câtuși de puțin. Prihorul se gândi că le vorbea în această pălăvrăgeală confuză pentru că nu erau suficient de inteligenți să înțeleagă pasăreasca. Și mișcărilor lui erau prihorești. Nu l-a speriat niciuna, nefiind bruscă și astfel nepărând periculoasă sau amenințătoare. Orice prihor îl putea înțelege pe Dicton, așa că prezența lui nici măcar nu deranja.

Dar la început a părut a fi necesar să stea în alertă împotriva celorlalți doi. În primul rând, creatura-băiat nu intra în grădină pe picioarele lui. Era împins înăuntru pe un lucru cu roți și pieile animalelor sălbatice erau aruncate peste el. Asta chiar era îndoielnic. Apoi când începea să se ridice și să meargă, o făcea într-un mod ciudat, neobișnuit, iar ceilalți păreau că trebuie să-l ajute. Prihorul obișnuia să se ascundă într-un tufiș pentru a privi scena neliniștit, cu capul înclinat, mai întâi într-o parte și apoi în cealaltă. Se gândi că mișcărilor ușoare ar putea să însemne că se pregătea să sară brusc, așa cum fac pisicile. Când pisicile se pregătesc să sară brusc, se furișează pe pământ foarte lent. Prihorul a vorbit despre chestia asta cu perechea lui destul de mult, timp de câteva zile, dar după asta se decise să nu mai spună nimic despre subiect, pentru că teroarea lui era așa de mare, încât îi era frică să nu fie dăunător ouălor.

Când băiatul începu să meargă singur și chiar să se miște mai repede, era o ușurare imensă. Dar pentru o perioadă lungă de timp – sau care îi păru lungă prihorului – era o sursă de neliniște. Nu se comporta la fel ca ceilalți oameni. Părea foarte interesat de mers, dar avea o metodă ciudată de a se așeza sau de a sta întins pentru puțin timp și apoi de a se ridica într-o manieră tulburătoare pentru a începe iar.

Într-o zi, prihorul își aminti că atunci când el însuși fusese învățat de către părinții lui să zboare, făcuse mult

timp același gen de lucru. Zbura pe distanțe de câțiva yarzi și apoi era obligat să se odihnească. Așa că se gândi că acest băiat învăța să zboare – sau să meargă, îi menționa acest lucru perechii lui și când îi spuse că puii se vor comporta probabil în același mod, după ce vor fi maturi, ea se liniști și chiar deveni dornică și interesată, și căpăta atâta plăcere din a-l privi pe băiat peste marginea cuibului ei – deși credea întotdeauna că puii vor fi mult mai deștepți și vor învăța mai repede. Dar apoi, își zise ea indulgent, oamenii erau întotdeauna mai neîndemânatici și mai lenți decât puii și majoritatea nu părea că a învățat deloc să zboare. Nu-i întâlnești niciodată în aer sau pe vârfurile copacilor.

După o vreme, băiatul începu să se miște așa cum făceau ceilalți, dar toți trei copiii făceau lucruri neobișnuite. Stăteau sub copaci și își mișcau brațele și picioarele și capetele într-un fel în care nu era nici mers, nici stat. Făceau aceste mișcări la anumite intervale, în fiecare zi, și prihorul nu era în stare să-i explice perechii lui ce făceau sau ce încercau să facă. Putea doar să spună că era sigur că puii nu vor fâlfâi niciodată într-un asemenea mod, dar din moment ce băiatul care putea vorbi prihorește atât de fluent participa și el, păsările puteau fi chiar sigure că acțiunile nu erau de o natură periculoasă. Bineînțeles că atât prihorul, cât și perechea lui nu auziseră de campionul de lupte, Bob Haworth, și de exercițiile lui care să facă mușchii să stea precum grămezile. Prihori nu sunt la fel ca oamenii; mușchii lor sunt întotdeauna exersați încă din prima clipă și astfel se dezvoltă într-un mod natural. Dacă trebuie să zbori pentru a găsi fiecare masă pe care o servești, mușchii tăi nu se atrofiază.

Când băiatul mergea, și alerga, și săpa, și smulgea buruienile ca ceilalți, cuibul din colț era înconjurat de o

mare pace și mulțumire. Temerile pentru ouă au devenit lucruri ce țineau de trecut. Știind că ouăle tale erau la fel de protejate ca și cum s-ar fi aflat într-un seif dintr-o bancă și faptul că puteai să privești atât de multe lucruri curioase care se petrec, s-a format o ocupație foarte distractivă. În zilele umede, mama ouălor se simțea uneori plictisită, deoarece copiii nu veneau în grădină.

Dar chiar și în zilele umede nu se putea spune că Mary și Dicton erau plictisiți, într-o dimineață când ploaia cădea neîncetat și Colin începea să se simtă un pic sălbatic și era obligat să rămână pe canapeaua lui pentru că nu era în siguranță să se ridice și să meargă prin cameră, Mary avu o inspirație.

— Acum că sunt un băiat adevărat, zise Colin, picioarele mele și brațele mele și tot corpul meu sunt atât de pline de magie încât nu le pot liniști. Vor să facă lucruri tot timpul. Știi, Mary, că atunci când m-am trezit dimineața, când e devreme și păsările țipă afară și totul pare să țipe de bucurie – chiar și copacii și lucrurile pe care nu le putem auzi – am simțit ca și cum ar trebui să sar din pat și să țip eu însumi. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut-o!

Mary chicoti exagerat.

— Asistenta ar veni alergând și d-na Medlock ar veni alergând și ar fi sigure că ai înnebunit și ar trimite după doctor, zise ea.

Colin chicoti el însuși. Putea să vadă cum ar arăta toți – cât de înspăimântați de izbucnirea lui și cât de uimiți să-l vadă stând în picioare.

Îmi doresc ca tata să vină acasă, zise el. Vreau să-i spun eu însumi. Mă gândesc întotdeauna la asta, dar nu putem continua așa pentru mult timp. Nu suport să stau întins și să mă prefac și în afară de asta arăt prea diferit. Îmi doresc să nu fi plouat azi.

A fost atunci când domnișoara Mary avu inspirația.

— Colin, începu ea misterios, știi câte camere sunt în casa asta?

În jur de o mie, presupun, răspunse el.

— Sunt aproape o sută în care nimeni nu intră, zise Mary. Și într-o zi ploioasă am fost în atâtea din ele! Nimeni n-a știut, deși d-na Medlock aproape că mă găsisese. M-am pierdut pe drum când m-am întors și m-am oprit la capătul coridorului tău. Atunci a fost a doua oară când te-am auzit plângând.

Colin tresări pe canapea.

— O sută de camere în care nimeni nu intră, zise el. Sună aproape ca o grădină secretă. Să presupunem că mergem și ne uităm la ele. împinge-mă în cărucior și nimeni nu va ști că am fost.

— La asta mă gândeam și eu, zise Mary. Nimeni nu ar îndrăzni să ne urmărească. Sunt galerii unde poți să fugi. Am putea să ne facem exercițiile. Există o cameră mică indiană unde este un cabinet plin de elefanți din fildeș. Sunt tot felul de camere.

— Sună clopoțelul, zise Colin.

Când asistenta intră, el îi dădu ordinele.

Îmi vreau scaunul, zise el. Domnișoara Mary și cu mine vom vizita partea din casă care nu este folosită. John poate să mă împingă până la galeriile cu tablouri pentru că acolo sunt niște scări. Apoi trebuie să plece și să ne lase până când voi trimite din nou după el.

Zilele ploioase își pierdură teroarea în dimineața aceea. Când servitorul împinse căruciorul până la galeriile cu tablouri și îi lăsă pe cei doi împreună după ce a ascultat ordinul, Colin și Mary se uitară unul la celălalt încântați. De îndată ce Mary se asigură că John era cu adevărat pe drumul său de întoarcere către camerele sale de sub scări, Colin se dădu jos din scaunul lui.

— Voi alerga dintr-un capăt al galeriei în celălalt, zise el, și după aceea voi sări, și după aceea vom face exercițiile lui Bob Haworth.

Au făcut toate aceste lucruri și multe altele. S-au uitat la portrete și au găsit-o pe fetița mică, îmbrăcată în brocartul verde, ținând pe deget papagalul.

— Toate astea, zise Colin, trebuie să fie rudele mele. Au trăit acum mult timp. Cea cu papagalul, cred că este una dintre stră-stră-stră-stră-mătușile mele. Arată ca tine Mary - nu cum arăți acum, ci cum arătai când ai venit aici. Acum ești mult mai grasă și arăți mai bine.

— Și tu, zise Mary, și au râs amândoi.

S-au dus în camera indiană și s-au jucat cu elefanții din fildeș. Au găsit budoarul din brocat colorat în roz și gaura din pernă pe care șoarecele a lăsat-o, dar șoriceii crescuseră și fugiseră, iar gaura era goală. Au văzut mai multe camere și au făcut mai multe descoperiri decât făcuse Mary în primul ei pelerinaj. Au găsit coridoare și colțuri noi, și rânduri de trepte, și noi tablouri vechi care le-au plăcut, și lucruri vechi și ciudate al căror rost nu-l știau. Era o dimineață curios de distractivă și sentimentul de hoinăreală prin aceeași casă cu alți oameni, dar în același timp, simțind că sunt la mile depărtare de ei era un lucru fascinant.

— Mă bucur că am venit, zise Colin. N-am știut niciodată că locuiesc într-un loc atât de vechi, mare și ciudat. Îmi place. Vom hoinări în fiecare zi ploioasă. Vom găsi întotdeauna lucruri și colțuri ciudate.

În acea dimineață au găsit printre altele și apetituri atât de mari, încât atunci când s-au întors în camera lui Colin nu era posibil să trimită micul dejun înapoi neatins.

Când asistenta duse tava jos, o aruncă pe fața de masă din bucătărie pentru ca d-na Loomis, bucătăreasa, să poată vedea buna lustruire a farfuriilor și a platourilor.

— Uită-te la asta! zise ea. Asta e o casă a misterelor și acei doi copii reprezintă cel mai mare mister din ea.

— Dacă o țin așa în fiecare zi, zise John, servitorul corpulent, ar fi o minune dacă azi nu cântărește de două ori mai mult decât a avut luna trecută. În timp va trebui să cedez locul, de teamă să nu pățesc ceva la mușchi.

În acea după-amiază Mary observă că ceva nou se întâmplase în camera lui Colin. Observase cu o zi înainte, dar nu spusese nimic pentru că se gândi că schimbarea ar putea să fi survenit din întâmplare. Nu spuse nimic azi, dar s-a așezat și s-a uitat fix la poza de deasupra șemineului. Se putea uita la ea deoarece cortina era trasă. Asta era schimbarea pe care o observase.

— Știu ce vrei să-ți spun, zise Colin, după ce ea se holbase câteva clipe, întotdeauna știu când vrei să-ți spun ceva. Te întrebi de ce e trasă cortina. Am de gând să o țin așa.

— De ce? întreabă Mary.

— Pentru că nu mă mai enervează să o văd râzând. M-am trezit acum două nopți, când era lună plină și am simțit că magia umplea camera și făcea totul atât de splendid, încât nu puteam să stau liniștit. M-am trezit și m-am uitat pe geam. Camera era chiar luminată și era un petic de lumină a lunii pe cortină și într-un fel m-a făcut să mă duc să trag funia. Se uita chiar la mine, ca și cum râdea pentru că era bucuroasă că stăteam acolo. M-a făcut să mă uit la ea. Vreau să o văd râzând așa tot timpul. Cred că, poate, a fost un fel de persoană magică.

— Semeni atât de mult cu ea, acum, zise Mary, încât uneori cred că poate ești fantoma ei transformată într-un băiat.

Ideea părea să-l impresioneze pe Colin. S-a gândit la problemă și după aceea îi răspunse încet.

— Dacă aș fi fantoma ei... tata m-ar plăcea.

— Vrei să te placă? întrebă Mary.

— Obişnuiam să îl urăsc pentru că nu mă plăcea. Dacă a început să mă placă, cred că ar trebui să-i spun despre magie. S-ar putea să-l facă mai vesel.

CAPITOLUL XXVI

„E mama!”

Credinţa lor în magie era un lucru clar hotărât. După incantaţiile de dimineaţă, Colin le ţinea câteodată conferinţe despre magie.

— Îmi place să o fac, explică el, pentru că atunci când voi creşte mare şi voi face mari descoperiri ştiinţifice voi fi obligat să ţin conferinţe despre ele, aşa că asta e practică. Pot să ţin numai conferinţe scurte pentru că sunt foarte tânăr şi în afară de asta Ben Weatherstaff ar crede că este într-o biserică şi ar adormi.

— Cel mai bun lucru despre conferinţe, zise Ben, este că un băiat se poate ridica şi poate spune tot ceea ce doreşte, fără ca un alt băiat să-i răspundă. Nu aş îmbătrâni ţinând conferinţe câteodată.

Dar când Colin vorbea sub copacul lui, bătrânul Ben îşi fixa ochii lui devoratori pe el şi-i păstra nemişcaţi acolo. Se uita la el cu o afecţiune critică. Nu era conferinţa cea care îl interesa, ci picioarele care arătau mai drepte şi mai puternice în fiecare zi, capul băieţos care se ţinea în sus atât de bine, bărbia cândva ascuţită şi obrajii goi, care s-au umplut şi s-au rotunjit, şi ochii începând să oglindească lumina pe care şi-o amintea dintr-o altă pereche de ochi.

Uneori, când Colin simţea privirea sinceră a lui Ben, însemna că era foarte impresionat şi se întreba la ce se gândea; o dată când părea foarte hipnotizat îl întrebă.

— La ce te gândeşti, Ben Weatherstaff? întrebă el.

— Mă gândeam, răspunse Ben, că aş pune rămăşag că ai mai pus pe tine trei sau patru livre săptămâna

aceasta. Mă uitam la picioarele și la umerii tăi. Mi-ar plăcea să te pun pe cântar!

— Este magia și... și lucrurile, și laptele, și chiflele dnei Sowerby, zise Colin. Vezi, experimentul științific a reușit!

În acea dimineață Dicton întârziase prea mult ca să mai asculte conferința. Când sosi, era roșu de la alergare și fața lui nostimă părea că licărește mai mult decât de obicei. Cum aveau multe buruieni de smuls după ploaie, s-au apucat de lucru. Aveau întotdeauna multe de făcut după o ploaie caldă, când totul era năruit. Umezeala, bună pentru flori, era, de asemenea, bună pentru rădăcini, care împingeau în sus lame minuscule de iarbă și puncte de frunze ce trebuie scoase înainte ca rădăcinile să se prindă prea bine. Colin era la fel de bun în smulgerea buruienilor ca oricine altcineva din zilele astea și putea să țină conferința în timp ce lucra.

— Magia lucrează cel mai bine atunci când lucrezi tu însuși, zise el în dimineața aceasta. O poți simți în oasele și în mușchii tăi. Voi citi cărți despre oase și mușchi, dar voi scrie o carte despre magie. O fac acum. Continuu să descopăr lucruri.

Nu a trecut foarte mult timp după ce a zis asta când își întinse mistria și se ridică în picioare. Fusesse tăcut pentru câteva momente și ei puteau observa că se gândea la conferințe, așa cum o făcea adeseori. Când își aruncă mistria și se ridică drept li se păru, lui Mary și lui Dicton, că un gând brusc și puternic l-a determinat să o facă. S-a întins cât de mult a putut și și-a ridicat brațele triumfător. Culoarea strălucea pe fața lui și ochii lui ciudați se lărgiră de bucurie. Imediat își dădu complet seama de ceva.

— Mary! Dicton! strigă el. Uitați-vă la mine!

S-au oprit din smuls și s-au uitat la el.

— Mai țineți minte prima dimineață în care m-ați

adus aici? întrebă el.

Dicton se uita la el foarte aspru. Fiind un fermecător de animale, putea vedea mai multe lucruri decât majoritatea oamenilor și multe dintre ele erau lucruri despre care nu vorbea. A văzut unele dintre ele acum, în acest băiat.

— Da, ne amintim, răspunse el.

Mary se uita și ea aspru, dar nu a spus nimic.

— Exact în această clipă, zise Colin, imediat mi-am adus aminte singur, când m-am uitat la mâna mea cum săpa cu mistria, și a trebuit să mă ridic în picioare să văd dacă e adevărat. Și este adevărat! M-am făcut bine – m-am făcut bine!

— Da, așa e! zise Dicton.

— M-am făcut bine! M-am făcut bine! zise iar Colin și fața lui se înroși toată.

O știuse dinainte într-un fel, sperase, o simțise și se gândise la asta, dar exact în acea clipă ceva alergase prin el tot – un fel de credință încântătoare și realizare și fusese atât de puternică, încât nu se putea abține să nu o cheme.

— Voi trăi pe veci, pentru totdeauna și totdeauna! striga el măreț. Voi afla mii și mii de lucruri. Voi afla despre oameni și creaturi și tot ce crește – ca Dicton – și nu mă voi opri din a face magie. Sunt bine! Sunt bine! Mă simt... mă simt de parcă vreau să țip ceva... ceva de mulțumire, de bucurie!

Ben Weatherstaff, care lucrase lângă un tufiș de trandafiri, îi aruncă o privire.

— Ai putea să cânti *Doxologia*, sugeră el în cea mai seacă mormăială.

Nu avea nicio părere despre *Doxologie* și nu a făcut propunerea cu vreo venerație deosebită. Dar Colin era cu mintea explorând și nu știa nimic despre *Doxologie*.

— Ce e asta? întrebă el.

— Dicton o poate cânta pentru tine, îți garantez, replică Ben Weatherstaff.

Dicton răspuse cu zâmbetul lui înțelegător de fermecător de animale.

— O cântă în biserică, zise el. Mama spune că ea crede că ciocârliile o cântă când se trezesc dimineața.

— Dacă zice asta, trebuie să fie un cântec drăguț, răspuse Colin. Nu am mai fost niciodată într-o biserică. Eram întotdeauna prea bolnav. Cântă-l, Dicton. Vreau să-l aud.

Dicton era deschis și indiferent de asta. A înțeles mai bine ce-a simțit Colin, decât ce-a făcut. A înțeles printr-un fel de instinct atât de natural, încât nu știa că e înțelegere. Își trase șapca și se uită împrejur încă zâmbind.

— Trebuie să-ți dai jos șapca, îi spuse lui Colin, și așa trebuie să faci și tu, Ben - și trebuie să stai în picioare, știi asta.

Colin își scoase șapca și soarele strălucea, încălzindu-i părul gros în timp ce se uita la Dicton atent. Ben Weatherstaff se ridică din genunchi și își dezveli capul cu un fel de privire nedumerită, pe jumătate plină de resentiment, pe fața lui vârstnică, ca și cum nu știa exact de ce face acest lucru remarcabil.

Dicton stătea printre copaci și tufișuri de trandafiri și începu să cânte într-un mod simplu și cu o voce frumoasă și puternică de băiat:

„Lăudați-L pe Dumnezeu de la care vin toate binecuvântările.

Lăudați-L voi, toate creaturile de dedesubt.

Lăudați-L pe Cel de deasupra adăposturilor divine.

Lăudați-L pe Tatăl, Fiul și pe Duhul Sfânt.

Amin”.

Când a terminat, Ben Weatherstaff stătea nemișcat cu fălcile încleștate, dar cu o privire îngrijorată în ochii lui

fixați pe Colin. Fața lui Colin era gânditoare și admirativă.

— Este un cântec foarte frumos, zise el. Îmi place. Poate că înseamnă ceea ce am vrut eu să spun când am dorit să țin că sunt recunoscător magiei. Se opri și se gândi într-un fel nedumerit. Poate că ambele sunt același lucru. Cum putem ști numele exacte ale tuturor lucrurilor? Cântă-l iar, Dicton. Hai să încercăm, Mary. Vreau să-l cânt și eu. Este cântecul meu. Cum începe? „*Lăudați-L pe Dumnezeu de la care toate binecuvântările curg*”?

Și l-au cântat din nou, iar Mary și Colin și-au ridicat vocile pe cât de muzical au putut, în timp ce Dicton și-a ridicat vocea și mai tare și mai frumos - la al doilea vers Ben Weatherstaff își curăță aspru gâtul; la al treilea s-a alăturat cu atâta vigoare, încât părea aproape sălbatic și când s-a terminat partea cu „*Amin*” Mary observă că exact același lucru care i se întâmplase lui i se întâmplase și ei când a aflat despre Colin că nu era invalid - bărbia lui tremura și se holba, și clipea, și obrajii lui bătrâni erau uzi.

— Nu am văzut niciodată niciun sens în *Doxologie* până acum, zise el răgușit, dar s-ar putea să-mi schimb părerea în timp. Ar trebui să spun că ai pus pe tine cinci livre în săptămâna asta, stăpâne Colin - cinci!

Colin se uita prin grădină la ceva care-i atrase atenția și expresia lui deveni una speriată.

— Cine intră aici? zise el repede. Cine e?

Ușa de sub zidul de iedera fusese împinsă ușor și o femeie intră. Venise odată cu ultimul vers din cântecul lor și stătuse liniștită să-i asculte. Cu iedera în spatele ei, lumina soarelui trecând prin copaci și pătându-i mantaua lungă și albastră, cu fața ei drăguță și proaspătă zâmbind prin grădina verde era ca o poză pastelată dintr-una din cărțile lui Colin. Avea niște ochi minunați și afectuoși, care păreau să absoarbă totul în ei - pe toți, chiar și pe Ben Weatherstaff și pe „creaturi” și fiecare floare care era

înflorită. Neașteptat cum a apărut, niciunul dintre ei nu a simțit deloc că este o intrusă. Ochii lui Dicton se aprinseră ca lămpile.

— E mama - iată cine este! strigă el și trecu prin iarbă într-o fugă.

Colin începu să se miște și el către ea, iar Mary merse cu el. Amândoi își simțeau pulsurile bătând mai repede.

— E mama! zise iar Dicton când se întâlniră la jumătatea drumului. Știam că vrei să o vezi și i-am spus unde este ascunsă ușa.

Colin își ținea mâna întinsă cu un fel de timiditate și roșeață regală, dar ochii lui chiar îi devorau fața.

— Chiar și când am fost bolnav, am vrut să vă văd, zise el, pe dumneavoastră, pe Dicton și grădina secretă. Nu aș fi dorit să văd orice sau pe altcineva înainte.

Vederea feței lui ridicate aduse o schimbare în ea însăși. Roși, iar colțurile gurii ei tremurară și o ceață părea că se așterne peste ochii ei.

— Eh! Dragă băiete! izbucni ea tremurător. Eh! Dragă băiete! ca și cum nu ar fi știut că urma să o spună.

Nu a spus „stăpâne Colin”, ci doar „Dragă băiete” aproape brusc. S-ar putea să îi fi spus lui Dicton în același fel dacă ar fi văzut ceva pe fața lui care o emoționase. Lui Colin îi plăcea.

— Sunteți surprinsă pentru că sunt atât de bine? întrebă el.

Își puse mâna pe umărul lui și zâmbi alungându-și ceața din ochi.

— Da, sunt! zise ea. Dar semeni atât de mult cu mama ta, încât mi-ai făcut inima să sară.

— Credeți, zise Colin un pic penibil, că o să-l facă pe tata să mă placă?

— Da, cu siguranță, dragă băiete, răspunse ea și îl

bătu ușor pe umăr. Trebuie să vină – trebuie să vină.

— Susan Sowerby, zise Ben Weatherstaff, apropiindu-se de ea. Uită-te la picioarele băiatului, nu vezi? Erau ca bețele în ciorapi acum două luni – și i-am auzit pe oameni spunând că sunt crăcănate și cu genunchii lipiți – ambele! Uită-te acum la ele!

Susan Sowerby râse liniștitor.

— Vor fi niște picioare puternice de băiat imediat, zise ea. Lasă-l să se ducă și să se joace, și să muncească în grădină, și să mănânce sănătos, și să bea mult lapte dulce, și nu va fi o pereche mai bună în Yorkshire, mulțumită lui Dumnezeu.

Își puse ambele mâini pe umerii stăpânei Mary și îi privi mica ei față într-o manieră maternă.

— Și tu, la fel! zise ea. Ai crescut aproape la fel de sănătos ca Elizabeth Ellen a noastră. Ți garantz eu că și tu ești ca mama ta. Martha noastră mi-a spus că d-na Medlock a auzit că era o femeie frumoasă. Vei fi ca un trandafir roșu când vei crește, fetișcana mea, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Nu a menționat asta când Martha a venit acasă în ziua ei „liberă” și a descris-o pe copila simplă și palidă, spunând că nu are încredere în ceea ce a auzit d-na Medlock

— Nu e logic ca o femeie drăguță să fie mama unei fetișcane atât de urâte, adăugase ea cu încăpățănare.

Mary nu avusese timp să dea prea multă atenție feței ei în schimbare. Știa doar că arăta „diferit” și se părea că avea mai mult păr, care acesta creștea foarte repede. Dar amintindu-și plăcerea de a se uita în trecut la *Mem Sahib* era fericită să audă că într-o zi s-ar putea să arate ca ea.

Susan Sowerby merse cu ei în jurul grădinii lor, i-au spus întreaga poveste și i-au arătat fiecare copac și tufiș care prinsese viață. Colin mergea într-o parte a ei și Mary

pe cealaltă. Fiecare dintre ei continua să se uite în sus la fața ei liniștită și roșie, curioasă în secret să afle despre sentimentul încântător pe care îl emana – un fel de sentiment cald, de susținere. Părea că îi înțelege, așa cum Dicton își înțelegea „creaturile”. S-a oprit la flori și a vorbit cu ele ca și cum erau copii. Soot a urmărit-o și o dată sau de două ori a croncănit la ea și a zburat pe umărul ei ca și cum era al lui Dicton. Când i-au spus despre prihor și despre primul zbor al celor tineri, râse cu un râs dulce matern.

— Presupun că a-i învăța să zboare, este ca a-i învăța pe copii să meargă, dar mă tem că ar trebui să fiu îngrijorată dacă ai mei ar avea aripi în loc de picioare, zise ea.

Pentru că părea o femeie atât de minunată în stilul ei, cu casa drăguță de pe câmpie, i s-a spus în cele din urmă despre magie.

— Credeți în magie? întrebă Colin după ce explicase ce erau fahirii indieni. Eu sper că da.

— Cred, băiete, răspuse ea. Nu am știut-o după nume, dar ce contează numele? îți garantez că i se spune diferit în Franța și diferit în Germania. Același lucru care face ca semințele să se umfle și soarele să strălucească, te-a făcut pe tine un băiat bun, și este Lucrul cel Bun. Nu este ca noi, bieți fraieri, care credem că are importanță dacă ne cheamă după nume. Marele Lucru Bun nu încetează de a se îngrijora, Dumnezeu să te binecuvânteze. Se duce și face lumi cu milioanele – lumi ca a noastră. Să nu încetezi niciodată să crezi în Marele Lucru Bun și să știi că lumea e plină de el – și zi-i cum vrei. Îi cântai când am venit în grădină.

— Mă simt atât de fericit, zise Colin deschizându-și ochii lui ciudați și frumoși către ea. Brusc am simțit cât de diferit eram... cât de puternice îmi erau mâinile și

picioarele, înțelegeți... și cum de am putut să sap și să stau... și am sărit și am vrut să țip ceva oricui mă asculta.

— Magia a ascultat când ai cântat *Doxologia*. Ar fi ascultat orice ai fi cântat. Era bucuria cea care conta. Eh! băiete, băiete – ce înseamnă numele pentru Făuritorul de Bucurie, și îl bătu iar ușor pe umeri.

Împachetase un coș în care avea un ospăț obișnuit în dimineața asta, iar când ora de mâncat a venit și Dicton l-a scos din ascunzătoarea lui, s-a așezat cu ei sub un copac și i-a privit cum își devorau mâncarea, râzând și chiar lăcomindu-se asupra bunătăților. Era plină de haz și îi făcea să râdă din tot felul de lucruri ciudate. Le-a spus povești cu accent de Yorkshire și i-a învățat cuvinte noi. A râs ca și cum nu s-a putut abține când i-au spus despre dificultatea crescândă în care erau când se prefăceau că Colin încă mai era un invalid agitat.

— Vedeți, nu ne putem abține să nu râdem aproape tot timpul când suntem împreună, explică Colin. Și nu sună bolnav deloc. Încercăm să o înăbușim, dar va izbucni și asta sună mai rău ca niciodată.

— Un singur lucru îmi vine în minte foarte des, zise Mary, și de-abia pot să țin în mine când mă gândesc brusc la asta. Mă tot gândesc, presupunând că fața lui Colin va arăta ca o lună plină. Nu e ca una acum, dar se îngrașă puțin în fiecare zi... și presupunând că într-o dimineață va arăta ca una... ce ne vom face?

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, văd că aveți un fel de roluri de jucat, zise Susan Sowerby. Dar nu va trebui să o mai țineți mult așa. Stăpânul Craven va veni acasă.

— Credeți că va veni? întrebă Colin. De ce?

Susan Sowerby chicoti ușor.

— Presupun că aproape ți-ar frânge inima, dacă ar afla înainte de a-i spune tu în felul tău, zise ea. Ai stat

noapți întregi întins plănuiind asta.

— Nu suportam ideea ca altcineva să-i spună, zise Colin. Mă gândesc la moduri diferite în fiecare zi, acum cred că vreau doar să alerg în camera lui.

— Ar fi un început bun pentru el, zise Susan Sowerby. Aș dori să-i văd fața, băiete. Chiar aș vrea asta! Trebuie să se întoarcă... trebuie!

Unul dintre lucrurile pe care le-au vorbit a fost despre vizita ce urmau să o facă la casa lor. Au plănuit-o toată. Vor merge în căruță peste câmpie și vor servi dejunul afară prin vuietoare. Îi vor vedea pe toți cei doisprezece copii și grădina lui Dicton și nu se vor întoarce decât atunci când vor fi obosiți.

Susan Sowerby se ridică, în cele din urmă, pentru a se întoarce în casă la d-na Medlock Era vremea ca Colin să fie împins în cărucior înapoi în casă, dar înainte de a se așeza pe scaun a stat aproape de Susan și și-a fixat ochii pe ea cu un fel de adorație uluită și brusc îi prinse pliul mantalei ei albastre și o reținu repede.

— Sunteți exact ce... ce îmi doream, zise el. Mi-aș dori să fiți mama mea... la fel ca și a lui Dicton!

Imediat Susan Sowerby se aplecă și îl trase cu brațul ei aproape de piept sub mantaua albastră - ca și cum ar fi fost fratele lui Dicton.

— Eh! dragă băiete! zise ea. Propria ta mamă este chiar aici, în această grădină, sunt sigură. Nu putea să stea departe. Tatăl tău trebuie să se întoarcă la tine... trebuie!

CAPITOLUL XXVII

În grădină

În fiecare secol, încă de la începutul lumii, au fost descoperite lucruri minunate. În ultimul secol lucruri și mai uimitoare au fost dezvăluite decât în orice alt secol. În acest nou secol sute de lucruri încă și mai uluitoare vor fi

aduse la lumină. La început lumea a refuzat să creadă că un lucru nou și ciudat poate fi făcut, apoi au început să spere că poate fi făcut, apoi au văzut că poate fi făcut – apoi este făcut și toată lumea se întreabă de ce nu s-a făcut cu secole în urmă. Unul dintre lucrurile noi pe care oamenii au început să-l afle în ultimul secol a fost că gândurile, doar gânduri simple, sunt la fel de puternice ca și bateriile electrice – la fel de bune precum e soarele sau la fel de rău ca otrava. Să lași un gând trist sau rău să-ți intre în minte este la fel de periculos cum ai lăsa un microb de scarlatină să-ți intre în corp. Dacă-l lași să stea acolo după ce a intrat, s-ar putea să nu mai poți să treci de el pentru tot restul vieții.

Atâta timp cât mintea domnișoarei Mary era plină de gânduri dezagreabile despre neplăcerile ei și păreri acre ale oamenilor, determinarea ei de a nu fi mulțumită sau interesată de ceva, era un copil bolnăvicios, plicticos, mizerabil și cu fața palidă. Oricum, circumstanțele au fost foarte favorabile cu ea, deși ea nu era conștientă de asta. Au început să o împingă pentru binele ei. Când mintea ei s-a umplut treptat cu prihori și case de câmpie aglomerate de copii, cu grădinari ciudați, bătrâni și ursuzi și servitoare obișnuite din Yorkshire, cu primăvară și cu grădini secrete care revin la viață pe zi ce trece, și, de asemenea, cu un băiat de câmpie și „creaturile” sale, nu mai era loc pentru gândurile dezagreabile care îi afectau ficatul și digestia și o făceau galbenă și obosită.

Atâta timp cât Colin s-a închis în camera lui și s-a gândit numai la temerile și slăbiciunea lui și la detestarea lui pentru oamenii care-l priveau și reflecta ore întregi la gâlme și la moarte timpurie, era un mic ipohondru, isteric, pe jumătate nebun, care nu știa nimic de soare și despre primăvară și, de asemenea, nu știa că se poate vindeca și putea să stea pe picioarele sale, dacă ar fi încercat. Când

gânduri noi și frumoase au început să le împingă afară pe cele vechi și hidoase, viața a început să revină la el, sângele lui alerga sănătos prin vene și puterea se alerga în el ca un torent. Experimentul său științific a fost chiar practic și simplu, nefiind nimic ciudat la el. Lucruri mult mai surprinzătoare se pot întâmpla oricui care, atunci când un gând dezagreabil sau descurajator îi vine în minte, are doar simțul de a-și aduce aminte la timp și de a-l împinge afară, aducând înăuntru unul agreabil și curajos. Două lucruri nu pot fi într-un loc.

„Unde îngrijești un trandafir, băiatul meu.

Nu poate crește un ciuline”.

În timp ce grădina secretă prindea viață și doi copii prindeau viață odată cu ea, exista un om care hoinărea prin anumite locuri îndepărtate și frumoase din fiordurile Norvegiei și văile și munții Elveției, fiind un om care de zece ani își păstrase mintea plină de lucruri negre și zdrobitoare. Nu fusese curajos; nu încercase niciodată să pună alte gânduri în locul celor negre. A hoinărit pe lacuri albastre și s-a gândit la ele; s-a aflat în munți cu păture de gențiene de un albastru închis înflorind peste tot în jurul lui și mirosuri de flori umplând tot aerul și s-a gândit la ele. Un necaz mare se abătuse asupra lui când fusese fericit și își lăsat sufletul să se umple cu întuneric, refuzând cu încăpățănare să permită oricărei fisuri de lumină să străpungă. Își uitase și își abandonase casa și îndatoririle lui. Când călătorea, întunericul îl copleșea atât de mult, încât vederea lui era un rău pentru orice alt om, deoarece era ca și cum ar otrăvi aerul din jurul lui cu tristețe. Majoritatea străinilor credeau că trebuie să fie ori pe jumătate nebun, ori un om cu vreo crimă ascunsă pe suflet. Era un bărbat înalt cu o față trasă și umeri încovoiați, iar numele pe care îl scria întotdeauna în registrele din hotel era „Archibald Craven, Misselthwaite

Manor, Yorkshire, Anglia”.

Călătorise în lung și-n lat din ziua în care o văzuse pe domnișoara Mary în camera lui și-i spusese că ar putea avea „bucata ei de pământ”. Fusese în cele mai frumoase locuri din Europa, deși nicăieri nu rămânea mai mult de câteva zile. Alesese cele mai liniștite și cele mai îndepărtate locuri. Fusese pe vârfurile munților ale căror capete erau deasupra norilor și se uitase în jos la alți munți când soarele răsărea și îi atingea cu o asemenea lumină, încât făcea să pară că lumea tocmai s-a născut.

Dar lumina părea că nu-l atinsese niciodată până când într-o zi realizează că pentru prima dată în zece ani un lucru ciudat se întâmplase. Se afla într-o vale minunată din Tirolul austriac și mersese singur printr-o asemenea frumusețe care ar fi putut să ridice din umbră sufletul oricărui om. A mers cale lungă și pe al lui nu i l-a ridicat. Dar în cele din urmă, se simțise obosit și se oprise să se odihnească pe un covor de mușchi lângă un pârâu. Era un pârâu mic și limpede ce alerga chiar aproape de-a lungul drumului său îngust, prin verdeața lucioasă și umedă. Uneori, trecând peste pietre, scotea un sunet ca un râset ușor. A văzut păsări care au venit și și-au afundat capetele să bea din el și apoi își întindeau aripile și zburau. Părea ca un lucru viu și totuși vocea lui mică făcu liniștea să pară mai adâncă. Valea era foarte, foarte liniștită.

Cum se așeză holbându-se în cursul rapid al apei, Archibald Craven își simți treptat mintea și corpul cum cresc încet amândouă, la fel de încet ca valea. Se întreba dacă va adormi, dar nu adormi. A stat și s-a holbat la lumina soarelui care se reflecta în apă și ochii lui începură să vadă lucruri crescând pe marginea lui. Era o grămadă drăguță de nu-mă-uita care creștea atât de aproape de pârâu, încât frunzele sale erau ude și se trezi uitându-se la ele, amintindu-și că se uitase la asemenea lucruri cu ani în

urmă. Chiar se gândea în mod gingaș cât de frumos era și ce minuni de albastru aveau sutele de flori. Nu știa că doar acest gând simplu îi umplea încet mintea... îi umplea și iar îi umplea mintea, până când alte lucruri erau ușor împinse în afară. Era ca și cum o primăvară dulce și limpede începuse să se ridice într-un bazin care stagna și se ridicase și iar ridicase, până când la sfârșit alungă apa neagră. Dar bineînțeles că el singur nu se gândea la asta. Știa doar că valea părea că devine din ce în ce mai liniștită, așa cum se așezase și se holba la albăstrimea strălucitoare și delicată. Nu știa de cât timp stătea acolo sau ce se întâmpla cu el, dar în cele din urmă se mișcă ca și cum s-ar fi trezit, se ridică încet și rămase pe covorul din mușchi, trăgând în piept o respirație lungă, adâncă și moale, întrebându-se despre el însuși. Ceva părea că se desfăcuse și se eliberase în el, foarte încet.

„Ce este?” zise el, aproape în șoaptă, și-și duse mâna la frunte. *„Aproape mă simt ca și cum sunt viu!”*

Nu știi destul despre minunăția lucrurilor nedescoperite pentru a putea să explic cum de asta i se întâmplase lui. Și nici altcineva nu poate deocamdată. Nu se înțelegea deloc pe sine, dar își aminti această oră ciudată, la luni după ce a fost iar la Misselthwaite și a aflat prin întâmplare că în exact această zi Colin strigase în timp ce intra în grădina secretă:

„Voi trăi pe veci, pentru totdeauna și totdeauna!”

Liniștea ciudată a rămas cu el pentru tot restul serii și dormi un somn nou, odihnitor; dar nu a stat cu el foarte mult timp. Nu știa că poate fi păstrat. În noaptea următoare a deschis larg ușile gândurilor lui negre și s-au întors în grabă, mășăluind. Părăsi valea și se duse iar să hoinărească. Dar, oricât de ciudat i se părea, erau clipe – uneori și jumătăți de oră – când fără să știe de ce, povara neagră părea iar să se ridice și știa că era un om viu, ci nu

unul mort. Încet-încet, pentru un motiv pe care nu îl cunoștea, „prindea viață” odată cu grădina.

Cum vara aurie se transformă în toamna adâncă aurie, se duse la lacul Como. Acolo găsi farmecul unui vis. Și-a petrecut zilele pe albăstrimea de cristal a lacului sau mergea înapoi în verdeața moale și groasă a dealurilor, hoinărind până când era atât de obosit încât nu mai putea face altceva decât să doarmă. Dar, pe vremea asta, începuse să doarmă mai bine, așa știa, și visele lui au încetat să mai fie o teroare pentru el.

„Poate”, se gândi el, „corpul meu se întărește”.

Chiar se întărea, dar – datorită orelor rare de pace când gândurile lui erau schimbate – sufletul lui se întărea încet și el. Începu să se gândească la Misselthwaite și să se întrebe dacă nu ar trebui să se ducă acasă.

Din când în când se întreba vag de băiatul lui și ce ar trebui să simtă când se ducea și stătea iar lângă patul sculptat cu patru picioare, privind la fața ascuțit cizelată și albă ca fildeșul, în timp ce dormea și genele negre mărgineau atât de surprinzător ochii săi aproape închiși. Se cutremură.

Într-o zi minunată mersese atât de departe, încât atunci când se întoarse luna era sus și plină și toată lumea era o umbră din purpuriu și argintiu. Nemișcarea lacului, a malului și a pădurii era atât de minunată, încât nu s-a dus la vila în care locuia. Merse în jos până la o terasă de la marginea apei și se așeză, inspirând mirosurile divine ale nopții. A simțit cum liniștea ciudată îl fură și se face din ce în ce mai mare, până când adormi.

Nu a știut când a adormit și când a început să viseze; visul lui era atât de real, încât nici nu simțea că dormea. Își aminti după aceea cât de tare a crezut că este treaz și atent. S-a gândit că în timp ce stătea așezat și respira mirosul trandafirilor care au înflorit mai târziu și asculta

clipocitul apei de la picioarele sale, a auzit o voce care îl chema. Era dulce și fericită, și clară, și departe. Părea foarte departe, dar a auzit-o la fel de distinct ca și cum ar fi fost lângă el.

„*Archie! Archie! Archie!*” spunea, și apoi mai dulce și mai clar decât înainte, „*Archie! Archie!*”

A crezut că a sărit în picioare fără să se sperie. Era o voce atât de reală și i se părea atât de normal ca el s-o audă.

„*Lilias! Lilias!*” răspunse el. „*Lilias! Unde ești?*”

„*În grădină*”, veni înapoi ca un sunet dintr-un flaut din aur. „*În grădină!*”

Și apoi visul se termină, dar el nu se trezi. Dormi sănătos și dulce pe parcursul întregii nopți minunate. Când se trezi cu adevărat, în cele din urmă, era o dimineață strălucitoare și un servitor stătea lângă el holbându-se la el. Era un servitor italian și era obișnuit, așa cum sunt toți servitorii din vilă erau, să accepte fără nicio întrebare orice lucru straniu pe care l-ar face stăpânul său străin. Nimeni nu știa când ieșea afară sau venea înapoi, sau unde va dori să doarmă, sau dacă va rătăci prin grădină sau va sta întins în barcă pe lac toată noaptea. Omul ținea o tavă din argint cu câteva scrisori pe ea și a așteptat în liniște până când dl Craven le-a luat. După ce a plecat, dl Craven stătu pentru câteva momente ținându-le în mână și uitându-se spre lac. Calmul lui ciudat încă îl mai poseda și chiar ceva mai mult – o strălucire, ca și cum lucrul rău care fusese făcut nu se întâmplase, așa cum se gândi el – ca și cum ceva se schimbase. Își aminti visul... visul foarte, foarte real.

„*În grădină!*” zise el întrebându-se singur. „*În grădină! Dar poarta este încuiată și cheia este îngropată adânc*”.

Când aruncă o privire asupra scrisorilor câteva

minute mai târziu, văzu că cea care stătea deasupra era o scrisoare în engleză și venea din Yorkshire. Era scrisă de mâna unei femei simple, dar nu recunoștea acel scris. A deschis-o, de-abia gândindu-se la expeditor, dar primele cuvinte îi atraseră atenția imediat.

„Dragă Domnule:

Eu sunt Susan Sowerby, cea care a avut îndrăzneala să vorbească cu dumneavoastră odată, pe câmpie. Atunci v-am vorbit despre domnișoara Mary. Îmi voi lua libertatea de a vă vorbi din nou. Vă rog, domnule, eu aș veni acasă dacă aș fi în locul dumneavoastră. Cred că veți fi bucuros să veniți și - mă scuzați, domnule - cred că și doamna v-ar fi cerut să veniți dacă ar fi fost aici.

Servitoarea dumneavoastră supusă.

Susan Sowerby”.

Dl Craven citi scrisoarea de două ori înainte de a o pune înapoi în plic. Se tot gândea la vis.

„Mă voi duce înapoi la Misselthwaite”, zise el. *„Da, mă voi duce imediat”.*

Merse prin grădină spre vilă și îi ordonă lui Pitcher să se pregătească pentru întoarcerea sa în Anglia.

În câteva zile era înapoi în Yorkshire și în lunga sa călătorie cu trenul se trezi gândindu-se la băiatul lui așa cum nu s-a mai gândit în toți cei zece ani. În decursul acestor ani, își dorise să-l uite. Acum, deși nu intenționa să se gândească la el, amintiri despre el îi veneau constant în minte. Își aminti de zilele negre când delira ca un om nebun, deoarece copilul era viu și mama era moartă. Refuzase să îl vadă și când se duse să se uite în sfârșit la el, fusese un lucru atât de slab și mizerabil, încât toată lumea era sigură că va muri în câteva zile. Dar spre surprinderea celor care au avut grijă de el, zilele au trecut, iar el a supraviețuit și atunci toată lumea a crezut că va fi o creatură deformată și invalidă.

Nu intenționase să fie un tată rău, dar nu se simțise deloc ca un tată. Adusese doctori și asistente și produse de lux, dar tremura la simplul gând la băiatul lui și se îngropase singur în propria-i amărăciune. După un an de absență se întoarse prima dată la Misselthwaite și lucrul mic, care arăta mizerabil, își ridică apatic și indiferent către fața lui ochii mari cenușii cu gene negre în jurul lor, la fel și totuși oribil de diferiți față de ochii veseli pe care îi adorase, nu suporta privirea lor și se întorcea palid ca un mort. După aceea, de-abia îl mai vedea, cu excepția dăților când dormea și tot ce știa despre el era că este un invalid confirmat, cu o fire vicioasă, isterică, pe jumătate nebună. Putea să fie ținut departe de furiile periculoase pentru el dacă se făcea totul așa cum voia el.

Toate astea nu erau un lucru înălțător pentru a-și aminti, dar în timp ce trenul îl ducea prin trecători montane și câmpii aurii, omul care „prindea viață” începu să gândească într-un fel nou și gândi mult, adânc și ferm.

„Poate că am greșit în acești zece ani”, își zise. „Zece ani e o perioadă lungă. Poate fi prea târziu pentru a face ceva – chiar prea târziu. La ce m-am gândit!”

Bineînțeles că asta era magia greșită – să începi prin a spune „prea târziu”. Până și Colin i-ar fi putut spune asta. Dar nu știa nimic de magie – albă sau neagră. Asta avea să învețe. Se întrebă dacă Susan Sowerby își făcuse curaj și îi scrisese doar pentru că acea creatură maternă a realizat că băiatul era mult mai rău – era fatal de bolnav. Dacă nu fusese sub vraja liniștii curioase care pusese stăpânire pe el, ar fi fost mai mizerabil ca niciodată. Dar calmul adusese un fel de curaj și speranță cu el. În loc să facă loc celor mai rele gânduri, descoperi că încerca să creadă în lucruri mai bune.

„Poate ea să-și dea seama că eu aș putea să-i fac bine și să-l controlez?” se gândi el. *„Voi trece să o văd în*

drumul meu spre Misselthwaite".

Dar când în drumul său prin câmpie opri trăsură la casă, șapte sau opt copii care se jucau s-au adunat în grup și bombănind șapte sau opt salutări prietenești și politicoase, i-au spus că mama lor era plecată în cealaltă parte a câmpiei de dimineată devreme pentru a ajuta o femeie să nască. „Dicton al nostru”, se oferise voluntar la Manor să lucreze într-una dintre grădini, în care se ducea câteva zile pe săptămână.

Di Craven se uită la colecția de corpuri mici și robuste și la fețele cu obraji roși, fiecare zâmbind în felul ei și își dădu seama că erau o mulțime sănătoasă și simpatcă. Zâmbi la rânjetele lor prietenoase și luă o monedă străină din buzunar și i-o dădu lui „Elizabeth Ellen a noastră”, care era cea mai mare.

— Dacă o vei împărți în opt, va fi câte o jumătate de coroană pentru fiecare dintre voi, zise el.

Apoi zâmbete, chicoteli și bombăneli de mulțumire apărură în timp ce pleca, lăsând extaz și coturi agitate și sărituri de bucurie în spate.

Mersul prin minunăția câmpiei era un lucru adevărat. De ce i se părea că-i dă un sens de revenire de care fusese sigur că nu mai putea să simtă din nou – acel simț al frumuseții pământului, și cerul și florile purpurii de la distanță, și încălzirea inimii la sosire, mai aproape de casa veche mare care-i adăpostise pe cei de-un sânge cu al lui timp de șase sute de ani? Cum a plecat de la ea ultima dată, înfiorându-se la gândul camerelor închise și la băiatul stând întins în patul cu patru picioare cu draperiile din brocart. Era posibil să-l găsească un pic schimbat în bine și să-și înfrângă tremuraturul din fața lui? Cât de real fusese acel vis... cât de minunată și clară era vocea care îl chemase înapoi la el, „în grădină – în grădină!” „Voi încerca să găsesc cheia”, își zise el. „Voi încerca să

deschid poarta. Trebuie – deși nu știu de ce”.

Când ajunse la Manor, servitorii care-l primeau cu ceremonia obișnuită au observat că arăta mai bine și că nu s-a dus la camerele îndepărtate unde locuiește de obicei, îngrijit de Pitcher. S-a dus în bibliotecă și a trimis după d-na Medlock Veni la el cumva emoționată, curioasă și agitată.

— Ce mai face stăpânul Colin, Medlock? întrebă el.

— Ei bine, domnule, răspunse d-na Medlock este... este diferit, într-un fel de a spune.

— Mai rău? sugeră el.

D-na Medlock se înroși.

— Vedeți, domnule, încercă ea să explice, nici dr Craven, nici asistenta, nici eu nu putem să-l înțelegem.

— Cum așa?

— Ca să spun adevărul, domnule, stăpânul Colin ar putea fi mai bine sau s-ar putea schimba în mai rău. Apetitul său, domnule, e peste puterile noastre de înțelegere, iar felul lui...

— A devenit mai... mai ciudat? o întrebă stăpânul ei, încruntându-și nervos sprâncenele.

— Asta e, domnule. Crește foarte ciudat – atunci când îl comparați cu ceea ce obișnuia să fie. Nu obișnuia să mănânce nimic, după care brusc a început să mănânce enorm – după care s-a oprit iar brusc și mâncarea era trimisă înapoi, așa cum era adusă. Nu ați ști niciodată, domnule, poate ieșirea aceasta afară pe care nu ar lăsa-o să-i fie luată. Lucrurile prin care am trecut că să-l convingem să iasă afară în scaunul lui ar face un om să tremure ca o frunză. S-ar arunca într-o asemenea stare încât dr Craven spune că nu poate să-l forțeze. Ei bine, domnule, fără avertisment – nu cu mult după una din crizele lui insistă brusc să fie dus afară în fiecare zi de domnișoara Mary și de Dicton al lui Susan Sowerby, care

ar putea să împingă scaunul. A făcut o simpatie atât pentru domnișoara Mary, cât și pentru Dicton, iar Dicton i-a adus animalele lui îmblânzite, iar dacă vă vine să credeți, domnule, stă afară de dimineața până seara.

— Cum arată? a fost următoarea întrebare.

— Dacă ar mânca în mod normal, domnule, ați crede că pune carne pe e, dar ne este teamă că s-ar putea să fie un fel de complot. Uneori râde ciudat când e singur cu domnișoara Mary. Nu obișnuia deloc să râdă. Dr Craven vine să vă vadă imediat, dacă-i permiteți. Nu a mai fost niciodată atât de nedumerit în viața lui.

— Unde e stăpânul Colin acum? întrebă Mr. Craven.

— În grădină, domnule. E întotdeauna în grădină, deși nicio creatură umană nu are voie să se apropie de teamă că îl vor privi ciudat.

Domnul Craven de-abia auzi ultimele ei cuvinte.

— În grădină, zise el, și după ce îi dădu voie d-nei Medlock să plece, a stat și a repetat iar și iar: „*În grădină!*”

A trebuit să facă un efort pentru a se duce înapoi la locul în care stătea și când se simți că era iar pe pământ, se întoarse și ieși afară din cameră. O luă pe același drum pe care o luase și Mary, prin poarta din tufăriș, printre dafini și straturile cu fântâni. Acum fântâna funcționa și era încercuită de ronduri cu flori strălucitoare de toamnă. Traversă pajiștea și coti pe poteca lungă de lângă zidurile acoperite cu iederă. Nu a mers repede, ci încet, cu ochii atenți la potecă. Se simți ca și cum era tras înapoi către locul pe care îl părăsise de atâta timp și nu știa de ce. Pe măsură ce se apropia, pasul lui încetinea. Știa unde este poarta, deși iedera atârna groasă peste ea, dar nu știa exact unde era... cheia aceea îngropată.

Așa că amase nemișcat, uitându-se prin jurul lui, și aproape imediat după ce se opri, se holbă și ascultă -

întrebându-se dacă merge într-un vis.

Iedera atârna groasă peste poartă, cheia era îngropată sub arbust, nicio ființă omenească nu mai trecuse de acea poartă timp de zece ani - și totuși, în interiorul grădinii erau sunete. Erau sunetele pașilor de alergare și încăierare, părând să urmărească ceva de jur-împrejur, pe sub copaci, erau sunete ciudate asemenea unor voci joase și reprimite, exclamații și țipete vesele înăbușite. Părea de fapt râsetul ființelor tinere, râsetul incontrollabil al copiilor care încercau să nu fie auziți, dar care într-un moment sau două, pe măsură ce emoția lor creștea, izbucneau. În numele cerului, ce visa el? în numele cerului, ce auzea? Își pierdea rațiunea și credea că aude lucruri care nu erau pentru urechea umană? Asta era ceea ce voia să spună vocea clară din depărtare?

Și apoi, momentul sosi, momentul incontrollabil, când sunetele au uitat să tacă. Picioarele alergau din ce în ce mai repede - erau aproape de poarta grădinii - se auzi o respirație rapidă, puternică și tânără și o răbufnire sălbatică de râs ce nu puteau fi ținute - și poarta din zid fu larg deschisă, iedera legănându-se într-o parte și un băiat zvâcni prin ea cu toată viteza și fără să vadă persoana de afară, aproape țâșni în brațele sale.

Dl Craven le deschise tocmai la timp pentru a-l salva de la prăbușire, ca urmare a neobservării lui, și când îl îndepărtă pentru a se uita la el, din uimire, datorită faptului că era acolo, rămase cu gura căscată.

Era un băiat înalt și frumos. Strălucea de viață și alergatul îi colorase minunat fața. Își dădu la o parte părul gros de pe frunte și ridică o pereche de ochi gri ciudați - ochi plini de râsete băiețești și mărginiți cu gene negre ca un ciucure. Ochii au fost cei care l-au făcut pe dl Craven să rămână uimit.

— Cine? Ce? Cine! se bâlbâi el.

Asta nu era ceea ce aşteptase Colin - asta nu era ceea ce plănuise. Nu se gândise niciodată la o asemenea întâlnire. Şi totuşi, să iasă tâşnind... câştigând o cursă... poate era chiar mai bine. Se întinse cât de tare putu, până la înălţimea lui. Mary, care alergase cu el şi tâşnise şi ea prin uşă, dorind să reuşească să facă să arate mai înalt decât a arătat vreodată - mai înalt în inch.

— Tată, zise el, eu sunt Colin. Nu-ţi vine să crezi. De-abia cred eu. Sunt Colin.

La fel ca d-na Medlock nu a înţeles ce a vrut tatăl lui să spună când a zis în grabă: „*În grădină! în grădină!*”

— Da, se grăbi Colin. A fost grădina cea care a făcut-o, şi Mary, şi Dickon, şi creaturile, şi... magia. Nimeni nu ştie. Am păstrat-o ca să ţi-o spunem când te întorceai. M-am făcut bine. Pot să o bat pe Mary la curse. Mă voi face un atlet.

A spus-o ca un băiat sănătos, faţa lui se înroşi, cuvintele se împiedicau unele de altele în nerăbdarea lui, încât sufletul domnului Craven tremură de o bucurie incredibilă.

Colin îşi întinse mâna şi o puse pe braţul tatălui său.

— Nu te bucuri, tată? încheie el. Nu te bucuri? Voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna!

Dl Craven îşi puse ambele mâini pe umerii ai băiatului şi îl ţinu nemişcat. Ştia că nici nu îndrăznea să vorbească pentru o clipă.

— Du-mă în grădină, băiatul meu, zise el la sfârşit. Şi spune-mi totul despre ea.

Şi aşa l-au condus înăuntru.

Locul era o sălbăticie de aur de toamnă şi purpuriu, şi albastru-violet, şi stacojiu aprins, şi în fiecare parte erau mănunchiuri de crini târzii stând laolaltă - crini albi sau albi cu rubiniu. Îşi amintea bine când au fost plantate primele, încât exact în această perioadă a anului gloriile

lor târzii ar trebui să se dezvăluie. Trandafiri târzii s-au urcat și atârnav, formând formau mănunchiuri și soarele adâncind nuanța de galben a copacilor făcea pe cineva care era acolo să simtă că era într-un templu al aurului. Noul venit stătea liniștit, așa cum făcuseră și copiii atunci când au venit în cenușiul ei. Se uită de jur-împrejur.

— Credeam că a murit, zise el.

— Și Mary s-a gândit la fel la început, zise Colin. Dar a devenit vie.

Apoi s-au așezat sub copacul lor - toți în afară de Colin, care voia să stea în picioare atunci când spunea povestea.

Era cel mai ciudat lucru pe care îl auzise vreodată, gândi Archibald Craven, fiind povestit precipitat, în metoda băiețească. Mister, magie și creaturi sălbatice, întâlnirea ciudată de la miezul nopții - venirea primăverii - pasiunea mândriei insultate care îl trăsese pe tânărul rajah pe picioarele lui pentru a-l sfida pe Ben Weatherstaff în față. Ciudata companie, joaca rolurilor, marele secret păstrat cu atâta grijă. Ascultătorul râdea până când veneau lacrimi în ochii lui și uneori îi apăreau lacrimi în ochi când nu râdea. **Atletul**, Conferențiarul, Descoperitorul Științific era un lucru amuzant, simpatic, sănătos, tineresc și uman.

— Acum, zise el la sfârșitul poveștii, nu mai trebuie să fie un secret. Îndrăznesc să spun că îi va speria de moarte când mă vor vedea, dar nu voi mai merge în acel scaun vreodată. Voi merge înapoi cu tine, tată - spre casă!

Îndatoririle lui Ben Weatherstaff rareori îl luau de lângă grădini, dar cu această ocazie s-a scuzat pentru a lua niște legume de la bucătărie și fiind invitat în sala servitorilor de către d-na Medlock la un pahar cu bere a fost punctual - așa cum sperase să fie - când Misselthwaite Manor a văzut cel mai dramatic eveniment din timpul

generației prezente. Una din ferestre, dând spre curte, avea și un pic deschidere spre pajiște. Dna Medlock știind că Ben venise din grădini, sperase să se fi întâlnit cu stăpânul lui și să fi văzut din întâmplare întâlnirea lui cu stăpânul Colin.

— Ai văzut pe vreunul din ei, Weatherstaff? întrebă ea.

Ben își luă cana cu bere de la gură și își șterse buzele cu spatele mâinii.

— Da, răspunse cu un aer subtil de semnificativ.

— Pe amândoi? sugeră d-na Medlock

— Pe amândoi, răspunse Ben Weatherstaff. Vă mulțumesc frumos doamnă, aș putea să mai beau una?

— Împreună? zise d-na Medlock umplându-i la repezeală cana cu bere de entuziasm.

— Împreună, doamnă, și Ben înjumătăți cana dintr-o singură înghițitură.

— Unde era stăpânul Colin? Cum arăta? Ce și-au spus unul altuia?

— Asta n-am auzit, zise Ben, doar în afara faptului că eram pe scară și mă uitam peste zid. Dar vă spun asta. Afară se întâmplă lucruri de care voi cei din casă nu știți nimic. Și ceea ce veți afla, veți afla curând.

Și nici nu au trecut două minute de când își înghițise ce-a mai rămas din bere și își flutură cana solemn către fereastra care dădea în tufăriș și într-o parte a pajiștii.

— Priviți acolo, zise el, dacă sunteți curioasă. Priviți ce vine prin iarbă.

Când d-na Medlock privi, își aruncă mâinile și scoase un mic țipăt, iar toate servitoarele și toți servitorii care au auzit țipătul, fugiră prin sala servitorilor și au stat și s-au uitat pe fereastră cu ochii aproape ieșindu-le din cap.

Pe pajiște venea stăpânul din Misselthwaite și arăta cum mulți dintre ei nu l-au văzut. Și lângă el, cu capul

ridicat în aer și ochii plini de veselie, mergea la fel de ferm
și puternic ca orice băiat din Yorkshire – stăpânul Colin!